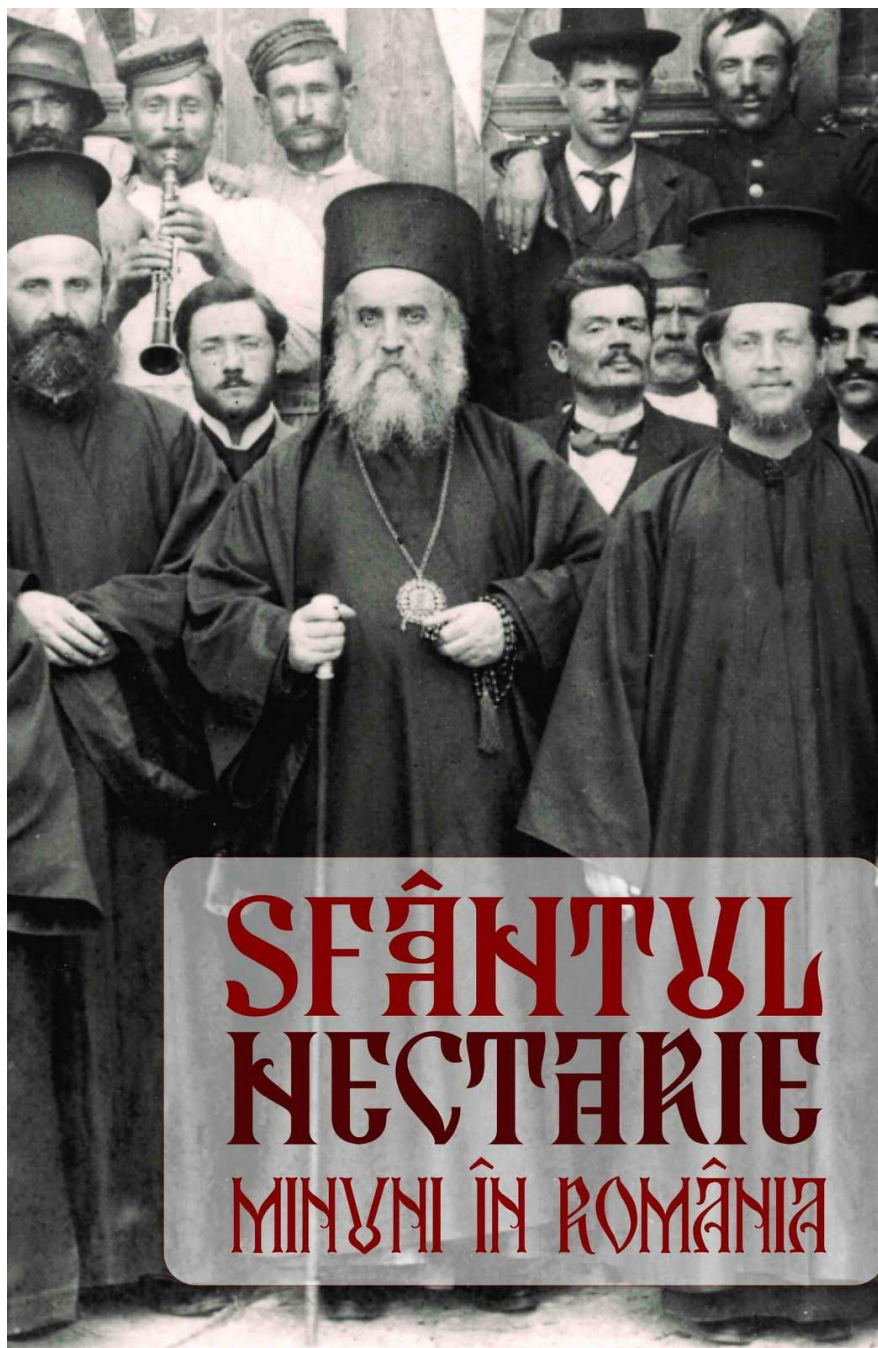

Sfântul Nectarie – Minuni în România

SFÂNTUL NECTARIE MINUNI ÎN ROMÂNIA

Ediție îngrijită de Ciprian Voicilă

Coperta: Alexandra Corbu

Mulțumiri tuturor celor care au trimis mărturiile lor, precum și celor care au contribuit la realizarea acestei cărți: Claudia Maria Chira, Sanda Dincă, Alexandra

Corbu, Mihaela Costandache, Nicoleta David, Laura Sfetcu, Danion Vasile, Elisabeta Voican.

Index

Prefața editorului: Minuni în România zilelor noastre.....	5
Partea întâi.....	8
Sfântul Nectarie este cu noi astăzi și de-a pururi	8
„Nimic nu putem face fără Dumnezeu”.....	10
„Și de cancer poți muri sau nu, totul depinde de tine...”	11
Arătările Sfântului Nectarie – minuni din Bucureștiul zilelor noastre... ..	13
„Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui”	15
Sfântul Nectarie ne-a salvat, pe mine și pe copilul meu!.....	16
Sfântul Nectarie îl vindecă pe monahul Mihail de mai multe boli.....	17
Minunile de la Ghimicești – Vrancea.....	19
Fiul meu este vindecat prin puterea sfinților	22
„Rugăciunea este jertfă”	23
Salvarea lui Nectarie de către Sfântul Nectarie.....	26
„El e protectorul tău...”	29
Botezul unui catolic în Biserica lui Hristos	31
„Eu știu cine sunteți, părinte. Sunteți Sfântul Nectarie!”	37
„Sfântul meu, ajută-mi! Ascultă-mi rugămințile!”	38
O boală destul de greu de tratat în țară și căreia nu-i supraviețuiesc foarte mulți copii	39
Sfântul vindecă un copil de astm și aduce acasă un adolescent rebel.....	39
„Neîntârziat a fost ajutorul de la Sfântul Nectarie”.....	40
Naștere după dezlipirea parțială a sacului gestațional de uter	43
Sfântul Nectarie schimbă un diagnostic tragic	46
„Sfântul mi s-a prezentat discret, ca o invitație, în momentul cel mai crunt al vieții mele”	48
„Îl am mereu în sufletul meu pe Sfântul Nectarie”	51
„Dacă n-aș fi trăit, nu v-aș fi povestit!”	52

„Singurul sprijin în acea perioadă au fost Dumnezeu și bunul Sfânt Nectarie”	55
Ajutor la examene și imbold spre spovedanie.....	57
Când am luat rezultatul analizei, era negativ!	59
„Oare le mulțumim îndeajuns de mult sfinților pentru ajutorul pe care ni-l dăruiesc?”	61
Sfântul Nectarie vindecă un tată bolnav.....	61
Sfântul Nectarie tămăduiește o femeie bolnavă de cancer.....	64
Sfântul Nectarie ajută să fie adus pe lume un copilăș care era să fie avortat	64
„Am aflat de legătura puternică dintre Sfântul Nicolae și Sfântul Nectarie”	65
Sfântul Nectarie aduce un om la spovedanie.....	67
Sfântul Nectarie mijlocește găsirea unui loc de muncă.....	68
Sfântul Nectarie vindecă de rău de mașină	69
„O să te faci bine, Cojocarule!”	70
„În fiecare zi se întâmplă minuni”	71
O mamă mucenică și un copil care se naște cu ajutorul Sfântului Nectarie.	73
Diagnosticată cu „metropatie hemoragică, fibrom uterin”	75
„Minunile sunt la tot pasul – trebuie doar să deschidem ochii și să le vedem”	77
Aflarea unui doctor bun... ..	79
Frica se naște din necredință	80
„Bucură-te, Sfinte Părinte Nectarie!”	82
Minunile de la Mănăstirea Șinca Veche	83
L-am cunoscut pe Sfântul Nectarie printr-o întâmplare nefericită.....	85
Sfântul Nectarie a făcut o mare minune cu noi.....	87
„I-am cerut sfântului o confirmare...”	89
Sfântul Nectarie, ocrotitorul românilor.....	91
„Până și doctorii recunosc că este o minune”	93
Medicul repeta întruna: „Doamne, ce-i aici!”	100
Tremuram de emoții și mă rugam încontinuu	102

Nectaria s-a născut printr-o minune!!!	103
După șapte ani de așteptări și chin... eram însărcinată!!!	108
Binecuvântarea Sfântului Nectarie	110
Partea a doua.....	113
1. Minuni trăite de români la Eghina.....	113
„Am înțeles că Sfântul Nectarie s-a îndurat de mine, păcătoasa”	113
Izvorătoare de har sunt sfintele tale moaște!	113
„Cât am mai plâns acolo! Și, minune!”	115
2. Noi minuni ale Sfântului Nectarie	118
O vindecare neașteptată	118
„Mici” minuni	120
Sfântul Nectarie „lucrează” în sprijinul creștinilor care îi cer ajutorul ..	125
Sfântul Nectarie, împotrivindu-se unei amăgiri	128
Cum l-am cunoscut pe Sfântul Nectarie	133
3. „Am fost operată de Sfântul Nectarie...”	136
4. Minunea Sfântului Nectarie și a Maicii Domnului de la Malevi.....	152
5. Între osânda tăcerii și binecuvântarea mărturisirii	168
Acatistul Sfântului Nectarie de Eghina, noul făcător de minuni (9 noiembrie)	
.....	179

Prefața editorului: Minuni în România zilelor noastre...

Acum douăzeci de ani foarte puțini români știau despre viața și minunile Sfântului Nectarie. Acum zece ani, datorită pelerinajelor în Grecia, unii români au început să îl cunoască pe sfânt. Datorită tipăririi primelor cărți despre sfânt, faima sa a început să se răspândească în toată țara. Astăzi, Sfântul Nectarie este recunoscut ca unul dintre sfinții grabnic ajutători.

„Cine este Sfântul Nectarie?” La această întrebare, unii dintre cititorii acestei cărți ar fi gata să spună: „Este sfântul care m-a ajutat la greu”, sau „Este sfântul care mi-a ajutat mama” sau alte rude sau „Este sfântul care m-a ajutat să mă apropiu de Biserică...”

Pentru astfel de cititori, o prefață la această carte nu își are rostul. Ei abia așteaptă să se bucure duhovnicește, citind noi minuni ale sfântului.

Această prefață se adresează, însă mai ales celor care au auzit de la alții că Sfântul Nectarie este un mare făcător de minuni și vor să știe mai multe despre acestea...

Există mari sfinți, canonizați de Biserică de sute de ani, dar despre care nu se știe decât că au dus o viață de nevoință sau că au primit moarte mucenicească. Nu sunt cunoscute minunile lor.

În cazul Sfântului Nectarie, lucrurile stau altfel. Trecut la Domnul în anul 1920 și canonizat în anul 1961, Sfântul și-a arătat ajutorul în toate colțurile lumii.

Faima Sfântului Nectarie crește și în România. Lucrul acesta se vede și din grija acordată prăznirii sale, pe 9 noiembrie. În București, la Mănăstirea Radu Vodă, din an în an vin din ce în ce mai mulți credincioși din întreaga țară.

În același timp și la alte biserici sau mănăstiri în care se află părțile din moaștele sfântului crește numărul pelerinilor. La Iași, la Șinca, la Ghimicești, la Brădetu sau în alte biserici, Sfântul Nectarie a vrut să ajungă o parte – mai mică sau mai mare – din sfintele sale moaște. Dar ceea ce contează este mai ales credința cu care oamenii vin să i se închine.

Din ce în ce mai mulți părinți dau copiilor lor numele de Nectarie sau Nectaria, pentru că au fost ajutați de sfânt sau pentru că cer ajutorul sfântului pentru copii lor.

Părintele Constantin Karaisaridis din Atena îi mărturisea odată unui teolog român că în fiecare familie credincioasă din Grecia, Sfântul Nectarie a făcut cel puțin o minune. Cum a făcut și în familia acestui părinte...

Din păcate, mulți dintre cei ajutați de sfinți se rușinează să dea mărturie despre ajutorul primit. „Ce vor zice ceilalți?” „Ce vor zice colegii de serviciu dacă află?” „Ce vor zice rudele?”

Unii îndrăznesc totuși și scriu mărturii pe care le semnează cu pseudonime sau cu inițiale. Dacă nu pot mai mult, e bine și atât. Dar e greu de înțeles cum, după ce au citit că Sfântul Nectarie le-a cerut în mod expres unor oameni cărora li s-a arătat să scrie sau să vorbească despre minunile sale, unii preferă tăcerea. Ascund lumina sub obroc. (E adevărat că există și minuni care nu pot fi înțelese decât de cei care le-au trăit. De aceea este bine ca cei ajutați de sfinți să își întrebe duhovnicii dacă e bine sau nu să facă publice anumite minuni sau anumite detalii legate de unele minuni.)

Cât privește mărturiile făcute publice, mulți s-au întărit în credință datorită lor. Poate că cea mai cunoscută mărturie legată de minunile Sfântului Nectarie în România este cea a preotesei Maria Oprea din Sibiu. Aceasta a avut o sarcină extrauterină; doctorii i-au cerut să avorteze, dar ea nu a acceptat așa ceva. Și prin rugăciuni către Sfântul Nectarie, sarcina a devenit normală. Și copilul s-a născut cu bine... Preoteasa i-a trimis mai apoi mărturia ei lui Danion Vasile, care începuse strângerea mărturiilor pentru cartea de față. Ajunsă pe internet, mărturia a fost imediat preluată pe mai multe site-uri și în mai multe publicații religioase – parțial sau integral. În urma citirii ei, mai mulți oameni au dobândit încredere în mijlocirile Sfântului Nectarie și au fost la rândul lor ajutați (o astfel de mărturie este inclusă și în volumul de față - cea a Danei Târnescu).

Poate că minunea cea mai greu de crezut este cea mărturisită de Maria Liliana Manolache. Aceasta a fost pur și simplu operată de Sfântul Nectarie, după ce trecuse prin niște încercări greu de descris în cuvinte – răpită, bătută, aruncată într-o prăpastie etc. În urma bătăilor, își pierduse auzul și văzul aproape de tot... Cuvintele ei ne arată clar că sfinții lucrează și în zilele noastre așa cum au lucrat de la începutul Bisericii. Boala noastră principală este lipsa credinței sau puținătatea credinței. Dacă noi am fi tari în credință, minunile ar face parte din viața noastră.

Citirea unei cărți poate schimba viețile noastre. De aceea Sfântul Ioan Gură de Aur îi îndemna pe creștini să facă rugăciune înainte să se apuce de citirea cărților duhovnicești. Rugăciunea pregătește sufletul pentru a înțelege cele citite. Din

păcate, mulți citesc cărți ortodoxe, dar puțini aplică în viața lor cele citite. Prin rugăciune începem să înțelegem că așa cum Dumnezeu a lucrat în viețile altora, la fel poate lucra și în viețile noastre.

Dacă cititorii se vor folosi de cele citite, ar fi bine să împrumute această carte (sau chiar să o dăruiască) celor aflați în diferite necazuri.

Ar fi bine să fie prezentată de preoți în parohiile lor și chiar de către profesorii de religie elevilor. Copiii vor afla în Sfântul Nectarie un prieten. Un prieten care îi ajută la toate examenele vieții...

Dar nu numai copiii pot afla în Sfântul Nectarie un prieten. Ci toți cei care i se vor ruga cu credință.

De obicei, oamenii aleargă la ajutorul sfinților la boală sau la vreme de necaz. Ar fi bine însă ca oamenii să se apropie de sfinți fără să fie presați de vreo încercare. Și dacă vor face așa, vor trece mai ușor prin toate greutățile viitoare. Pentru că, vrem sau nu, ne place sau nu, crucea face parte din viața creștinilor. Și, dacă fugim de cruce, fugim de mântuire și de Hristos.

Trăim vremuri în care răutatea s-a înmulțit și iubirea dispare, încetul cu încetul. Chiar între creștini, dezbinarea își arată ghearele. Și în situațiile care par cu neputință de rezolvate, intervin sfinții. Ca eroii din poveste, care biruie răul. Numai că sfinții biruie cu adevărat, gonind răul din viețile noastre...

Partea întâi

Sfântul Nectarie este cu noi astăzi și de-a pururi

Am scris și eu câte ceva despre felul în care își face simțită prezența în viața noastră acest sfânt minunat, Sfântul Nectarie.

Acum trei ani mă aflam aproape de Dealul Patriarhiei. Ieșisem de la serviciu, era o toamnă caldă și nu știu ce m-a făcut să trec pe lângă șirul credincioșilor veniți să se închine la moaștele Sfântului Dimitrie. În anii anteriori mi se părea că e inutil să stai cu orele la rând doar ca să săruți niște moaște pe care, trăind în București, le poți săruta oricând.

Și, cum mă învârtam eu pe la poalele dealului, aud cum mă strigă o cunoștință care an de an stătea cu orele să se închine la sfântul ocrotitor al Bucureștiului. M-am așezat lângă ea, am început să vorbim de una, de alta, am citit și Acatistul Sfântului Dimitrie. Și deodată, prietena aceasta zice: „I-am spus și Angelei să vină la sfintele moaște!”

Pentru că eram interesat de noi cunoștințe, am cerut amănunte despre Angela. Mai târziu, când s-a înserat, a venit și ea să ni se alăture. Prima dată, mi s-a părut o fată foarte frumoasă. La a doua privire, mi s-a părut o femeie liniștită, cu un evident echilibru interior. Un gând mi-a pătruns în minte transformându-se într-o veritabilă obsesie: la cât e de frumoasă în interior și în afară nu are cum să nu aibă un prieten!

Eram proaspăt despărțit de o fată cu care nu mi se potriviseră pașii. Sfântul Ioan Gură de Aur spune în omiliile sale maritale că soțul și soția trebuie să meargă în același ritm spre Hristos. Nouă nu ni se potriviseră ritmurile. Și am început să fac glume, doar, doar îi voi stârni interesul Angelei. Așa am petrecut douăsprezece ore împreună. Am ajuns la racla cu moaștele sfântului și acolo un călugăr care mă cunoștea mi-a zis că a văzut-o pe fosta mea prietenă îmbrăcată în monahie. Așa se face că la același rând au stat fosta prietenă și viitoarea mea soție.

Mai târziu mi-am dat seama că pe Angela o știam de la Mănăstirea Radu Vodă, unde obișnuiam să merg. După un an ne-am căsătorit. A fost o nuntă minunată. Când am văzut pozele m-am mirat că în nici una nu am ieșit nefotogenici. Nu că aș fi eu unul fotogenic, dimpotrivă! După doi ani și ceva am primit în dar de la Domnul un copil - pe Miriam. Schimbările acestea, care mi-au modificat portretul interior, îl au în centru pe Sfântul Nectarie. Înainte să o cunosc pe Angela, din când

în când, citeam acatistul lui cu gândul că o să-mi dăruiască o soție bună, potrivită mie. Contează mult și cum e scris un acatist. Cel al Sfântului Nectarie este unul dintre cele mai frumoase: simți cum fraze întregi îți mișcă inima.

Tot în apropierea moaștelor sfântului l-am cunoscut pe duhovnicul meu, un om neobișnuit, care a vorbit inimii mele pe limba ei. Când ne-am cunoscut, Angela m-a avertizat că suferă de o formă gravă de hepatită. Asta însemna că în viitor starea ei se putea agrava. Exista și riscul ca fiica noastră, Miriam, să moștenească virusul hepatic. Am hotărât că vom face, în conlucrare cu Domnul, un copil. Angela citea în fiecare seară Acatistul Sfântului Nectarie. Acesta a fost un semn în plus din care am înțeles că sfântul ne va ajuta.

Un alt semn a fost credința pe care am simțit-o în adâncul sufletului că, în ciuda aparențelor și a pronosticurilor medicilor, totul va fi bine. Angela a născut-o pe Miriam în patruzeci și cinci de minute. M-a mirat că a putut să dialogheze cu noi imediat după operația de cezariană. Înainte de naștere am putut să fac diferența dintre o rugăciune profundă și una superficială. M-am rugat pentru Angela și Miriam cu toți mușchii încordați, cu toate motoarele ființei mele rulate la maxim. Mă simțeam ca o stâncă, așa cum s-ar simți ea, dacă s-ar putea percepe din interior: certitudinea că Domnul este milostiv și de-a pururi milostiv cu noi îmi ieșea prin toți porii.

În timpul celor patruzeci și cinci de minute de foc stăteam cu mama mea, fratele Angelei și cu mama-soacră într-o stare de sentimente amestecate: nerăbdare, nădejde susținută prin rugăciuni scurte – către Sfântul Nectarie, Cuvioasa Matrona din Moscova, Sfântul Ioan Maximovici, Părintele Ilie Lăcătușu (pentru că maternitatea în care Angela a născut se află în apropierea cimitirului unde este îngropat acest mărturisitor al lui Hristos), dar și teamă.

O altă minune a fost că Miriam a avut trei kilograme două sute la naștere. Nu mă așteptam să fie așa grasuță, știind că eu am fost o miarță la naștere (am avut două kile opt sute) și nici mămica ei nu e corpolentă.

Acum, Miriam are șase luni și i-au ieșit trei dințișori de care e foarte preocupată. De curând Angela și-a făcut analizele care i-au ieșit bine. Mai mult decât atât: Sfântul Nectarie a stopat evoluția bolii ei. Ține virusul în șah. Noi nădăjduim într-o vindecare totală.

Sper ca toți cei care primesc ajutor de la Sfântul Nectarie de Eghina să înmulțească mărturiile despre el!

„Nimic nu putem face fără Dumnezeu”

În urmă cu trei ani și jumătate am aflat că am o formă de hepatită și că ficatul meu este foarte afectat din cauza aceasta. Vestea mi-a răscolit toate planurile făcute până atunci, pentru care trebuia să am o sănătate de fier. Mai târziu mi-am dat seama că erau gânduri deșarte și că nimic nu putem face fără Dumnezeu.

Trecusem și printr-o operație provocată de greșeala unui medic care mi-a făcut puncția hepatică. În noaptea dinaintea accidentului de puncție am avut un vis în care eu eram culcată pe un pat și mai multe obiecte ascuțite zburau spre mine. Eu trebuia să strig încontinuu rugăciunea Tatăl Nostru, dacă mă opream o secundă, un cuțit venea și mă tăia. M-am trezit îngrozită, dar nu am înțeles că trebuie să mă rog. A doua zi s-a întâmplat accidentul. Nu știam ce voi face, eram foarte deprimată, aveam sentimentul că totul s-a prăbușit în jurul meu, dar ceva îmi spunea că trebuie să fie o ieșire, doar să am răbdare.

Dezlegarea acestei situații a început într-o zi când, mergând spre casă, m-a strigat o fostă colegă de facultate. Nu o văzusem de cinci ani. Mai târziu această colegă mi-a devenit nașă de cununie. Mergea să se închine Sfântului Nectarie, ale cărui moaște se află la Mănăstirea Radu Vodă și m-a întrebat dacă nu vreau să merg cu ea. Nu auzisem de Sfântul Nectarie, nici de Mănăstirea Radu Vodă. În acel moment nu am putut să merg, colega mea însă mi-a spus că pot veni a doua zi, când se slujea Sfântul Maslu.

Am venit a doua zi, am stat la slujbă și m-am rugat tot timpul Sfântului Nectarie să mă ajute. Timpul a trecut foarte repede. Atunci am simțit că mi se deschide un drum nou și că numai acolo, în biserică, voi găsi înțelegere și bucurie, doar că trebuie să mă rog. La scurt timp după acestea, de ziua Sfântului Dimitrie Basarabov, o prietenă m-a chemat să ne închinăm la moaștele sfântului. Am ajuns la zece seara, ea era deja acolo cu încă doi prieteni, un băiat și o fată. Am stat la coadă toată noaptea, am vorbit, chiar a fost foarte vesel datorită băiatului – care

¹ Inițiativa alcătuirii și tipăririi volumului de față i-a aparținut lui Danion Vasile. După ce a editat volumul Noi minuni ale Sfântului Nectarie (Editura Bunavestire, Galați, 2003), a pornit strângerea de materiale pentru această carte. După ce am postat pe blog-ul său mărturia personală despre ajutorul primit de Sfântul Nectarie, mi-a solicitat colaborarea – el începând lucrul la un volum de interviuri cu diferite persoane care au fost ajutate de Sfântul Nectarie și alți sfinți (din care, în partea a doua a acestei cărți, apare mărturia Mariei Liliana Manolache - „Am fost operată de Sfântul Nectarie...”). Astfel, am strâns și eu o parte din mărturiile despre minunile Sfântului Nectarie. Și a rezultat acest volum...

avea să fie viitorul meu soț. Dimineața în zori am plecat bucuroasă și împăcată. Am hotărât să ne întâlnim a doua zi. Întâlnirile cu el îmi aduceau liniște sufletească și am avut convingerea că pe el îl căutam. După șase luni, ne-am căsătorit. A fost o nuntă foarte frumoasă.

În lupta mea cu virusul hepatic, am făcut un tratament de un an de zile, iar la ecografia de după tratament, doctorița mi-a spus că s-ar putea să am ciroză sau cancer și că trebuie făcute alte analize. M-am rugat împreună cu soțul meu Maicii Domnului, Sfântului Nectarie și Sfintei Matrona din Moscova. Analizele au arătat că nu era nici una, nici alta. Duhovnicul meu mi-a spus că mi s-a întâmplat asta pentru că trebuie să trec într-o nouă etapă a vieții mele duhovnicești. Am învățat că mândria este cel mai mare pericol și că smerenia este o putere și nu o slăbiciune, cum credeam mai demult. După șase luni am rămas însărcinată.

În timpul sarcinii, doctorița a fost mai îngrijorată decât mine de ce mi se putea întâmpla. Dar totul a decurs ușor, inclusiv nașterea prin cezariană. Acum avem o fetiță minunată, darul nostru de la Dumnezeu, care ne bucură și ne înfrumusețează fiecare clipă a vieții noastre.

Acum două săptămâni, analizele pe care le-am făcut au arătat că boala nu a evoluat. Îi mulțumesc Sfântului Nectarie pentru toate minunile din viața mea, de când s-a milostivit să mă ajute și să-mi arate unde este.

(Angela Voicilă)

„Și de cancer poți muri sau nu, totul depinde de tine...”

Mă numesc Elena Vascan, am vârsta de 51 de ani. Scriu aceste rânduri pentru a-I mulțumi bunului Dumnezeu că există și câtorva persoane care au fost alături de mine atunci când am trecut prin cea mai grea perioadă din viața mea.

Acești oameni, cărora le mulțumesc tot restul vieții mele, sunt:

- cei din familia mea,
- câteva rude care m-au susținut material și moral,
- prof. dr. Irinel Popescu, Dr. Teoharie Marinescu,
- ieromonahul Sava de la mănăstirea Radu Vodă din București.

Pe scurt, pot spune că, în vara anului 2006, am fost nevoită să mă internez datorită faptului că pierdeam în greutate, astfel, a trebuit să caut cauza.

După câteva investigații am fost sfătuită să fiu operată la stomac, lucru care s-a și întâmplat pe 6 septembrie 2006. Operația a fost făcută la București, la spitalul Fundeni. După operație, familia a fost anunțată de către profesor că am neoplasm (cancer) gradul 3, fază destul de avansată a bolii, fără ca eu să știu, aflând apoi pe parcursul tratamentului.

Pot spune că eu, până atunci, nu am rostit cuvântul cancer. Am refuzat să cred că am așa ceva. Tot timpul mi-am zis: „Dintr-o simplă răceală poți muri sau nu, așa și de cancer poți muri sau nu, totul depinde de tine”. Am convingerea că trebuie să ai, mai ales în astfel de momente, o gândire optimistă, să ai răbdare. În sine, răbdarea este o virtute pentru că ea are ca rod nădejdea în Dumnezeu.

Acum e momentul să spun că am primit o educație spirituală de la fiica mea, Nicoleta. La îndemnul ei am ajuns la părintele S., căruia îi mulțumesc tot timpul. Pot spune că am ascultat în totalitate îndrumările medicului. Am făcut chimioterapie (citostatice), radioterapie – tratament foarte greu de suportat, dar tot timpul mi-am zis: „Trebuie să fie bine”.

Aproape de fiecare dată când începeam tratamentul, timp de 10 luni, treceam pe la părintele S. pentru spovedanie. Foarte uimită eram când primeam telefon de la părintele S. Mă întreba ce fac și dacă mă țin de rugăciune, căci dumnealui se roagă în continuare pentru mine. Ce spuneți?! Mai rar așa preot, să se intereseze de sănătatea oamenilor, lucru pe care medicii îl fac foarte rar, cu mici excepții.

La 6 luni după operație, supărare mare!!! La examenul tomografic au apărut la stomac câțiva ganglioni. Am venit plângând la părintele S. Și ce credeți că mi-a zis??? „Așa cum au apărut ganglionii, pot să și dispară”, lucru care s-a și întâmplat. În luna mai 2007, la îndemnul fiicei mele, Nicoleta, am mers în Grecia, pe insula Eghina. Acolo se află moaștele Sfântului Nectarie. Pot spune că a fost destul de greu să ajungem acolo (atât fizic, cât și material), dar am reușit. Când am ajuns, surpriză mare!!! „Raiul pe pământ”. Vă doresc să ajungeți acolo. Așa cum poate bine știți, Sfântul Nectarie Taumaturgul este unul dintre cei mai iubiți și mai căutați sfinți de către toți credincioșii.

Foarte mulți oameni care au venit de-a lungul vremii să se închine la sfintele moaște aflate la Mănăstirea Sfânta Treime din insula Eghina au plecat vindecați sufletește și trupește. Același lucru s-a întâmplat și cu mine.

Ajungând în țară, la București, am mers direct la clinică pentru a-mi continua tratamentul. Surpriză însă, doctorul care mă supraveghea din punct de vedere medical a spus să oprim tratamentul deoarece sunt „clinic sănătoasă”.

Așadar, Îi mulțumesc încă o dată bunului Dumnezeu că exist, îi mulțumesc fiicei mele Nicoleta că m-a îndrumat să merg la mănăstirea Radu Vodă, unde datorită părintelui S. am învățat că trebuie să accept situația așa cum este, căci prin rugăciune totul poate reveni la normal, lucru care s-a întâmplat și în cazul meu.

(Elena Vascan)

Arătărilor Sfântului Nectarie – minuni din Bucureștiul zilelor noastre...

Îi mulțumesc Bunului Dumnezeu că mi-a dat să îl cunosc și eu, nevrednica, pe Sfântul Nectarie! Deși am primit educație religioasă din fragedă copilărie și cunoșteam viețile mai multor sfinți și faptul că aceștia mijlocesc pentru noi înaintea lui Dumnezeu, trebuie să recunosc că, la acea vreme, eu mă rugam doar Maicii Domnului, Mântuitorului Iisus Hristos, Prea Sfintei Treimi și mai rar, Sfântului Ierarh Nicolae (ocrotitorul copilăriei mele). Eram prietenă de trei ani cu actualul meu soț, eram studentă în anul IV de facultate și așteptam cu nerăbdare să termin facultatea pentru a ne împlini în sfârșit dragostea prin Sfânta Taină a căsătoriei.

Însă lucrurile nu au decurs atât de simplu cum ne așteptam noi și Bunul Dumnezeu a îngăduit să trecem printr-o serie de încercări cu menirea de a ne căli și întări dragostea și credința. Ne iubeam mult, aveam o prietenie frumoasă și curată (cum le doresc tuturor tinerilor), dar dintr-o dată au început să apară între noi neînțelegeri, lucruri mărunte și ridicole care, pentru o vreme, ne-au stricat liniștea și frumoasa prietenie. A fost o cumpănă foarte grea, am suferit mult amândoi, nu voiam să ne despărțim, dar oricât ne-am fi dorit să fie bine, ceva ce nu puteam înțelege se întâmpla și iar ne supăram.

Ajunseserăm să credem că e momentul ca fiecare să își urmeze drumul său în viață, și cu toate că ne era foarte greu, ne gândeam că poate așa e mai bine decât să suferim și mai mult pe viitor. Mă rugam mult Maicii Domnului să ne ajute să luăm hotărârea cea bună și să nu ne lase. Îl iubeam mult pe prietenul meu, simțeam același lucru și din partea lui și tot mai mult mă mustra conștiința pentru suferința pe care i-o pricinuiam. Singura mea nădejde era Maica Domnului, căreia îi ceream continuu prin vorbe simple să nu ne lase.

Într-o noapte am visat că eram cu prietenul meu la Mănăstirea Radu Vodă. Obișnuiam să trecem pe acolo, din când în când, dar încă nu îl cunoscusem pe Sfântul Nectarie. De fiecare dată când mergeam acolo treceam pe la racla sfântului

și sărutam sfintele moaște doar așa, în semn de respect, fără nici un fel de trăire, grăbindu-mă să ajung în față, să mă rog Maicii Domnului și Mântuitorului. La fel am făcut și în visul meu: am intrat, am sărutat în grabă sfintele moaște și am vrut să pornim către altar, dar ne-am oprit din drum privind spre ușa mănăstirii, unde mai mulți oameni și preoți duceau un sicriu. Văzând, m-am mirat pentru că era pentru prima dată când vedeam o astfel de ceremonie acolo. Ne-am oprit pentru un moment să ne închinăm pentru sufletul „răposatului”, dar și mai mare mi-a fost uimirea când din sicriu s-a ridicat un preot călugăr (își ținea camilafca pe umărul drept), a venit direct la noi, ne-a dat binecuvântare, spunând: „Maica Domnului și Domnul nostru Iisus Hristos să vă binecuvânteze!”, ne-a învăluit cu privirea, împărtășindu-ne multă pace, bucurie, nădejde și dragoste și apoi s-a îndreptat spre altar.

M-am trezit foarte liniștită, mi-a rămas foarte bine întipărit în minte visul și mai ales chipul Părintelui: un bătrânel mărunțel, foarte simplu, cu ochi mari și expresivi, cu barba un pic cărunță, cheliuță pe mijloc, până în creștetul capului, scăldat în lumină, plin de bucurie, pace, dragoste, smerenie... nu am cuvinte să-l descriu.

Deși îmi aducea multă liniște și îmi venea în gând că poate e un răspuns al Maicii Domnului la rugăciunile mele și cu toate că mă preocupa mult să aflu cine e preotul călugăr din visul meu, încercam să alung acel vis, știind că visele de multe ori sunt de la vrăjmașul. Tot alungând acest vis, la scurt timp am avut un altul, tot despre Mănăstirea Radu Vodă: urcam dealul la mănăstire cu prietenul meu și ne miram amândoi pentru că era foarte multă lume, cum este la hramuri. Am întrebat o femeie dacă este hramul bisericii sau care este motivul pentru care era așa multă lume acolo, iar aceea ne-a răspuns: „Nu, nu este hram și nici ziua sfântului, dar aici în mănăstire se află moaștele unui mare sfânt și mare făcător de minuni – Sfântul Nectarie – pe care lumea nu îl cunoaște, iar părinții l-au scos afară pentru ca toată lumea să afle și să vină să i se închine și să primească ajutor în toate nevoile pe care le are”.

Uimiți, ne-am continuat apoi drumul către biserică și într-adevăr, sfântul era așezat afară, în foișorul care se afla la acea vreme în fața bisericii și toată lumea trecea și i se închina. Vorbea lumea din jur că un părinte de acolo de la mănăstire a fost vindecat de cancer și de aceea l-au scos părinții afară ca toată lumea să afle și să vină să se închine. Am mai observat atunci un părinte care stătea în genunchi și se ruga cu lacrimi și mă gândeam atunci în vis că probabil este părintele care a fost vindecat. Eu stăteam ca un stâlp și mă minunam de cât sunt de netrebnică, dându-mi seama ce înseamnă credința adevărată și cât de mult am greșit eu.

M-am trezit și m-am pornit în grabă către mănăstire, să trec pe la sfântul înainte de serviciu, să îl rog să mă ierte și să mă ajute și pe mine. Când am ajuns acolo nu pot exprima în cuvinte ce am simțit când am privit icoana Sfântului Nectarie și am recunoscut în ea chipul părintelui călugăr care ne-a dat binecuvântare în primul meu vis. Apoi mi-am cumpărat cărțile cu viața și minunile Sfântului Nectarie și într-adevăr, toate câte citeam despre Sfântul Nectarie mi-l arătau exact cum l-am perceput în vis. De atunci am ceva foarte special pentru Sfântul Nectarie, a devenit noul nostru ocrotitor, mi-a dăruit un părinte, îndrumător duhovnicesc minunat, din mănăstirea sa, ne-a ajutat să trecem peste toate încercările, ne-am căsătorit de doi ani și Îi mulțumim lui Dumnezeu, ne înțelegem foarte bine. De atunci l-am chemat și îl chemăm mereu în ajutor pe Sfântul Nectarie în toate nevoile și greutățile întâmpinate și de fiecare dată, primim fără întârziere ajutorul cerut.

Acum ne dorim copilași și cu toate că medicii m-au diagnosticat cu uter bicorn (o malformație din naștere) și mi-au spus că există multe șanse să nu pot duce o sarcină la maturitate și fătul să se oprească din evoluție, noi suntem foarte încrezători în binefăcătorul nostru, Sfântul Nectarie, în ajutorul tuturor sfinților, al Maicii Domnului și al Prea Sfintei Treimi.

Sfântul Nectarie este minunat, mergeți la el și cereți-i ajutorul în toate nevoile voastre!

(Iuliana Bulgaru)

„Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui”

Sfinții sunt prietenii lui Dumnezeu și mijlocitorii mântuirii noastre înaintea Preasfintei Treimi. Orice rugăciune a noastră și orice lacrimă ieșită dintr-un suflet deznădăjduit sunt ascultate de Dumnezeu și de sfinții Lui. De multe ori nu primim răspunsul rugăciunilor noastre imediat, dar dacă stăruim și avem credință, Dumnezeu ne împlinește cererile cu iubire de oameni, dacă ne sunt de folos și spre mântuirea sufletului nostru.

Am cunoscut puterea rugăciunilor Sfântului Nectarie. Am văzut vindecări miraculoase prin ajutorul sfântului; am văzut tămăduiri sufletești ale oamenilor deznădăjduiți, care au cerut ajutorul lui, dar totodată eu însumi am fost subiectul unei asemenea minuni.

Aveam de mai multă vreme o problemă dermatologică la piciorul stâng care, cu timpul, se acutiza și se întindea pe întreg piciorul. Am încercat diferite medicamente, dar fără nici un rezultat pozitiv. În timp, durerea creștea și se formase o crustă dureroasă pe talpa piciorului, încât aproape nu mai puteam merge.

Într-o zi, mergând la Sfânta Liturghie în biserica mănăstirii, am luat o sticlută cu mine și după terminarea slujbei am umplut-o cu ulei din candela care străjuiește moaștele Sfântului. Am mers la chilie și m-am uns pe locul dureros, după care am făcut Acatistul Sfântului Nectarie, pe care l-am rugat să mă ajute.

A doua zi, când m-am trezit și am călcat pe pământ, mi-am dat seama că durerea dispăruse și am cercetat locul care acum era curat, fără urmă de rană sau vreun semn că fusese o problemă de ordin medical.

Atunci am conștientizat că Sfântul Nectarie, marele făcător de minuni, făcuse și cu mine o minune. Impresionat și în același timp recunoscător, am mers în biserică, mulțumindu-i sfântului pentru ajutorul acordat și rugându-l să mă ocrotească în continuare.

(Protosinghel Ipolit Lazăr, Mănăstirea Radu Vodă)

Sfântul Nectarie ne-a salvat, pe mine și pe copilul meu!

Mă numesc Mija Constantin și sunt preot în comuna Crucea, județul Constanța. Ceea ce urmează să citiți este povestea nașterii fiului nostru Nectarie-Emanuel care are acum 8 luni. Am promis Sfântului Nectarie că vom spune această poveste tuturor celor care sunt deznădăjduiți și care nu mai au puterea să creadă în ajutorul lui Dumnezeu și al sfinților. Soția mea, presbitera Mihaela, este cea care a scris povestea.

„Trebuia să-mi vină sorocul să nasc în perioada 3-6 iunie 2008, dar am hotărât împreună cu doamna doctor Belcin Anca de la Spitalul Municipal Medgidia, județul Constanța, să nasc (să-mi facă operația de cezariană - a treia) pe 22 mai. Cu toate acestea, băiețelul meu s-a hotărât să vină pe lume mai devreme cu 9 zile.

În seara zilei de 11 mai, după o duminică liniștită, deodată a început să-mi crească tensiunea (cu toate că nu am avut niciodată probleme cu tensiunea). Eram în săptămâna a 37-a de sarcină. Norocul meu a fost că în casă aveam un tensiometru, iar când soțul meu mi-a luat tensiunea, o aveam 15 cu 10, și așa am hotărât să mergem la spital. Ajunși acolo la 4.30 dimineața, tensiunea mea era 16.

Mi-au fost administrate medicamente, pentru a-mi scădea tensiunea (tensiunea când îmi scădea la 13 cu 8, când îmi creștea la 17-18), însă medicul văzând că organismul meu nu răspunde medicamentelor respective, a hotărât ca marți, 13 mai - tensiunea era 20, să-mi facă operația de cezariană. Totul a fost o minune. Sfântul

Nectarie ne-a salvat, pe mine și pe copilul meu! Toată sarcina eu și soțul meu am citit acatistul Sfântului Nectarie și ne-am rugat la Maica Domnului.

De ce Sfântul Nectarie a făcut o minune? Pentru că primii doi copii mi-au murit la naștere fără să aibă nimic. Primul a avut 4 kg, iar al doilea 3,5 kg. Amândoi erau băieți, iar doctorul mi-a spus că îl depășește situația. Este cel mai bun doctor din Constanța. Cel puțin la al doilea m-a trimis acasă cu tensiunea 15, să stau liniștită că a doua zi nasc. A doua zi mi-a murit copilul. Cel mai tare m-a durut că nu au fost botezați. Dar Dumnezeu m-a întărit și am încercat și a treia oară și am reușit. Am reușit să nasc un băiețel de 3,3 kg. O minune de băiețel, pe care îl cheamă Nectarie, ca pe sfântul lui ocrotitor. Sfântul Nectarie m-a ajutat pentru că era să mor, deoarece prin uterul meu se vedea părul bebelușului. Vă scriu toate acestea, pentru că așa i-am promis sfântului, ca toate mamele care suferă că nu au copii să nu deznădăduiască. Să se roage la Sfântul Nectarie și sigur le va ajuta.”

(Părintele Constantin și Presbitera Mihaela Mija - județul Constanța)

Sfântul Nectarie îl vindecă pe monahul Mihail de mai multe boli

Mă numesc Mihail și sunt monah, viețuitor în Mănăstirea Sfântul Filip din localitatea Adamclisi, județul Constanța și sunt în vârstă de douăzeci și patru de ani. Cu smerenie și cu drag am să vă scriu câteva rânduri despre minunea care s-a petrecut cu mine la Sfântul Nectarie, la Mănăstirea Radu Vodă, din București.

M-am îmbolnăvit de o boală cam grea. De fapt, de mai multe: hepatită activă de însoțire, colecist alungit, gastrită cronică, ulcer duodenal, stomacul era întors pe dos, aveam reflux gastroesofagian, fierea era plină de mâl și piatră, sufeream de colon iritabil, aveam o infecție puternică în gât de doi ani. Toate aceste boli m-au răpus și nu mai puteam să mănânc, nici să muncesc, îmi afectaseră chiar și pravila de rugăciune pe care o am, că nu mai puteam să stau pe picioare. Asta era suferința mea de doi ani.

N-am putut să mă lupt cu boala, însă într-o zi de vineri, când am ieșit cu vacile la păscut, la șapte dimineața, n-am mai rezistat de dureri și am plecat la cameră să mă întind în pat, ca așa să îmi treacă durerile, dar nu au mai trecut. M-am chinuit așa până duminică dimineața. La ora douăsprezece, la amiază, am hotărât să plec la spital, când am văzut că mi se umflase tot corpul și nu mai puteam vorbi de durere.

Am mers la biserică, la Părintele Stareț Dorotei, și i-am spus ce se întâmplă și el

mi-a dat binecuvântarea să plec la spital la Constanța. Mi s-au făcut analize și mi s-a pus diagnosticul de hepatită. Am fost transferat la boli infecțioase pe 22 iulie 2010. Am stat până pe 3 august la boli infecțioase, unde mi s-au făcut continuu analize, că nu știau ce boală am. După analize au rezultat șase diagnostice diferite, și, când am auzit, m-am rugat la Sfântul Nectarie și la Maica Domnului ca să scap. După rugăciune m-am întins în pat. Deodată am văzut deasupra mea pe Sfântul Nectarie, cum stătea în icoană. Am rămas surprins. Nu am luat în seamă, crezând că este vrăjmașul care vrea să mă păcălească și mi-am văzut de treabă.

Pe 7 august m-am mutat la spitalul CFR Constanța, doctorii spunându-mi că nu au ce face cu mine. Acolo mi-au zis că nu sunt de competența lor și m-au trimis la București, la Fundeni. Am ajuns pe 11 august, într-o miercuri dimineața. Îmi era foarte rău. Am așteptat împreună cu starețul și o creștină, care era din București. A venit doctorița și m-a preluat pentru analize. Au ieșit aceleași rezultate, foarte rele, același diagnostic. M-au programat pentru operație de fiere și stomac pentru joi dimineața, la ora nouă.

Pe 11 august m-am dus să mă internez. La internare mi-a zis să intru în salonul numărul 220 ca să mă pregătească pentru joi. M-am dus, dar nu mai erau locuri. Atunci doctorița mi-a zis să merg acasă și să vin joi dimineața din nou. Și am plecat. Pe drum mi-am adus aminte de Sfântul Nectarie, care mă vizitase miercuri, prin icoană. I-am spus creștinei care se ocupa de mine să mă ducă la Sfântul Nectarie, la Mănăstirea Radu Vodă, să mă rog la moaștele sfântului. Când am ajuns, m-am rugat și lângă mine am simțit prezența Sfântului Nectarie. Îmi spunea prin gând că m-am făcut bine și că nu o să mă opereze și o să plec acasă.

I-am spus creștinei care se ocupa de mine ce mi s-a întâmplat și am plecat acasă, simțindu-mă foarte rău. Când am ajuns acasă, am adormit, urmând ca de dimineață să plec la doctor pentru operație. M-a sunat creștina să mă trezesc. M-am trezit de dimineață și pe drum, cum mergeam, am realizat că minunea se întâmplase. Nu mă mai durea nimic și puteam să merg și mi-a dispărut și amețea și puroiul din gât, pe care îl scoteam în fiecare dimineață și i-am spus femeii care se ocupa de mine că mă simt foarte bine și că nu mai am nimic.

Am ajuns la spital la Fundeni. M-a văzut doctorița și mi-a zis să mă duc la analize, să mă pregătească de operație. La ora 10:30 era programată operația. Când mi-a recoltat sânge mi-au ieșit deodată analizele bune. Nu mai aveam nici o boală, eram sănătos deplin. Doctorița o ținea pe-a ei, că este o eroare de calculator și mi-a repetat iar analizele. La fel, au ieșit bine. Și m-a întrebat foarte mirată și totodată speriată, ce am făcut de mi-au ieșit analizele bine. Eu i-am spus că m-am rugat la

Sfântul Nectarie și că el m-a făcut bine. Ea m-a întrebat cine este Sfântul Nectarie. I-am spus că e Sfântul Nectarie de la Mănăstirea Radu Vodă, din București, mare făcător de minuni. Mi-a zis că nu mai este nevoie de intervenția chirurgicală, că m-am făcut bine și că o să plec acasă. Ne-am bucurat enorm și eu și persoana care mă însoțea la drum.

Am mers amândoi și am dat slavă Sfântului Nectarie că m-a vindecat și că pot să mă rog din nou, să muncesc și să am grijă să îmi fac ascultarea la mănăstire. Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi! Amin.

(Monahul Mihail, Mănăstirea Sfântul Filip, Adamclisi)

Minunile de la Ghimicești – Vrancea

În anul 2008, Toma C. din Ghimicești, Vrancea, în vârstă de 77 de ani, suferind de diabet, a căpătat o rană la un picior. În scurt timp, rana s-a extins, tratamentul administrat acasă neavând nici un efect benefic și piciorul a început să se tumefieze. Aurica, soția sa, a venit la duhovnic și la racla cu sfinte moaște, a primit îndrumări să se roage împreună cu soțul ei Sfântului Nectarie, făcătorul de minuni.

Citind cartea cu viața sfântului și săvârșind acatistul cât mai des și cât mai târziu în noapte, au mers la fiul lor la Botoșani pentru o intervenție chirurgicală din partea unor medici foarte buni. Dar analizele au dus la concluzia că partea de jos a piciorului trebuie amputată. Vestea a fost de nesuportat pentru bietul om, preferând ca mai bine să moară decât să rămână infirm. Un gând din afara lui l-a făcut să ceară să fie dus acasă sau, dacă tot insistă familia, la spitalul din Focșani. Acolo, același diagnostic, aceeași soluție...

Între timp, soția și copiii l-au convins că merită să jertfească o parte din trupul său pentru a se mai putea bucura unii de alții atât cât va mai îngădui Dumnezeu. Rugăciunile către Sfântul Nectarie, atât acasă, cât și la racla cu Sfintele Moaște din biserica de la Ghimicești, erau vii și cu nădejdea că făcătorul de minuni îl va ajuta să treacă cu bine de operație.

Sosise ziua intervenției chirurgicale, toată lumea implicată în acest sens era pregătită, mai puțin medicul chirurg. Acela nu a putut să vină în ziua aceea și a fost înlocuit de altcineva. Pacientul a fost adus în sala de operație și preluat de medicul anestezist. Nefiind cunoscut de noul chirurg, acesta examinează sumar piciorul bolnavului și constată că, în mod ciudat, zona afectată începe să se încălzească,

fapt care a determinat echipa medicală ca, în ultimul moment, să renunțe la operație și să apeleze la tratamentul medicamentos.

În scurt timp, rana s-a vindecat și nimeni nu s-a îndoit de faptul că noul doctor fără de arginți, Sfântul Nectarie, săvârșise o mare minune.

La biserica din Ghimicești, Vrancea, care adăpostește sfinte moaște de la douăzeci de sfinți, este o părticică și din moaștele Sfântului Nectarie. Aici, vecerniile și acatistele sunt săvârșite împreună cu copiii de la Corul „Sfântul Nectarie”. Deseori, unele persoane cu o stare duhovnicească aleasă simt revărsări de mireasmă dumnezeiască.

Anul trecut (2009), încercați de unele greutateți, atât noi, cei mari, cât și copiii de la cor – persecutați la școală pentru apartenența la acest cor – am cerut ajutorul Sfântului Nectarie. Într-o vineri seara, la un acatist, pe când copiii stăteau în genunchi în jurul preotului, cu fața la Sfântul Altar, o doamnă de mare încredere a simțit nespusă bucurie văzând pentru câteva clipe pe Sfântul Nectarie stând în picioare, în stânga icoanei Maicii Domnului, între iconostase, cu fața către copii, căutând, parcă, să transmită bunătate și nădejde. Problemele s-au rezolvat, corul de copii nu s-a destrămat, ci a căpătat mai mulți membri, din satele vecine.

O tânără, Gabriela, din Movilița, localitate învecinată cu Ghimicești, a fost diagnosticată cu leucemie. Era studentă, râvnitoare în toate cele bune și boala de care aflase putea să o distrugă nu numai fizic, ci și psihic... E o taină cum Dumnezeu le dă aleșilor Săi puteri de nebănuire. Pentru că numai harul Domnului și mijlocirea Maicii Sale și a sfinților pot să-l facă pe om să iasă întreg din focul suferinței.

Această tânără a mers la medicul de familie, doamna M.T., care, împărtășindu-i din experiența sa duhovnicească, a îndrumat-o să ceară ajutorul Sfântului Nectarie. I-a dat acatistul sfântului, i-a vorbit despre minunile cunoscute din cărți, i-a împărtășit din bucuria de pelerin la moaștele sfântului, în Eghina, dar și la părticica din racla de la Ghimicești și a trecut-o și în pomelnicul personal, pomenit la fiecare slujbă a acatistului în Biserica de la Ghimicești. Iată, medici care se și roagă pentru pacienți!

Gabriela a trecut astfel prin inerentele chinuri ale citostaticelor, i-a căzut părul, nu s-a putut hrăni cum trebuie, dar pe toate le-a depășit cu nădejde în ajutorul

Sfântului Nectarie. Acum, după 2 ani, a terminat facultatea, are serviciu în Iași, a fost în Italia pentru analize și veștile sunt minunate, boala fiind în remisie.

Toți știm cât de mult iubește Sfântul Nectarie copiii. Îi iubește și pe cei nenăscuți și le ajută pe mamele purtătoare de prunci.

Într-o familie din Movilița, urma să se nască un copil peste șase luni. Faptul că mai aveau copii, lipsa unui serviciu, sărăcia și credința nu îndeajuns de lucrătoare i-au determinat pe viitorii părinți ai pruncului nenăscut să se gândească la avort. Au împrumutat bani, au încercat să ajungă la o clinică, dar n-au reușit și au cheltuit banii. S-au mai împrumutat o dată, dar pentru că sarcina era prea înaintată, au fost sfătuiți să renunțe sau să caute alt doctor, capabil să-și asume riscul... Au cheltuit și banii aceștia, în casă, pentru copiii pe care îi creșteau. S-au mai împrumutat o dată, a treia oară și au mers la medicul de familie, doamna Mariana T., rugând-o să-i dea gravidei un bilet de trimitere pentru a scăpa de copil. Medicul, cu o viață duhovnicească exemplară, i-a spus că pentru așa ceva nu dă trimitere, nu vrea să aibă părtaşie la un păcat așa de mare.

Atunci, femeia, plecând, a zis că va căuta ea o soluție sau alt medic... Îndată, doctorița s-a ridicat cu gândul la Sfântul Nectarie: „Sfinte Nectarie, ajut-o!” Apoi, cu voce tare, a strigat după gravidă: „Uite, dacă naști copilul, ți-l cresc eu!” Nu se mai gândise la așa ceva. Este văduvă și are deja doi copii mari acasă... Dar, parcă altcineva o împinsese să dea grai cuvintelor de mai înainte. Cea însărcinată se oprește, se întoarce și zice: „Vorbiți serios? Îl creșteți?” „Da” - răspunse doctorița și în clipa aceea, copilul nenăscut avea în mintea dânsei și un nume: Nectarie sau Nectaria. Sfântul Nectarie „arbitrase” lupta dintre viață și moarte. Câștigase Viața...

Tânăra gravidă s-a dus acasă și a discutat cu soțul ei. Acesta a căutat de mai multe ori să se convingă de seriozitatea înțelegerii cu viitoarea „mamă adoptivă”, obținând de fiecare dată răspunsuri certe din partea acesteia.

Doamna doctor, frământată de gândul unei vieți care începea să se complice foarte mult (văduvie, serviciu solicitant, doi copii mari, cu cheltuieli pe măsură, și acum, un copil mic...), dar conștientă că trebuie să salveze un prunc nenăscut, a mers în ziua aceea acasă, dându-le copiilor o veste care nicidecum nu-i trecuse cuiva din familie prin minte. Însă, dumnezeiescul har a făcut ca inimile lor să primească totul ca de la Domnul.

Prin luna a șaptea a sarcinii, lucrurile iau o întorsătură neașteptată. Se vede că Sfântul Nectarie nu a vrut ca părinții să regrete vreodată slăbiciunea lor și a trezit în ei dorința, de altfel firească, de a păstra copilul. Au venit la doamna doctor și au spus că ei nu mai pot renunța la copil când se va naște. Vestea a demobilizat puțin familia doamnei, pregătită serios pentru slujirea maternă, dar îndată s-a stabilit relația de nașie, încât copilul urma să fie botezat de dânsa.

La vremea potrivită, s-a născut și copilul mult „râvnit”, un băiețel sănătos și frumos, care avea să primească numele de Nectarie-Gabriel. Botezul trebuia să aibă loc în biserica parohială, alta decât cea cu moaștele Sfântului Nectarie, de care este legată familia doamnei doctor. Dar, cu trei zile înainte de botez, preotul de la biserica satului în care locuiesc părinții copilului îi anunță că nu va fi în parohie în ziua aceea și că pot merge la o biserică vecină. Se înțelege că Sfântul Nectarie dorea ca acest copil să fie botezat în lăcașul cu sfintele sale moaște, la Ghimicești. Și așa s-a și întâmplat. În ziua nașterii sale celei de-a doua (botezul), pruncul Nectarie-Gabriel B. s-a atins și de sfintele moaște ale minunatului său ocrotitor - Sfântul Nectarie.

Credem că e ușor de priceput ce a făcut Sfântul Nectarie, cum, printr-o singură conjunctură, a salvat sau a ajutat mai multe suflete:

- copilul nu a mai fost sortit lepădării, ci, născându-se normal, a primit și haina luminoasă a Sfântului Botez;
- cei doi părinți au fost feriți de a purta stigmatul pruncuciderii și prin nașterea și creșterea copilului, au mai multe șanse de mântuire;
- doamna doctor, care, asumându-și toată greutatea și responsabilitatea unei mame adoptive, va avea în ceruri răsplata celei ce deja a crescut copilul altelea;
- copiii doamnei (R. și A.), care, plasându-se departe de invidie, se hotărâseră să împartă tot ce au, inclusiv dragostea maternă, cu un frate neînrudit cu ei - și pentru aceasta vor primi cerească răsplată.

(Pr. Vasile Dabija, Ghimicești, Vrancea)

Fiul meu este vindecat prin puterea sfinților

Iată povestea: În postul Paștelui anului 2007, într-o vineri, am aflat de boala copilului meu, o boală necruțătoare, care la ora actuală bântuie lumea, secerând fără milă bătrâni și copii, anume - cancer Hodkin gr. III. Doctorii i-au dat trei săptămâni de viață după ce i-au făcut biopsia, dar iată că Bunul Dumnezeu nu a vrut acest lucru și a hotărât altfel, întărindu-mă, înainte de toate, pe mine. În momentul când am auzit diagnosticul, în loc să mă prăbușesc în disperare, am spus: „Este o încercare de la Bunul Dumnezeu.”

Apoi am luat drumul bisericii cu copilul de mână, ca să particip la taina Sfântului Maslu. Așa am făcut. Primul Maslu la care am participat împreună a fost la biserica Sfântul Antonie cel Mare, mare făcător de minuni, unde slujba se ține marțea. Următorul pas, înainte de a începe tratamentul cu citostatice, a fost să mergem la un mare și dumnezeiesc duhovnic al nostru, al românilor, care încă mai este printre noi și pentru care trebuie să-i mulțumesc Bunului Dumnezeu, anume părintele Iustin Pârvu, de la Sfânta Mănăstire Petru Vodă.

Când am ajuns acolo, pentru a putea lua o binecuvântare de la dânsul, l-am întrebat: „Credeți că băiatul meu se va vindeca?”. Iar dânsul a răspuns: „Numai o minune dumnezeiască îl mai poate vindeca”. Acest cuvânt spus de dânsul mi-a dat cea mai mare speranță și am crezut din acea clipă în minuni. Băiatul a început tratamentul, iar eu nu am încetat a mă ruga, a merge la sfinte mănăstiri, a trimite acatiste. În cele din urmă, s-a întâmplat și minunea de care mi-a spus părintele Iustin Pârvu și anume: am ajuns cu totul întâmplător și fără nici un ban la Eghina, în Grecia, la Sfântul Nectarie, chiar de ziua lui, datorită unei prietene care știa de boala fiului meu. L-am rugat pe Sfântul Nectarie, cu lacrimi fierbinți, să mă ierte dacă am greșit, dar să-l vindece pe fiul meu. Iar rugăciunea mi-a fost ascultată.

Acum, după 18 luni, când fiul meu a făcut o nouă analiză pe un computer tomograf, boala nu mai există! Și oare nu este aceasta o minune? Ba este și din cauza asta doresc să spun lumii întregi: „Rugați-vă, oameni buni, rugați-vă și iarăși rugați-vă sfinților, ei vă aud și vă îndeplinesc cererile.” Drept dovadă, fiul meu este vindecat prin puterea sfinților lui Dumnezeu și a sfinților pe care încă îi mai avem printre noi. Doamne, slavă Ție și tuturor sfinților Tăi din cer și de pe pământ!

(Elena E. - Azuga, județul Prahova)

„Rugăciunea este jertfă”

Povestea mea începe în 2008, când Dumnezeu mi-a purtat pașii către Mănăstirea Radu Vodă, în căutarea unui duhovnic. Bătusem o săptămână întreagă zeci de biserici din București, căutând nici eu nu știam ce anume și nici de ce, aveam sufletul împovărat de viața mea rătăcită în religiile orientale și meditațiile transcendente, amestecate cu tehnici de dezvoltare personală din categoria „pseudo-psihologie”. Viața mea era un talmeș balmeș în interior. Nici o biserică nu m-a făcut să simt că acolo ar fi locul meu sau că acolo aș găsi omul (duhovnicul) pe care îl caut. Așa că, într-un final, am ajuns la Mănăstirea Radu Vodă, aproape fără să mai am vreo dorință de a găsi ceva, aproape renunțasem...

Am stat pasivă să ascult slujba de seară și la un moment dat, am văzut un călugăr luminos ieșind din altar, l-au întâmpinat câteva persoane tinere cu care s-a comportat vizibil prietenos, gesturile și expresia feței îmi transmiteau încredere și chemare. Ceva a tresărit în mine când l-am văzut: „Asta e omul cu care pot vorbi”, mi-am zis, prin urmare l-am urmărit, m-am învârtit așteptând să rămână singur, ceea ce nu s-a întâmplat... așa că m-am pus pe așteptat, stăteam la pândă să prind un moment prielnic – moment pe care l-am prins după vreo oră și ceva, că între timp se așezase la spovedit.

Din acel moment în care am intrat pe mâinile lui pot spune că viața mea s-a schimbat cu totul. M-am spovedit pentru prima oară în viața mea (cu adevărat), exceptând spovedaniile alea din copilărie în care eram chestionată scurt, la modul general și dădeam răspunsuri de „da” sau „nu”. Nici nu aveam habar ce e aia o spovedanie... Dar chestionarul lui a fost unul exhaustiv, probabil experiența de duhovnic i-a revelat cum trebuie scormonit un om, cum trebuie stors ca un buboi să scoată toată mizeria din el...

Și-așa... mare brânză nu am conștientizat eu atunci la prima spovedanie, păcatele pe care le vedeam eu mai negre, el le-a trecut mai ușor cu vederea, iar ceea ce mie mi se părea insignifiant chiar și de mărturisit, el a găsit foarte grav...

Cu timpul, citind cu perseverență, cu ajutorul harului pe care îl au începătorii, rugăciunile pe care mi le-a dat în canon, am început să-mi văd nebunia și să mă sperii...

Asta a fost o etapă în care lucrurile au mers cât de cât bine, cel puțin din punct de vedere fizic pentru că după două luni de la spovedanie m-am îmbolnăvit, aveam niște sângerări care s-au prelungit aproape trei luni, de la niște fibroame uterine, am umblat pe la mai mulți medici, unii mi-au recomandat să-mi scot uterul chiar. Am ezitat și m-am lăsat cu totul în mâinile lui Dumnezeu, am acceptat că e posibil să mor, dar nu mi-era teamă deloc. Mergeam la biserică cât de des puteam și mă rugam la Sfântul Nectarie atâta cât puteam eu, cert este că fibroamele au dat înapoi și m-am vindecat. Încă nu știam ce e aia minune dumnezeiască, încă nu știam dacă a fost întâmplare sau o minune a Sfântului, dar după încă doi ani am avut parte de o confirmare că Sfântul Nectarie chiar mă iubește și mă ajută așa cum numai un sfânt o poate face.

Sunt căsătorită, am doi copii măricei, unul de aproape paisprezece ani, celălalt de nouă ani. Nu am rămas însărcinată după nașterea celui de-al doilea copil și nici nu am folosit metode contraceptive. Uneori mă gândeam că ar fi frumos să mai am un

copil, dar mi se spusese la un moment dat (un medic cu mare renume mi-a spus) că nu voi mai avea copii după cum arată uterul meu la ecografie, așa că am fost uluită de-a dreptul când mi-am făcut un test de sarcină, după o întârziere a menstruației de două săptămâni și am văzut că este pozitiv. Era 24 martie 2010, înainte cu o zi de Bunavestire, am plâns de emoție și primul telefon pe care l-am dat a fost către duhovnicul meu, el a fost prima persoană cu care am împărtășit bucuria.

Bucuria mea s-a transformat în tristețe când am dat vestea familiei. Soțul și socrii mei s-au scandalizat, cerându-mi să avortez. Singurul meu sprijin era duhovnicul, care mă întărea, el mi-a spus să mă împărtășesc săptămânal, ceea ce am și făcut. După fiecare spovedanie-împărtășanie neapărat aveam câte un război puternic cu soțul meu, iscat din senin, evident că totul se învârtea în jurul sarcinii. Am început să dau acatiste pe patruzeci de zile, dădeam la toate bisericile în care intram. Efectul s-a simțit aproape imediat, pentru că s-au potolit toate spiritele războinice din preajma mea.

Când eram în două luni, am aflat cărui fapt datorez eu bucuria de a mai avea un copil. Am o prietenă care s-a rugat pentru mine la Sfântul Nectarie, pentru sănătatea mea, deoarece cu câteva luni înainte să rămân însărcinată îmi făcusem o ecografie la sâni și mi s-a spus că am un nodul care ar trebui scos. Eram destul de îngrijorată pentru eventualitatea unei operații, dar nici să ignor nu aveam cum pentru că aveam dureri. În acest context, prietena mea a citit pentru mine zilnic Acatistul Sfântului Nectarie (multă vreme... după cum mi-a spus ulterior).

Apoi am început să le leg pe toate, faptul că eu nu sunt o persoană „fertilă”, după cum îmi spusese medicul – lucru dovedit și de faptul că nu am rămas însărcinată deloc în nouă ani, după ultima naștere, apoi problema legată de nodulii de la sâni, rugăciunea-acatist către Sfântul Nectarie, citită zilnic pentru mine de prietena mea (rugăciunea este jertfă) și sarcina venită când nimeni nu se aștepta, ca un dar de la Dumnezeu, m-au făcut să văd că așa a rânduit Dumnezeu, să-mi dea sănătate printr-un copil.

Acum sunt în aproape șase luni și îi mulțumesc Sfântului Nectarie pentru marea lui dragoste, pentru purtarea de grijă și mai ales pentru mijlocirea către Dumnezeu pe care a făcut-o pentru o păcătoasă ca mine. Se știe că Sfântul Nectarie este vindecător de cancer și dătător de prunci.

Mie îmi place foarte tare icoana de la racla Sfântului Nectarie și de multe ori când mă rog la sfântul îmi apare în față imaginea lui din acea icoană, expresia aceea a ochilor...

Altă minune. Într-o duminică (în luna iunie), eram la Sfânta Liturghie la Radu Vodă și am ieșit afară că era foarte cald și aglomerat, m-am așezat pe scări și am citit Acatistul Sfântului Nectarie. La un moment dat a venit la mine o doamnă mai în vârstă și mi-a spus așa, cu dragoste și blândețe, că m-a văzut citind Acatistul Sfântului și foarte bine am făcut, dar să încerc să nu-l mai citesc în timpul Sfintei Liturghii că e păcat. Apoi am mai discutat una, alta și mi-a spus că fiica ei este iconar și că ea a pictat icoana de la raclă. Când am auzit, m-am gândit să o rog să-mi picteze și mie o icoană ca aceea. Și mi-a pictat-o! E cea mai frumoasă icoană pe care o am în casă, e superbă. Mă gândeam cum a venit icoana singură la mine, de ce a venit tocmai femeia aceea la mine și cum au decurs lucrurile, mi-e clar că Sfântul a trimis-o și sunt convinsă că tot sfântul i-a spus cum să picteze icoana pentru mine.

(Ionela Gheorghe)

Salvarea lui Nectarie de către Sfântul Nectarie

Era o imagine de coșmar. Băiețelul meu de cinci ani, slăbuț, firav, străveziu și în plus și cu sindrom Down nu mai respira. Nemernica de mine, mama lui, îi dădusem o măslină, ce e drept, destul de mare, cu convingerea că nu se va îneca cu sâmburele ei, bazându-mă, de altfel, pe faptul că ani de zile mâncase măslină și nu se întâmplase nimic. Dar acum totul avea să ia proporții de nebănuire. Putea să moară din cauza propriei sale mame? Simțeam că îmi pierd mințile. Nu-mi venea să cred. Devenea tot mai palid și respira din ce în ce mai greu. Până în momentul când...

Dar să reiau firul evenimentelor...

Mă căsătorisem acum unsprezece ani, la o vârstă nu tocmai tânără și ne mai având răbdare cu viața mea, cu sufletul meu și nici cu trupul meu, și eu și soțul ne rugam la Dumnezeu să ne dăruiască și nouă un copilăș. Spre uimirea noastră, Dumnezeu avea să ne îndeplinească dorința mai repede decât ne așteptam. La treizeci și cinci de ani aveam să rămân gravidă și această minune avea să se întâmple nu o dată, ci de cinci ori și astfel aveam să nasc cinci copii în șase ani și jumătate, situație care avea să uimească lumea medicală și nu numai.

Nu născusem nici gemeni, nici tânără și nici ușor, fiecare naștere, de altfel, situându-mă undeva, la granița dintre viață și moarte.

Cele cinci minuni aveau să poarte și câte un nume: Maria, Antonie, Nectarie, Macrina și Iustina. Copii superbi, sănătoși și inocenți. Ne simțeam copleșiți de

atâta fericire, fericire care avea să fie umbrită de nașterea lui Nectarie. Ni s-a spus la naștere că avea un orificiu în inimă, de șase milimetri (D.S.A.) și sindrom Down. Începusem și eu și soțul meu să intrăm pe un tărâm al suferinței, nebănuit până atunci, suferință pe care privind-o acum, oarecum cu detașare, ni se părea copleșitoare.

Cert este că și eu și soțul meu sufeream și plângeam ca niște proști, fără să ne dăm seama atunci ce bucurie avea să ne aducă acest copilaș, ce experiență a iubirii lui Dumnezeu avea să ne ofere și mai ales, ce lecție de viață avea să ne dea.

Atunci aveam să-l cunoaștem cu toții pe sfântul care avea să ne influențeze toată viața. Este vorba de Sfântul Nectarie, pe care avea să-l aducă în viața noastră nașa lui Nectarie, Elena, o ucenică a Părintelui X de la Biserica Rusă. O fată tânără, frumoasă, cu trei copilași superbi și mai ales cu o mare tărie duhovnicească în viața de zi cu zi. Ni l-a dat în dar pe Sfântul Nectarie.

După botez, Nectarie nu avea să adoarmă decât dacă îi cântam: „Bucură-te, Părinte Nectarie, mare făcătorule de minuni!”. Iar când îi rosteam numele sfântului, băiețelul meu zâmbea cu toată fața; se lumina deodată. La patru luni a făcut o pneumonie atât de gravă încât doctorii nu-i mai dădeau șanse de scăpare și eu și soțul meu invocam tot timpul faptul că eram obosiți, că nu aveam timp suficient să-i citim Acatistul. Dar, în schimb, zilnic ziceam de câteva zeci de ori: „Bucură-te, Părinte Nectarie și ai milă de băiețelul meu”.

Minunea n-a întârziat să apară. Gaura din inimă s-a închis și Nectarie a fost salvat de către Sfânt. Nașa lui, Elena, se ruga tot timpul, cei doi copilași, Maria și Antonie, Părintele duhovnic Arsenie – cu ale cărui rugăciuni practic am fost toți salvați și nu în ultimul rând, însuși Nectarie, care zâmbea tot când îi rosteam numele sfântului.

O altă minune a sfântului e că am născut două fete superbe după Nectarie, ceea ce era puțin probabil după spusele doctorilor. După cinci ani eram o familie fericită fiindcă acum aveam deja patru copii la rugăciune și Sfântul Nectarie era chemat tot mai des și tot cu mai multă dragoste. Ce vreau să menționez e faptul că legătura noastră cu Sfântul Nectarie s-a consolidat în timp și că noi nu i-am dăruit nimic. Sfântul ne-a dat ceva de neprețuit: dragostea lui.

Acum un an de zile, în timp ce o alăptam pe cea mică, Iustina, au început sporadic, niște dureri în sân. După investigații îndelungi, diagnosticul a picat brusc, copleșitor: cancer de sân, stadiul III B. Au urmat nouă luni de citostatice,

extirparea sânelui, radioterapie. Nici să mă rog nu mai puteam. Dar toți cei cinci copilași îl strigau cu disperare pe Sfântul Nectarie. În fiecare seară băiețelul cu sindrom Down, neputând să vorbească bine, îl striga: „Neta, Neta ajută!”

Șanse prea mari de viață nu prea mi s-au dat. Dar la un an și jumătate de la operație faptul că trăiesc o consider o mare minune în viața mea și n-am să încetez niciodată să mulțumesc Mântuitorului, Măicuței Domnului și nu în ultimul rând, Sfântului Nectarie, care de atâtea ori s-a milostivit de toți cei cinci copilași ai mei și a mai lăsat-o pe mămica lângă ei.

Dar să revin la episodul cu măsline. Acum două luni eram cu toți copiii într-un supermarket din Târgoviște. O vânzătoare de la brânzeturi ne-a dăruit niște măsline pe care să le guste copilașii mei. Toți am luat câte una și atunci s-a produs inevitabilul. Lui Nectarie i-a rămas sâmburele undeva în gât sau pe trahee și s-a învinețit dintr-odată. Nu mai respira și începuse să facă ochii mari la mine, arătându-mi cu mânuța în zona gâtului.

În acel moment am ieșit cu toți copiii afară din magazin, alergând toți spre mașină, lăsându-mi în magazin coșul cu alimente, inclusiv geanta cu bani. Nu mai îmi păsa de nimic. Soțul meu a trecut la toate semafoarele pe roșu, disperat fiind, iar când am ajuns la spitalul din Târgoviște, practic medicii de gardă se uitau neputincioși la el, neputând să facă nimic. Eu, copleșită fiind de un mare și real sentiment de vinovăție, m-am așezat jos lângă mașină, în genunchi și nu puteam decât să plâng în hohote și să îmi cer iertare de la băiețelul meu. Soțul era cu el în camera de gardă, iar eu cu cei patru copii eram afară la mașină. Încercam să mă rog, dar nu reușeam decât să fiu foarte agitată și să plâng în hohote.

Atunci fetița mea, Maria, de șapte ani și jumătate și-a luat frățiorii de mână și au îngenuncheat cu toții în fața ușii spitalului și într-un glas au început să țipe practic la Sfântul Nectarie: „Sfinte, Sfinte Nectarie, dă-ne înapoi frățiorul, te rugăm din suflet!” Plâneau în hohote, dar se și rugau cu toată puterea sufletelului lor. Eu doar îi ascultam prinsă fiind într-o neputință totală, singurul lucru de care îmi aduc aminte e că se strânseseră multe asistente în jur și se uitau nedumerite cum patru copilași stau în genunchi în fața spitalului.

După examinarea medicului de gardă și a medicului ORL-ist sâmburele din trahee dispăruse ca prin minune (între timp, copilașul putea să moară de o sută de ori). Medicii se tot întrebau unde e sâmburele și la insistența soțului, copilului i s-a făcut o radiografie, unde nu s-a depistat nici un corp străin. Sfântul Nectarie topise sâmburele cu iubirea lui.

După umila mea părere, a fost cea mai mare minune pe care Sfântul Nectarie a făcut-o cu noi, cu copilașul meu și implicit, cu noi toți. Niciodată nu-i voi mulțumi îndeajuns. Ni l-a salvat pe Nectarie la patru luni și acum, la cinci ani, am născut doi copii sănătoși, după ce l-am născut pe Nectarie, am trăit încă un an și jumătate după ce m-au operat de cancer la sân. Nu știu dacă voi mai apuca încă un an de viață lângă copilașii mei, dar indiferent dacă trăiesc sau mor, dacă mai apuc un an de viață sau nu, cert este că Îi mulțumesc din suflet lui Dumnezeu că a rânduit în așa fel încât să am această posibilitate să Îi mulțumesc din suflet Sfântului Nectarie pentru toate minunile pe care ni le-a dăruit.

Anul trecut i-am cerut să îmi mai dea un an de viață, să fiu lângă cei mici pentru a-i îngriji și iubi așa cum numai o mamă o poate face. Acum a trecut un an și practic îmi e rușine să mai cer încă unul. Dar sper din suflet ca Sfântul Nectarie să îmi înțeleagă neputința și lașitatea și să se mai milostivească încă o dată, pentru copilașii mei.

Te iubim Sfinte Nectarie, iar cuvintele noastre nu exprimă îndeajuns prețuirea și recunoștința noastră. Ai milă în continuare de noi!

(Mioara Grigore, comuna Tărtășești)

„El e protectorul tău...”

Doamne, ajută! Auzisem de Sfântul Nectarie de la o prietenă de-a mea, învățătoare, dar fără să fiu curioasă să citesc viața și minunile sale. Nu mă gândeam că într-o zi voi putea eu însămi să-l mărturisesc. Aș vrea să menționez două întâmplări premergătoare minunii săvârșite de Dumnezeu și sfinții lui. Anul acesta soțul meu avea de făcut o inspecție de grad și, în zona respectivă, era localizată Mănăstirea Berința. Am insistat să ne ducă și împreună cu fetele mele – Elisa și Anastasia – și o doamnă de la bisericuța la care mergem, am urcat dealul spre mănăstire. Era frig, zăpadă, așa că ne-am dus în biserică. Văzându-ne, o maică a insistat să mergem la casa monahală, gândindu-se probabil la fete. Noi am rămas și am citit acatiste, am cântat cântări bisericești, iar apoi am răspuns invitației. La un moment dat, Elisa a venit la mine cu o icoană. Mirată, am întrebat-o de unde o are. Mi-a zis, arătând spre un bărbat, că i-a dăruit-o. Era un frate ce ajuta pe la sfânta mănăstire. Discuția a decurs astfel, din ce-și mai amintește fata: – Când te-ai născut? – Pe 9 noiembrie. – De Sfântul Nectarie. El e protectorul tău, să-ți aduc o icoană să-l vezi. Ți-o dăruiesc. Fetița a venit la mine încântată. M-am bucurat și eu și m-am simțit rușinată că n-am fost curioasă să aflu ce sfinți s-au născut pe 9 noiembrie.

Aș face o paranteză. La nașterea fetei, care a fost foarte grea, doctorul m-a abandonat spunându-mi că mor alături de pruncul ce-l voi naște. În acel moment m-am rugat și Maicii Domnului, gândindu-mă că mor. Doctorul a plecat, am rămas cu moașele și dintr-odată, am văzut o femeie cu un acoperământ mov-albastru care era deasupra mea, învăluindu-mă. După un timp, parcă m-am trezit auzind: Este fetiță. Atunci am realizat că a fost o minune. L-am întrebat pe doctor ce s-a întâmplat cu mine, mi-am pierdut cunoștința... Am văzut că nu reacționează și mi-am zis că este o minune. M-a ajutat Maica Domnului, văzând în ce situație eram. Am mai povestit și altora minunea, dar cred că... ei considerau că fabulez. Revenind, sigur Maica Domnului a vrut ca Elisa să-și cunoască și sfântul protector, pe Sfântul Nectarie, la Mănăstirea Berința.

A doua întâmplare a făcut să ajungem chiar la moaștele sale. Auzisem de la un monah că merge la Mănăstirea Ruoaia, Lăpușu Românesc și mă gândeam că eu n-am fost pe acolo. Așa că i-am spus soțului că aș vrea să facem un pelerinaj. Într-o duminică, soțul și-a manifestat disponibilitatea de a mă duce la această mănăstire, dar era cam ora nouă și am zis că după Liturghie, căci e de mers cam două ore din Baia Mare și nu e bine să circulăm în timpul Sfintei Liturghii. După terminarea slujbei la biserică am spus și credincioasei care m-a însoțit la Mănăstirea Berința și după puțină vreme, am plecat. Pe drum, soțul meu a zărit mașina episcopului și s-a gândit că vine de la Mănăstirea Rohia. Ajunși pe drumul spre mănăstire, doamna a simțit ceva deosebit. Eu i-am zis că normal... e o mănăstire. Doamna îmi mărturisea că totuși e ceva mai mult, e o sărbătoare. După ce am ajuns, am vorbit cu o maică, care ne-a spus că a fost acolo Preasfințitul, fiind hramul mănăstirii.

Am mers la închinat și... la moaștele Sfântului Nectarie. Eram bucuroasă că fetița mea poate să se închine la protectorul ei. Ei și acum vine minunea cea mai mare, vindecarea mea. Prin luna iunie-iulie (nu mai știu exact, fiindcă nu credeam că o să am ocazia să mărturisesc acest lucru), am simțit o sensibilitate sub braț. La o palpăre mai atentă am simțit chiar o durere, părerea mea era că e un nodul, fapt confirmat ulterior de medicul de familie. Acesta mi-a făcut un bilet de trimitere către un medic, fără însă să-mi spună specializarea acestuia. Aveam să aflu, după o zi, spre disperarea mea, vorbind cu o doamnă bolnavă de cancer, că doctorul la care mă trimisese era oncolog. Am mers la bisericuța Sfântul Iosif Mărturisitorul, la Taina Sfântului Maslu și pe drumul spre casă mi-am spus: Dumnezeu m-a creat, El poate să mă vindece. M-am hotărât să merg la mănăstiri înainte și în special la moaștele Sfântului Nectarie, la Mănăstirea Ruoaia și apoi pe la medici. Ziua următoare, într-o sâmbătă am plecat împreună cu familia mea. M-am închinat, am zis rugăciuni cu cuvintele mele simple, atât la moaștele sfântului cât și la ceilalți sfinți ale căror moaște se mai aflau aici. Apoi am plecat spre Mănăstirea Rohița,

unde am participat la miezonoptică și la rugăciuni de dezlegare. Un părinte mi-a dat o sticlută cu ulei de la mai multe sfinte masluri, cu care să mă ung în zona nodulului. Am dormit acolo, palpându-mă tot timpul, tristă mai ales că pe Anastasia o mai alăptam și mă gândeam ce ar însemna pentru ea să nu mai aibă mamă. Cancerul era deasupra mea... nu puteam scăpa de acest gând.

A doua zi, în timpul Liturghiei, cum invocam eu ajutorul Sfintei Treimi la icoana căreia m-am dus la începutul Liturghiei, împinsă parcă de cineva de la spate, am simțit o tăietură puternică, dezechilibrându-mă puțin. Mă temusem să nu fie de la inimă, din cauza supărării. După câteva secunde iarăși mă atinsesem de acel loc și... nodulul dispăruse. A fost o operație pe viu. Îmi venea să strig în gura mare. La predică, Părintele făcea pomenire de vindecarea slugii sutașului și mă gândisem, ce coincidență... Dumnezeu a făcut o mare minune cu mine. Nu aș vrea să neglijez și ajutorul celorlalți sfinți, al căror aport a fost semnificativ și ale căror icoane le am în colțișorul de rugăciune; de asemenea, ajutorul monahilor adormiți sau în viață, al căror nume l-am invocat. De atunci, acești sfinți, monahi, sunt prietenii mei de nădejde. În semn de mulțumire am mers din nou la vreo două săptămâni pe același itinerar. În pelerinajul făcut acum, la început de august, prin Moldova am simțit, de asemenea, ajutorul sfinților în întâmplări deosebite, ceea ce m-a făcut să nu mă îndoiesc de grabnica apropiere de sufletul nostru. Nu m-am mai dus la medici, am fost scutită de investigații costisitoare, de stresul aferent și de deznădejde. Mare ești, Doamne și minunate sunt lucrurile Tale!

(Florina Bretan, Baia Mare)

Botezul unui catolic în Biserica lui Hristos

Mă numesc Mihai-Cristian. M-am născut într-o familie mixtă, dacă aș putea zice așa, mama ortodoxă nepracticantă și tatăl romano-catolic. Am fost botezat la romano-catolici, la fel și fratele meu mai mic cu un an, iar până la vreo treisprezece-paisprezece ani am frecventat biserica în zilele de duminică, mai mult la insistențele bunicilor dinspre tată, întotdeauna stând ca pe ace și abia așteptând să auzim cuvintele: „Liturghia s-a sfârșit, mergeți în pace”.

Anii au trecut, cu tatăl divorțat de mama țineam legătura destul de puțin, anturajul, prietenii și libertatea sosită odată cu revoluția m-au făcut să trăiesc într-o totală depărtare de Dumnezeu, fără a mai ține cont de nimic din cele învățate în pruncie, adâncindu-mă în tot felul de obiceiuri urâte și patimi. Fan declarat science-fiction, devoram cărți și filme, așa încât ajunsesem să cred că Iisus Hristos a fost o entitate extraterestră cu puteri paranormale. De asemenea, ascultam și muzică heavy-metal,

dar fără să fiu un „metalist adevărat”... Crescând, am devenit un om violent, cu un limbaj suburban, mândru și orgolios, neiertător cu cei din jur, mincinos, cu o dorință nestăpânită de a-i conduce pe alții, laș și superficial.

Cu toate „calitățile” astea, am cunoscut o fată foarte frumoasă și inteligentă, cu șapte ani mai mică decât mine, eu având douăzeci și șase, de care m-am îndrăgostit și cu care m-am însurat după trei ani. Fiind creștină ortodoxă practicantă, tot încerca să mă facă să merg măcar duminica dimineața, cum zicea ea, „așa, ca într-o plimbare”, la biserică, dar se lovea de refuzul meu permanent sau de cele mai multe ori, nici pe ea nu o lăsam să meargă! Slujbele ortodoxe mi se păreau lungi, pline de lălăieli și învechite, în schimb dacă se întâmpla să merg la o liturghie catolică, mă făleam nevoie mare cu muzica antrenantă și înălțătoare a orgii și a corului, cu slujba scurtă și la obiect, ziceam eu, sau cu simplitatea decorului ce ne înconjura. În viața de toate zilele consideram că toate mi se cuvin, că tot ce am realizat, serviciu, apartament, mașină, le-am făcut prin forțe proprii sau cel mult ajutat, într-o mică măsură, de mama sau de mama soacră.

Soția a rămas însărcinată, dar a pierdut sarcina la trei luni, nici acum nu știm din ce motive, dar nu am disperat, ci am încercat din nou până când am avut un copil. Trebuie să vă mărturisesc faptul că pe toată perioada sarcinii nici măcar o singură dată nu m-am rugat lui Dumnezeu pentru un prunc sănătos, ci am continuat să fiu același om, ba încă căutam să-mi înșel nevasta, petreceam nopțile în fața calculatorului și eram stăpânit de o patimă scârboasă de care mi-e și rușine să pomenesc. Copilul s-a născut iarna, un băiețel frumos și luminos, dar cu un defect la ochiul stâng: mai mic ca diametru și fără vedere.

Din momentul acela lumea mea s-a prăbușit. Mândria mea era grav lovită, consideram că e o rușine să nu poți face un copil normal, trăiam ca într-un coșmar, veneam acasă de la serviciu și mă închideam în cameră, ferindu-mă de prieteni, fără să mănânc, dar în schimb amețindu-mă de băutură, slăbind în timp record, fără să știu de nimeni, bătut de tot felul de gânduri din care nu lipsea posibilitatea sinuciderii. Doctorii turnau gaz pe foc, spunându-ne despre copil că e posibil să fie mai grav decât atât. Ajunsesem într-un așa hal de deznădejde încât voiam să-mi părăsesc casa, soția și copilul. Soția a suferit enorm și ea, dar a fost extraordinar de puternică, m-a suportat, a avut grijă de copil ca nimeni alta, a fost sprijinul meu, mai ales că imediat după nașterea copilului, tatăl ei, la care ținea enorm, a murit subit, neavând timp să-și vadă nepotul în vârstă deja de două săptămâni, fiind plecat din localitate.

Cotitura a apărut în momentul când, într-o duminică, în care am fost la țară cu toată familia, întorcându-mă în oraș, m-am îndreptat spre catedrala catolică. Am găsit

biserica goală, liturghia se sfârșise, mai era o măicuță care se pregătea să închidă ușile. Am luat loc pe o bancă și am izbucnit în plâns, un plâns ca niciodată înainte, eu care credeam că lacrimile sunt o dovadă de slăbiciune. Am plâns mult și am zis: „Doamne, făcă-se voia Ta! Cum voiești Tu de acum așa voi face.” Nu știu nici acum de ce am zis acele cuvinte. Poate că obosisem să mai lupt cu mine însumi, poate eram conștient că toate cele făcute prin voia mea le făcusem greșit. Din ziua aceea am început să frecventez duminica slujbele ținute în catedrala catolică, să mă spovedesc și să mă împărtășesc.

Dar nu eram pe deplin mulțumit, nu mă simțeam împlinit, ceva lipsea. Mă spovedeam, dar de rușine ascundeam multe păcate făcute, eram ca întotdeauna, superficial și laș, iar împărtășania primită acolo o simțeam ca pe ceva obișnuit, o rutină și o încheiere a liturghiei. Nu mai zic că, păcălit de tot felul de articole de pe internet și disperat de a găsi o rezolvare facilă a problemelor mele, ajunsesem să cred că o sectă numită Noul Ierusalim, de pe lângă Târgoviște, m-ar putea ajuta, săvârșind o minune pentru mine. Credeam cu disperare într-o minune, așa că într-o sâmbătă dimineața, m-am suit în mașină, lăsând acasă o soție tot mai singură în fața necazurilor și convinsă că umblu după cai verzi. O femeie din zonă, luată la autostop, auzind unde merg, a rămas foarte mirată, zicând că nu voi fi primit acolo, la Noul Ierusalim, că sunt niște ciudați care păcălesc oamenii și mai degrabă să merg la Mănăstirea Viforâta, unde este icoana făcătoare de minuni a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe și să caut ajutor acolo. S-a întâmplat exact cum a spus, am bătut la o poartă închisă, fiind privit de trecători ca un ciudat, am renunțat și m-am îndreptat către mănăstire, unde am aprins lumânări și am lăsat un acatist, fiind învățat cum să procedez de maicile aflate în biserică.

Dar nu m-am lecuیت de căutat minuni și convins de colegele mele de serviciu, mi-am îndreptat speranța către un domn vindecător numit în alint „Mitruț”. Ele frecventau conferințele și ședințele ținute de el, vorbeau numai de transe, entități, lumini purpurii și tot felul de „Eliberări de păcate” și „Încărcări prin Noua energie”... Nu prea eram eu de acord cu asta, dar am zis că merită să încerc și într-o duminică dimineața, am plecat spre Suceava, unde sus, la cetatea de scaun, se adunau din toată țara practicanți sau pretendenți, iarăși lăsând în urmă aceeași nevastă supărată și singură cu copilul. Când am ajuns, am găsit cam treizeci de oameni liniștiți, care stăteau în cerc și cântau. Am înțeles că îl comemorau pe Sfântul Ștefan Cel Mare. Din când în când veneau la microfon și citeau mesaje scrise în grabă pe foi, primite de la entități superioare despre noua energie care va veni să mântuiască lumea și despre planurile aflate în plină desfășurare a entităților cu nume ciudate, de a schimba lumea cu ajutorul lor și a iubirii universale... ceva în genul ăsta. Eu m-am bucurat de liniștea locului, de cântecele la chitară auzite, întrerupte la un moment dat de „Mitruț”, care cu voce bubuitoare și voievodală, a

luat cuvântul numindu-ne fiii lui... Am priceput apoi că nu vorbea el, ci prin el ni se adresa Ștefan Cel Mare, care avea un mesaj pentru noi, în linii mari același ca și de la celelalte „entități superioare”. Eram pătruns de cele văzute și auzite, chiar credeam că a vorbit Ștefan Cel Mare, mi se părea absolut firesc și normal. După amiază urma să apar în fața lui și să-mi facă Eliberările, să mă ajute cu problema mea, așa că sfătuit de colege, am scris repede pe foaie necazurile mele, faptele mele de care îmi părea rău cel mai mult și cum aș vrea să fiu ajutat.

Până la ora când trebuia să apar în fața lui am coborât în orașul Suceava și am intrat în biserica unde se află moaștele Sfântului Ioan cel Nou, împreună cu cele trei colege ale mele. M-am apropiat de racla sfântului, am îngenuncheat și am sărutat-o, iar în acel moment nu pot descrie starea de binefacere, de liniște și totodată de tristețe care m-a năpădit. Efectiv lacrimile îmi curgeau pe față șiroaie, cu greu m-am desprins și m-am ridicat, am îmbrățișat-o pe colega de serviciu aflată lângă mine, dornic să mă sprijin și totodată să-i transmit starea inexplicabilă de bine în care mă aflu, ea era foarte mirată, dar și bucuroasă, parcă bănuia prin ce stare trec eu, care habar nu aveam să mă rog. După amiază am apărut în fața domnului „Mitruț”, care m-a pus să citesc ce am scris pe foaie, mi-a pus mâna pe creștetul capului, repetând tot timpul ceva cu iubire, iertare și altceva la care nu am fost atent pentru că, fără să fiu atent la el, mă rugam în gând lui Dumnezeu: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă și ajută-mă!”. Habar n-aveam ce-mi venise. Am rămas dezamăgit când am aflat că trebuia să dau o sută de lei pentru Eliberare, nu aveam bani așa mulți la mine, nici nu știam că trebuie să plătești să fii ajutat, dar m-a împrumutat colega mea, specificându-mi că nu e obligatoriu să plătesc, dar că e bine s-o fac totuși. M-am întors acasă, convins că nu era bine ce făceam și continuând să trăiesc ca un mort viu.

Într-o zi mohorâtă și ploioasă de joi, am mers la profesorul universitar doctor recomandat, în care ne pusesem mari speranțe în ceea ce privește copilul, dar nu a făcut decât să ne spună că nu are ce să-i facă, ba încă ne-a trimis să facem investigații suplimentare amănunțite, pentru că bănuia că problema era mult, mult mai gravă. Nu știu cum am ajuns acasă, am condus mașina în transă, iar odată ajuns acasă am început să plâng, într-o stare vecină cu nebunia. Stăteam amândoi jos în genunchi pe covor, cu obrajii scăldați în lacrimi, față în față, copilul dormea în camera alăturată, iar eu îi spuneam soției că plec și nu mă mai întorc și că o să le trimit bani, că o să le port de grijă, că eu nu mai pot îndura mai mult. Din toate aceste vorbe fără rost, am fost oprit de palma nevestei, care nu mai știa săraca cum să reacționeze.

Am lăsat-o în casă și am început să bântui străzile fără țintă prin Iași. Pașii m-au purtat în cartierul vecin, la biserica pe care o admiram demult pentru frumusețea ei arhitectonică și care adăpostește moaștele Sfântului Nectarie. Am intrat și am fost fermecat de liniștea și pacea din interior. M-am apropiat de moaștele sfântului, nu știam despre el nimic și m-am închinat cum știam, am luat loc pe un scaun acolo și am lăsat liniștea locului să-mi pătrundă în suflet.

Era acolo un părinte bătrân care citea așezat pe scaun, m-am apropiat de el și timid, am intrat în vorbă cu el, întrebând despre viața Sfântului Nectarie, despre faptul că dacă sunt catolic mă pot sau nu ruga lui. Și povestindu-i în linii mari necazul meu, plin de bunătate, m-a liniștit, mi-a zis să citesc o cărțuție cu viața sfântului și că totul o să fie bine. Am fost impresionat de faptul că printre altele, fără să scoată în evidență faptul, mi-a zis despre el însuși că, citez, „am fost bolnav de cancer”. Adică cum putea un om să vorbească despre cancer ca despre o gripă? Auzi, „am fost bolnav de cancer”... Adică finalitatea cancerului nu e moartea? Pe moment nu am dat atenție, dar gândurile astea m-au frământat după aceea mult timp...

La câteva zile, la serviciu, o colegă mi-a dat o cărțuție mică, roșie. Era Acatistul Sfântului Nectarie. Nu i-l cerusem, dar știind necazul meu a zis că mă va ajuta foarte mult, mai ales dacă îl voi citi în fiecare zi, timp de patruzeci de zile. Am început să-l citesc, la început ca pe ceva mecanic, obligatoriu, ca pe un medicament pe care trebuie să îl iei zilnic, fie că-ți place sau nu, trebuie să te supui regimului. Treptat, am început să fiu intrigat de cele citite, voiam să cunosc mai multe despre viața sfântului și în același timp, descoperisem că acatistul citit în liniștea bisericii devenea o rugăciune și chiar o comunicare cu Sfântul Nectarie, iar de la pangarul bisericii am făcut rost de cartea cu viața și minunile lui. Citeam și nu mai puteam de bucurie, pentru că descoperisem că minunile nu s-au întâmplat numai în veacurile trecute, ci chiar și în secolul nostru mai sunt sfinți, era chiar bizar să văd fotografia Sfântului Nectarie în carte, om ca toți oamenii, eu care eram obișnuit să văd sfinți pictați numai în icoane.

Veneam în timpul zilei în biserică, când erau foarte puțini oameni și luam câte o carte din raft. Mă ascundeam după câte o coloană și citeam până uitam de mine. Așa am descoperit comoara care se ascundea în cărțile pangarului, comoara Ortodoxiei, scrieri care îmi mergeau la suflet, care mă învățau, care mă făceau să mă privesc introspectiv, să mă analizez. Cărțile respective îmi deșteptau tot felul de trăiri, de la lacrimi până la râs, efectiv vibram la cele citite. Este dificil de descris în cuvinte emoțiile trăite.

Am început să-mi doresc tare mult să mă spovedesc, dar nu așa superficial și mincinos, ci să-mi mărturisesc toate păcatele din copilărie și până atunci, să spun tot și să încerc să mă schimb. Tot apăreau amânări și tot felul de lucruri de făcut, dar chestia cu spoveditul nu-mi ieșea din cap. În fiecare zi mă gândeam numai la asta, zi de zi îmi răsună în cap: „Spovedește-te! Spovedește-te!” Până când, într-o zi, am listat la serviciu la imprimantă un îndreptar de spovedanie, găsit pe un site ortodox și am mers în apropierea locului unde muncesc, în curtea unei biserici, am luat loc pe o bancă, m-am rugat și am început să scriu, să scriu, umplând foi întregi de hârtie...

Tot aceeași colegă de serviciu m-a îndrumat către Sfânta Mănăstire Sihăstria, la părintele Ciprian, la care am ajuns prin marea milă a Domnului într-o zi de sâmbătă, 19 iulie. Am avut temeri mari și emoții cât am așteptat să intru, dar când am intrat și l-am cunoscut parcă tot zbuciumul sufletesc și emoțiile au pierit ca prin farmec. I-am povestit în linii mari cine sunt și ce necazuri am, m-a ascultat plin de bunătate, apoi m-a spovedit, eu fiind plin de rușine pentru cele citite... La sfârșit, mi-a zis printre altele că trebuie să mă botez, mi-a dat canon pentru vindecarea mea sufletească și a zis să-l sun ori de câte ori am nevoie de sfat și binecuvântare, iar în ceea ce privește botezul, doar să am răbdare. Am ieșit de la el parcă zburând, ușurat și cu mare bucurie în suflet, mama soacră și soția m-au întâmpinat bucuroase în curtea mănăstirii, m-au sărutat și felicitat, fericite nevoie mare pentru mine... Ce zi binecuvântată a fost!!! De atunci îl tot sunam pe părinte și nu uitam să-l întreb când mă botează, dar mă amâna tot timpul! El mă amâna și eu așteptam câteva zile și apoi iar îl sunam, auzind: „Răbdare, răbdare!”

Dar, în sfârșit, am primit vestea cea bună: să mă pregătesc, să învăț Crezul, să am toate cele de trebuință pentru că vineri, 22 august, mă așteaptă la mănăstire, unde am fost botezat după tot tipicul Ortodox. Apoi, la biserica Sfântului Mare Mucenic Gheorghe de la Mitropolie, în Iași, am primit scumpul Sânge și Trupul Domnului nostru Iisus Hristos!!! Nu voi înceta să-I mulțumesc Domnului pentru mila Sa și pentru iubirea Sa de oameni, pentru că eu, păcătosul, m-am învrednicit de o taină așa mare! M-am născut din nou pe 22 august, voi ține minte acest lucru toată viața mea netrebnică.

În linii mari, cam aceste lucruri am avut de povestit, altceva ce să mai zic, doar că acum lupt: cad, mă ridic, iar cad, iar mă ridic, dar nădăjduiesc în Domnul, Îi simt ajutorul și nu încetez să mă minunez de dragostea Lui pentru noi, însă chiar am „gustat și am văzut cât de bun este Domnul...”

P.S.: Dacă mă întrebați despre băiețelul meu, vă pot spune că este bine și că multe s-au rezolvat în anul scurs. La noi la serviciu a fost angajată cam odată cu nașterea copilului meu o doamnă de origine germană, care are o soră în Germania, chiar în orașul Wiesbaden, unde, întâmplător, este o clinică oftalmologică foarte mare și prestigioasă și unde ea s-a oferit, auzind de problema micuțului, să ne facă rost de programare. În decembrie anul trecut a mers ea cu soția și cu micuțul la consult în Wiesbaden, unde le-au zis că fiul nostru se dezvoltă normal, nu are alte afecțiuni, cu ochișorul stâng cel puțin deocamdată nu va vedea, dar că trebuie pusă o proteză oculară pentru dezvoltarea armonioasă a feței, așa că am fost îndrumați în Stuttgart, la un alt institut. Am avut mare noroc cu colega mea care vorbește nemțește, ea a mers în Germania cu soția mea și cu copilul, ea ne-a ajutat foarte mult, Domnul să o miluiască!

În primăvara anului curent, 2009, înainte de Sfintele Paști, am mers în Stuttgart la Institutul Jorg-Muller-Welt, unde fiului meu i s-a implantat proteza oculară, copilul obișnuindu-se repede cu ea. Privindu-l, nici nu-ți dai seama că are ceva la ochișor! Vreau să spun că deplasarea împreună cu anestezia și proteza au fost destul de costisitoare, dar ne-am împrumutat și am făcut rost de bani...

În paralel, am făcut și dosar de finanțare a tratamentului în străinătate prin Ministerul Sănătății, ajutați de nașul meu de botez, de altfel o persoană cu relații în domeniul medical. Dar cei de la Direcția Sanitară ne-au avertizat că timpul este foarte scurt până la vizita de la Stuttgart și că e posibil să nu se aprobe finanțarea la timp... Așa a și fost, noroc că am avut bani împrumutați! La întoarcerea din străinătate, după o perioadă de timp, deși ne luasem gândul de la banii statului, am fost sunați de la Direcția Sanitară și ni s-a comunicat că vom primi totuși banii de la minister, chiar dacă retroactiv! Mare minune și mult ajutor de la Dumnezeu am primit cu banii ăștia, căci aveam mari datorii! De altfel, ajutor de la Sfântul Nectarie, de la Maica Domnului și de la Dumnezeu am primit de nenumărate ori pe tot parcursul călătoriilor, atât în străinătate cât și în viața de acasă, cu toate că nu meritam... Acum, când scriu aceste rânduri, așteptăm al doilea copil, tot băiețel și mă rog Sfântului Nectarie, Sfântului Ioan Rusul și Maicii Domnului să fie sănătos! Doamne ajută!

(Mihai Cristian, 15 septembrie 2009)

„Eu știu cine sunteți, părinte. Sunteți Sfântul Nectarie!”

Spre dimineața unei nopți de toamnă am avut un vis. Mă frământau unele probleme și căzusem în deznădejde. Din senin, un moșneguț, îmbrăcat în haine preoțești,

negre, pășește în camera mea, zâmbind și emanând o bunătate nespusă. I-am recunoscut chipul dintr-o fotografie dragă mie. Am început să plâng. „Fugi de la mine, nu sunt eu vrednic să văd sfinții lui Dumnezeu”, i-am spus. A zâmbit. S-a apropiat și m-a întrebat: „Ia spune, ce te apasă?”.

Am prins curaj. I-am spus tot ce aveam pe suflet și în genunchi, i-am îmbrățișat picioarele, plângând. A urmat un dialog pe care îl voi păstra pentru mine.

A apărut și bunica mea, care i-a strigat: „Eu știu cine sunteți, părinte. Sunteți Sfântul Nectarie”.

„Da, eu sunt”, a răspuns zâmbind. L-am rugat să mă mai lase să-l îmbrățișez. Plângeam. M-am trezit plângând. Ce bucurie am trăit atunci.

M-am temut să nu fie un vis de la diavol, de aceea i-am povestit unui stareț de mănăstire. „Măi, măi, câte mai face Sfântul Nectarie”, a spus cu lacrimi în ochi.

De atunci am știut că trebuie să ajung în Grecia, la el acasă. Nu știu cum m-am trezit pe feribotul de Eghina, „Aghios Nektarios”.

Am pășit în curtea mănăstirii seara, exact la începutul privegherii dinaintea hramului. Ce atmosferă tainică, păream a fi pe altă lume. Inima părea că-mi sparge pieptul. Sfintele moaște, sfântul mormânt, chilia „bunicuțului”, mănăstirea cu florile atât de dragi lui, toate care mai înainte doar visam să le văd. Eram ca un copil într-un magazin cu dulciuri. Și ce „dulciuri” am găsit la mănăstirea sfântului... Ne-am întors a doua zi la Sfânta Liturghie. Catedrala plină. Mulți arhieriei. Păreau desprinși din icoane. M-am ascuns într-un colț și am simțit nevoia să plâng. Nu puteam îndura atâta bucurie.

„Sfântul meu, ajută-mi! Ascultă-mi rugămințile!”

M-am rugat și pentru o cunoștință care tocmai rămăsese fără serviciu și care avea o situație extrem de dificilă.

La un moment dat, o voce lăuntrică mi-a spus scurt: „Va avea serviciu înainte să ajungi tu în țară”.

Am uitat repede, am pus totul pe seama dorinței de miracol, care nu dă pace oamenilor mândri. Am părăsit Eghina a doua zi. O parte din suflet a rămas acolo. Până mă voi reîntoarce. Seara, la o tavernă, serveam cina. Am primit un sms.

„Nu-mi vine să cred. M-am angajat. M-au sunat niște foști prieteni de care nu mai știam nimic de multă vreme. E un miracol”.

Mi-au dat lacrimile instantaneu. „Măi, măi, câte mai face Sfântul Nectarie...”

(Marian Ionică)

O boală destul de greu de tratat în țară și căreia nu-i supraviețuiesc foarte mulți copii

Doamne, ajută! Suntem Cosmin și Claudia Chiorean din Cluj. Avem o fetiță de aproape doi ani, Casiana. În urmă cu unsprezece luni am rămas însărcinată cu un băiețel. La douăzeci și două de săptămâni ni s-a spus că băiețelul se va naște (cu o probabilitate de 95%) bolnav de atrezie de esofag (lipsa esofagului). O boală destul de greu de tratat în țară și căreia nu-i supraviețuiesc foarte mulți copii fără o recuperare adecvată. La noi nu existau condițiile recuperatorii.

Am început să ne interesăm peste tot despre boală, despre modul și locul tratării etc. Semnele acestei boli în timpul sarcinii sunt: lichid mult și stomac puțin sau deloc vizibil. La douăzeci și două de săptămâni cam așa arăta sarcina noastră. Am primit de la o prietenă, care fusese în Eghina, o sticlută cu mir de la Sfântul Nectarie. Am început să mă miruiesc pe burtică. Am spus mai multor prieteni să se roage pentru copilășul nostru. Noi l-am dat în grija Maicii Domnului și a Sfântului Nectarie.

La puțin timp, adică două luni, lichidul s-a normalizat, la fel și stomacul lui. Am născut pe 8 iunie 2010 un băiețel sănătos, de trei kilograme și șase sute de grame și de cincizeci și șapte de centimetri: Ciprian, după numele Sfântului Ciprian, vrăjitorul care a fost mort duhovnicește și a înviat prin credință și după numele duhovnicului nostru, care a fost convins de la început că va fi un copil sănătos.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate și Maicii Domnului și Sfântului Nectarie mulțumire.

(Claudia Chiorean)

Sfântul vindecă un copil de astm și aduce acasă un adolescent rebel

Am aflat de Sfântul Nectarie din Formula As. Băiatul nostru suferă de astm bronșic încă din copilărie (acum e adolescent). Am încercat diferite metode de tratament și

la medici alopați și la homeopați. Avea perioade când îi era mai bine, altele când răcea des și avea dificultăți în respirație. În primăvara aceasta a făcut o pneumonie urâtă, astfel încât ne-am văzut nevoiți să îl internăm în spital, doctorița nu era mulțumită de felul în care răspunde la tratament, avea două săptămâni de antibiotice, astmul lui se decompensase. Eram disperată. Atunci mi-am amintit de Acatistul Sfântului Nectarie pe care îl purtam cu mine, dar pe care nu îl citisem niciodată. Am început să îl citesc și vizibil evoluția băiatului a fost mai bună, s-a însănătoșit și nu a mai avut nici o manifestare a astmului de atunci (a trecut un an și jumătate de la cele întâmplate).

În toamnă, ne-au ajutat Dumnezeu și Sfântul Nectarie și am ajuns și în Eghina la moaștele sale. Am simțit o emoție de nedescris, nu-mi puteam stăpâni lacrimile și nu mai știam cum să îi mulțumesc sfântului pentru binele pe care ni l-a făcut.

Am mai trecut printr-o încercare din care ne-a salvat tot Sfântul Nectarie. Într-o seară am avut o discuție aprinsă cu fiul meu, după care a plecat de acasă. Se făcuse târziu, îi tot telefonam și nu ne răspundea. Eram foarte îngrijorați și nu știam ce să facem. Atunci i-am strigat sfântului să ne ajute și... după vreo douăzeci de apeluri zadarnice băiatul ne-a răspuns la telefon, a venit acasă, ne-am împăcat și totul a fost bine de atunci. În secunda în care i-am cerut ajutorul sfântului, ne-a și răspuns la telefon.

(Laura)

„Neîntârziat a fost ajutorul de la Sfântul Nectarie”

Anul trecut, în urma unei operații care inițial nu părea a fi o complicație (presupunea extirparea unui lipom – o tumoare benignă situată sub piele. Un lipom este constituit din celule care produc grăsime și care se acumulează anormal pentru a forma fie ciorchini mici, fie un bulgăre de consistență elastică; lipomurii nu prezintă nici un pericol și nu au caracter de urgență; extirparea lor se face doar în caz de jenă fizică sau din motive estetice – diagnostic stabilit în urma unui RMN), soțul meu a fost diagnosticat cu lipomixosarcom. La aflarea diagnosticului stabilit în urma biopsiei, speriați fiind, ne-am pus întrebarea „de ce?!”. Derulând viața noastră, ne-am amintit că, înainte de oficierea slujbei religioase a cununiei noastre, cerând dezlegare de păcate părintelui duhovnic, acesta ne-a spus că, după cununie, să ne ducem împreună pentru a ne orândui canon întrucât am trăit, mai mult timp, în concubinaj. Cum după cununia religioasă am rămas nepăsători la invitația duhovnicului, iată cât de repede am găsit răspunsul întrebării noastre. Păcătuisem prea mult! (Așa am gândit atunci!) Imediat ce ne-am dat seama de greșeala

săvârșită în fața lui Dumnezeu, ne-am dus la părintele duhovnic, ne-am spovedit și am primit, împreună cu soțul meu, același canon pe care trebuia să-l îndeplinim pe parcursul a șase luni.

În aceeași zi în care ne-am spovedit și am primit canon, povestindu-i părintelui despre diagnosticul soțului meu, l-am întrebat: „Ce pot să fac să-l ajut?!”, iar părintele mi-a răspuns: „Vezi lumea de aici?! Vino să te rogi miercuri sau vineri în șapte săptămâni la rând, așa cum fac și ei, să ții post negru în fiecare dintre aceste zile când vii la rugăciune până la ora 17.00... O să vezi că se va vindeca!”

De îndată am încercat să ne îndeplinim canonul dat de părintele duhovnic și am început cele șapte rugăciuni. În tot acest timp, am început să citim cuvinte duhovnicești și ne-am dat seama că Bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat cu această încercare pe care ne-a dat-o în scopul mântuirii noastre. Ne-am dat seama că nu suntem singuri, că Dumnezeu, în mare mila Lui, ne dă și putere și îndrumare spre a merge pe calea Lui. După alte două rugăciuni, Dumnezeu a rânduit ca o echipă de trei medici specialiști să reanalizeze biopsia efectuată pe tumoră și să stabilească un alt diagnostic de cancer, care nu era la fel de agresiv ca primul – fibromixosarcom. Am continuat rugăciunile. Trebuie să vă scriu că după operație, soțul meu a rămas cu o jenă permanentă, nu foarte dureroasă, dar sesizabilă, localizată în zona operată. Având un asemenea diagnostic, deși la început nu dorea să facă nici un fel de tratament, Bunul Dumnezeu „i-a pregătit” totul – și medici extraordinari și soluții de radioterapie care să nu-i pună în pericol zonele adiacente operației.

Ne-am rugat și Sfântului Ierarh Nectarie să mijlocească către Dumnezeu vindecarea soțului meu, am fost la Mănăstirea Radu Vodă din București și am luat ulei sfințit din candela ce veghează moaștele Sfântului Nectarie. În fiecare seară ung operația soțului meu cu acest ulei, în forma Sfintei Cruci și mă rog Sfântului și Bunului Dumnezeu.

Înainte cu o zi de cea de-a șaptea rugăciune (ultima) întorcându-se cu mașina dintr-o călătorie, la un moment dat, „cineva” i-a luat durerea cu mâna. Totul dispăruse ca prin minune!!! M-a sunat și cuprinși de o puternică emoție, i-am mulțumit împreună Bunului Dumnezeu pentru tot! Este greu să spun că este vindecat total, dar susțin cu tărie că Dumnezeu i-a/ne-a dat un răgaz pe care încercăm să-l valorificăm în scopul mântuirii sufletelor noastre. A trecut de atunci un an și jumătate, fără ca boala să recidiveze. Neîntârziat a fost și ajutorul de la Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina.

Odată cu apariția și creșterea tumorii ce i-a fost extirpată prin operație, soțului meu i-a mai apărut una și în cavitatea bucală. Îngrijorați fiind de primul diagnostic, negăsind un medic care să se ocupe de eliminarea ei, această tumoră a rămas numai în grija Sfântului Ierarh Nectarie, fiind unsă, în fiecare seară, cu ulei sfințit din candela Sfântului. Mă rugam de fiecare dată, având gândul că cer imposibilul, dar nădejdea că Dumnezeu, prin sfinții Lui, face minuni, să dispară acea tumoare din gura soțului meu. După șase luni în care i-am uns tumora și am rostit în gând, dar cu mare încredere, această rugăciune, s-a întâmplat minunea!

Era în ajunul Sfintei Prăznuri a Sfântului Ierarh Nectarie de la Eghina, 8 noiembrie, când înainte de a pleca să ne închinăm la moaștele Sfântului Nectarie, mestecând ceva, soțului i se rupe tumora în gură, rămânând atârnată doar într-un firicel. Ne-am speriat foarte tare și personal eram hotărâtă ca, în cazul în care soțul meu nu mai vrea/ poate să meargă la moaște, să mă duc singură, fiind obligatoriu pentru mine/noi să mă închin Sfântului Nectarie și să-i mulțumesc pentru ascultarea rugăciunilor mele. Simțind aceeași plăcută „obligație”, soțul meu și-a pregătit câteva pansamente (sângerarea era puternică) și am plecat împreună la închinarea la sfintele moaște. Mulțumind Sfântului Ierarh Nectarie, ne-am întors acasă cu gândul ca, în prima zi de luni după acel week-end, să luăm legătura cu un medic care să-i îndepărteze definitiv tumora. Nu mai puteam aștepta. Și, în timpul nopții de 8-9 noiembrie, soțul meu simte în gură ceva ca un rest de mâncare; intenționând să-l mestece și să-l înghită, își dă seama că este ceva „cauciucat” și-l elimină din gură, punându-l pe noptieră. Își continuă somnul din care nu se trezise în totalitate. A doua zi, de dimineață, am constatat că nu era vorba de nici un rest de mâncare, ci de tumora pe care o purtase în gură timp de șase luni. Eram uimiți, bucuroși, speriați.

Trebuia să scriu că personal m-am bucurat foarte tare văzând ce îmi arăta soțul meu speriat. I-am și spus că aceasta este o minune făcută de Sfântul Nectarie. „Ce dovadă mai clară să ne dea?! M-am rugat tot timpul să retragă tumora din locul acela și iată că, în chiar noaptea prăznurii lui, ți-a scos-o fără intervenție medicală. Facem biopsia ei, dar sunt sigură că rezultatul va fi bun! Crede-mă, asta simt!” Ducându-ne la un medic ORL-ist pentru a-și da o opinie vis-à-vis de locul din care a căzut tumora, acesta a constatat că în locul respectiv mai rămăsese o bucată foarte mică de tumoră care, însă, a permis efectuarea unei biopsii al cărei rezultat a fost foarte bun (nici o celulă de cancer). La o oră după intervenția medicului, soțul meu m-a sunat spunându-mi: „Știi cum arăta locul unde a fost tumora?! Este incredibil! Nu se mai cunoaște nimic, s-a închis perfect, nici măcar culoarea ei nu este alta. Ai spune că acolo nu a fost nimic niciodată!” Mulțumim Sfântului Ierarh Nectarie pentru ajutor! Am constatat că puterea rugăciunii este imensă, că orice

necaz pe care Dumnezeu ți-l dă, nu este altceva decât o încercare pe care trebuie să o primești cu sufletul deschis și cu credința că totul este trimis de Sus spre mântuirea sufletului tău și trebuie să înveți să rabzi și să nădăjduiești, căci Bunul Dumnezeu, din iubirea Sa, nu ne lasă să fim singuri și împreună cu rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și ale tuturor sfinților cărora ne rugăm, putem să ne bucurăm de viața aceasta și mai ales de viața veșnică, în Împărăția lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu în veci!

(Maria, București, 2008)

Naștere după dezlipirea parțială a sacului gestațional de uter

Sunt una dintre persoanele care mărturisesc cu bucurie despre lucrarea minunată a Sfântului Nectarie în viața lor. Vreau să dau mărturie despre neașteptata bucurie legată de venirea pe lume a unui copilăș, care azi poartă numele acestui sfânt foarte prezent în viețile noastre secătuite de preocupările secularizate, cotidiene, pe care noi înșine le adăpăm. Sunt o preoteasă care acum nouă ani și jumătate a avut binecuvântarea de a avea un copil la vârsta de douăzeci și patru de ani, un băiețel pe nume Ioan, binecuvântare pe care nu am mai avut-o în viața noastră de familie până în vara anului 2010.

După un an de zile petrecut împreună cu soțul și cu primul copil în Italia, unde soțul meu este preot paroh, odată cu vacanța de vară eu m-am întors cu Ioan în România, pentru o lună, după care în august mi-am programat o nouă plecare în Italia, la soțul meu care rămăsese la datorie ca preot în parohie. Înainte de a pleca, având zborul programat de la București am poposit două zile la una dintre prietenele mele din București, o persoană care dincolo de preocupările profesionale își găsește împlinirea și liniștea în credința ortodoxă.

În timpul scurtei șederi în capitală, ea s-a oferit să mă ducă la moaștele unor sfinți găzduite de câteva biserici din capitală. Am fost întâi la Sfântul Dimitrie Basarabov la catedrală, am fost la Sfânta Ecaterina și am trecut și pe la Mănăstirea Radu Vodă, care adăpostește moaștele Sfântului Nectarie din Eghina. M-am dus cu sufletul încărcat și apăsător la gândul că trebuie să mă întorc din nou în Occident (cred că numai cei care au avut o ședere mai lungă în Occident înțeleg despre ce apăsare sufletească vorbesc) și odată ajunsă la moaștele Sfântului Nectarie mi-am descărcat sufletul de amărăciune. Când am ieșit din biserică am simțit o bucurie care nu poate fi transpusă în grai omenesc, bucurie care și azi, împreună cu Nectarie al meu, nu a încetat.

La distanță de două săptămâni, în Italia am descoperit însă, în mod neașteptat, că sunt însărcinată, descoperire care m-a lăsat fără cuvinte, pentru că de ani de zile nu mai rămâneam însărcinată și mă resemnasem deja cu ideea de a nu mai avea un copil. În sfârșit. Problema apare în momentul în care, odată întoarsă în România pentru a lua pe primul băiețel în Italia, la școală, la primul control ginecologic de sarcină aflu, că de fapt sunt pe punctul de a pierde sarcina din cauza unei dezlipiri parțiale de uter a sacului gestațional. Vestea a venit ca un trăsnet nu numai pentru mine ci și pentru soțul meu căruia i-am comunicat că nu mai pot veni în Italia, având interdicție din partea medicului care m-a avertizat că risc odată cu călătoria să pierd copilul. Bineînțeles, au urmat săptămâni de repaus la pat și tratament, fiind cu amenințarea de a avea un avort spontan.

Am avut însă norocul de a întâlni o prietenă de a mea a cărei soră a avut fericirea de a naște o fetiță sănătoasă, tot cu ajutorul Sfântului Nectarie și care m-a sfătuit să citesc zilnic acatistul sfântului, dând mărturie despre felul în care și ea, la rândul ei, a cunoscut minunea de a naște o fetiță, Nectaria, cu ajutorul sfântului. Mi-a dat o broșurică cu acatistul sfântului și încrezătoare, am început să citesc zilnic acatistul. Știam despre vindecările minunate de cancer, citisem mărturii din Grecia contemporană apărute într-o carte încă din anii facultății.

După trei luni, doctorița mi-a zis că am trecut de pericolul iminenței, însă eu aveam o altă contraindicație pe sarcină: în ultimul trimestru de sarcină, având probleme cu coloana, de la prima naștere, a trebuit să fac repaus la pat. Tot cu ajutorul sfântului și al Maicii Domnului am trecut și de această perioadă. Urma episodul nașterii. Trecând de primele dificultăți din timpul sarcinii, cu ajutorul Sfântului Nectarie, am promis că dacă nasc cu bine un copil sănătos, îi dau numele Nectarie, punându-i-l protector pe sfânt. Fiindcă la prima naștere am avut un travaliu dificil, în urma căruia am rămas cu ceva probleme serioase la coloană și fiind rămasă cu un gust amar în ceea ce privește asistența medicală din maternitatea de stat din orașul meu, am decis împreună cu soțul meu să nasc într-o clinică privată dintr-un oraș apropiat; singura problemă era faptul că mai sus amintita clinică era o clinică protestantă, dar unde auzisem că se oferă o asistență medicală de calitate.

Am fost programată pentru cezariană la clinic (*E important de menționat faptul că această mamă a născut prin cezariană doar din pricina unor probleme de sănătate. Din păcate, astăzi tot mai multe mămici apelează doar din comoditate la această formă de naștere - care însă le micșorează posibilitatea de a mai aduce pe lume alți copii fără să se supună unor riscuri suplimentare... De aceea mulți duhovnici le sfătuiesc pe mămici să nu apeleze la cezariană decât în cazuri de absolută necesitate...*), dar se vede că sfântului nu i-a plăcut decizia noastră pentru

că aproximativ cu o lună înainte de programare, într-o seară mi s-a rupt apa și a trebuit să mă duc de urgență la maternitatea pe care o știam din trecut. Nu am avut de ales (cei de la clinica privată mi-au refuzat asistența medical pe motiv că nu au secție de prematuri); problema era următoarea: trebuia să fac, conform recomandărilor doctorilor, o naștere prin cezariană, care în sine presupune și ea riscurile ei post-operatorii, dar care cu greu se face în maternitățile de stat, dacă nu ai actele doveditoare (aceeași problemă a birocrației din România); fiind nevoită să stau mai mult în pat și neieșind decât foarte puțin din casă, nu am putut să merg la Iași să fac rost de un anume act cerut pentru cezariană. În clinica privată nu erau probleme de acest gen, numai că eu intram de nevoie în maternitatea de stat.

Purtarea de grijă a Sfântului Nectarie însă s-a dovedit mai presus de orice calcul și prevedere omenească. În acea noapte era de gardă aceeași doctoriță cu care a născut persoana care mi-a recomandat să citesc Acatistul Sfântului Nectarie, mama fetiței Nectaria. Mai târziu aveam să aflu că este și o doctoriță credincioasă, la cabinetul căreia nu se fac întreruperi de sarcină. Ea a fost de acord să-mi facă cezariana, problema se punea dacă va fi de acord și celălalt medic de gardă, pentru că operau în doi.

Am intrat în maternitate pe la miezul nopții și travaliul a început odată cu ruperea membranelor. Timp de șase ore, până dimineața, am avut dureri pe care în mod minunat le-am suportat foarte ușor pentru că am citit într-una Acatistul Sfântului Nectarie și primeam o putere foarte mare de a suporta durerea. După șase ore de travaliu, dilatația era abia 2 și eu pierdusem toată noaptea apa, trăind cu spaima de a nu se întâmpla ceva cu copilul. În sfârșit, la ora 6, 30 dimineața am intrat în sala de operații. Mai târziu am aflat de la doctorița care m-a operat că celălalt doctor a fost de acord cu cezariana, fără probleme. Operația în sine nu este dureroasă pentru că ești anesteziat; partea cea mai urâtă este după operație, când pot apărea complicații; refacerea mea după operație a fost foarte rapidă, fără nici o complicație, cu revenirea rapidă la normal și fără dureri. Mulțumită sfântului nașterea, chiar prin operație, nu am simțit-o ca pe o traumă așa cum a fost prima naștere naturală. Am avut parte de naștere ușoară, așa cum m-am rugat Sfântului și de un copil sănătos pe care bineînțeles, așa cum am și făgăduit, l-am numit Nectarie. La externare doctorița însăși mi-a mărturisit că a mai asistat mame la naștere care și-au pus nădejdea în ajutorul Sfântului Nectarie și au născut necrezut de ușor. Mie mi-a mărturisit, la cinci zile după naștere, că mă prezint ca și un om care nu a făcut o operație.

Mărturisesc că nu minunile trebuie să le căutăm neapărat de la Sfântul Nectarie; ne ajunge protecția și ajutorul lui; pentru că el răspunde firesc rugăciunilor noastre,

după credința pe care o avem în el. Bunul Dumnezeu ne-a dăruit prin Sfântul Nectarie un ocrotitor dulce și grabnic ajutător împreună cu Maica Domnului; astfel, fiind încredințați putem mulțumi din inimă lui Dumnezeu strigând cu bucurie: Mare și minunat ești Doamne întru sfinții Tăi! Amin.

(Preoteasa Cristina)

Sfântul Nectarie schimbă un diagnostic tragic

În 2004 am suferit un șoc emoțional extrem de puternic. Din cauza durerii sufletești mă durea tot corpul și intuiția îmi spunea că mă voi îmbolnăvi. (De altfel, atunci când am primit vestea care mi-a produs șocul, mi-a țâșnit sângele din nas. După trei zile slăbisem trei kilograme și o perioadă am mâncat numai cât să nu mor, pâine goală.) În aceste cazuri cedează partea cea mai sensibilă a organismului. La mine boala s-a localizat în aparatul genital. Trist, mai ales că-mi doream foarte tare copii. Dar Dumnezeu a îngăduit pentru păcatele mele – multe și grele, credeți-mă.

În următorii doi ani am început să am dureri tot mai mari, pe care nici un doctor nu le putea explica. Ba chiar mi-au spus că s-ar putea să fiu însărcinată. Nu eram. Testele ieșeau negative. Până la un moment dat făceam crize de durere în reprize de treizeci de minute, iar mai târziu durerea devenise continuă. Mi-amintesc perfect că într-o zi m-a durut atât de tare, încât am zis că asta-i tot ce pot suporta; peste asta este doar moartea. Familia a tratat destul de indiferent problema, mai ales că eu eram cea care-i duceam pe ei la doctor, niciodată invers. Nu fusese cazul și în mintea lor, eram probabil invulnerabilă din moment ce, până atunci, eu fusesem sprijinul tuturor. Am ajuns la camera de gardă a spitalului Sfântul Pantelimon, unde o doctoriță tânără a declarat în urma ecografiei că nu am nimic, probabil doar o ovulație dureroasă...

Peste câteva zile, cumnata mea mi-a recomandat să merg la doctorul ei, cel cu care a adus pe lume doi copii. M-a consultat și m-a întrebat de când nu am fost la ginecolog, cum am putut sta să ajung în situația asta?... Vă imaginați ce șoc pe o femeie tânără (aveam treizeci de ani atunci), care dorește să fie mamă și al cărei medic consulta chiar în acel moment, cu un etaj mai jos, în același spital... M-a internat imediat și au început să mă investigheze, fără să-mi dea nici un detaliu, decât acela că mă vor opera. În tot acest timp, doctorul mă privea cu foarte mare compătimire...

M-a chemat de la salon să mă vadă și profesorul Ancăr, care a zis față de mine „tumoră” și a vrut să mai zică ceva, dar au văzut că am început să plâng și m-au trimis la salon. La salon – mă rugam la Sfântul Pantelimon și citeam Paraclisul Maicii Domnului și plângeam de spaimă neîncetat. A urmat analiza decisivă – markerul tumoral. Valorile au ieșit de patru ori peste limita maximă admisă! Deci doctorul mi-a explicat că acum nu se mai pune problema, decât să-mi salveze viața. Eu plângeam însă și îl rugam să nu-mi extirpe ovarele pentru că vreau să fac copii. Mi-a spus că nu-mi promite nimic, va vedea „când mă desface”. Atunci mi-am dat seama că vrea să-mi facă operație clasică și asta m-a speriat și mai mult.

Printr-o minune, exact atunci doctorul trebuia să plece în concediu, așa că m-a trimis acasă și m-a rechemat peste o lună, fără a-mi da nici un tratament pentru durere. M-am externat pe 6 septembrie 2006, într-o stare de spaimă îngrozitoare, slăbită, singură, susținută doar moral (deși aș fi avut nevoie și de sprijin fizic), la telefon, de o prietenă, unul dintre copiii lui Dumnezeu.

Peste două zile această prietenă m-a dus la Mănăstirea Radu Vodă, la racla Sfântului Nectarie, explicându-mi cu zâmbetul pe buze și multă credință că Sfântul schimbă diagnosticul! Plânsul meu neîncetat a atras imediat atenția călugărilor de la mănăstire, care au înțeles că e vorba de ceva grav și mi-au recomandat să-mi cumpăr Acatistul Sfântului Nectarie și să-l citesc zilnic. (Am dat în acea zi și un acatist de patruzeci de zile – o să vedeți mai târziu de ce e important de reținut acest aspect).

Din acel moment, am venit zilnic la sfântul și citeam acatistul stând lipită de masa cu racla, plângând, recunoscând că sunt speriată de moarte, că aș vrea să trăiesc alături de soțul meu, pe care-l iubeam mult, dar despre care știam, simțeam la un nivel încă inconștient cred, că nu m-ar mai iubi dacă nu aș putea să fac copii. Mă rugam la sfântul să îndur orice suferință, dar să nu-mi pierd organele, „să am măcar o șansă”...

Am continuat așa zilnic, fără să mă gândesc la nimic altceva. Familia nu înțelegea ce-i cu criza asta mistică la mine, dar nici nu s-a străduit să afle. Eu nu puteam vorbi, puteam doar plânge. Și ei sufereau pentru mine, dar nu știau amploarea reală a evenimentului și nu voiam să-i încarc cu durerea mea. Nu voiam mila lor. Îmi trebuia doar mila lui Dumnezeu. În plus, tot văzându-mă la raclă, părintele Sava m-a adoptat sufletește, m-a întrebat cum mă cheamă și a început să se roage pentru mine.

Pe la sfârșitul lunii septembrie, o colegă mai în vârstă, o doamnă minunată, m-a sunat să vadă ce mai fac și m-a sfătuit să mai văd și alți doctori – „așa se face în cazurile astea”. Inițial am refuzat ideea, explicându-i că m-au văzut doi doctori foarte importanți, adevărate somități și că nu mai are rost. M-a rugat foarte tare și am cedat, mai mult ca să-i fac plăcere. Așa am ajuns la doctorița Sgarbură, de la Spitalul Filantropia, care mi-a spus că nu vede nici o tumoră... Nu mi-a venit să cred. Am mers, printr-o cunoștință și la Spitalul Militar și diagnosticul era același – nu era nici o tumoră, doar un chist hematic, destul de mare și întreg aparatul genital foarte umflat.

M-am întors la doctorița Sgarbură care mi-a administrat imediat antibiotice foarte puternice și mi-a recomandat să-mi fac din nou markerul tumoral (sau CA 125). Rezultatul a fost impresionant – nici când am luat la facultate nu m-am uitat atât pe hârtia cu rezultatul – 35.1, adică cu numai un punct peste normal, iar pe 4 septembrie, eram în limite normale (9.54 unități). Doamna doctor mi-a explicat însă că boala nu este încă eliminată. Pe 17 octombrie m-a operat – laparoscopie diagnostică și operatorie – și a descoperit exact ceea ce bănuia – endometrioza, din păcate foarte avansată. De aceea avusesem dureri atât de mari. Endometrioza doare îngrozitor.

Au urmat ani de tratament, de recuperare sufletească prin intermediul Sfântului Maslu, dar ce e important este ajutorul pe care Dumnezeu mi l-a dat atunci prin intermediul Sfântului Nectarie. E important faptul că l-am descoperit pe sfântul ca un grabnic ajutor care, în plus, i-a ajutat și pe toți pe care i-am dus și eu, la rândul meu, la Radu Vodă. Foarte curând după operație, într-o zi în care m-am uitat cu atenție în calendar, am descoperit că din momentul în care am fost pentru prima oară la raclă și până în ziua operației au trecut exact... patruzeci de zile!

Minunat este Dumnezeu, minunat lucrează prin sfinții lui, minunat lucrează prin oamenii care-L iubesc! Până la urmă toți cei pomeniți mai sus nu au fost decât personaje într-un scenariu îngăduit de Dumnezeu, după care se poate turna... filmul convertirii mele.

(Mihaela B., București, 2010)

„Sfântul mi s-a prezentat discret, ca o invitație, în momentul cel mai crunt al vieții mele”

A vorbi despre Sfântul Nectarie este mai mult decât un privilegiu, este o binecuvântare. Poate cineva să spună bucuria gândului și liniștea sufletului la purtarea sa de grijă, la buna sa povață și la izvorul de tămăduiri pe care îl revarsă asupra sufletelor noastre?

El m-a scăpat de la moarte, atunci când eu nici măcar nu auzisem de el și uitasem total de Biserica lui Hristos. Trăiam în adâncul păcatului, cunoscând, timp de zece ani, toate păcatele grele ale desfrânării și preadesfrânării și acceptând nebunia de a sta necununată cu un bărbat de altă naționalitate și religie.

Sfântul mi s-a prezentat discret, ca o invitație, în momentul cel mai crunt al vieții mele, la puțin timp după ce aflasem verdictul doctorilor: că am în mine un virus provocator de cancer, iar genotipul său este unul dintre cele mai agresive (hvp 18), neexistând nici un tratament pentru a-l înlătura. Eram deja într-o fază precanceroasă, celulele fiind displazice. Virusul ăsta începuse deja să lucreze și infecția era într-o stare foarte gravă, fiind foarte posibil să degenereze în cancer. Atunci am cunoscut-o pe Oana, un medic român stabilit de foarte mulți ani în Chicago. Venise să-și viziteze niște rude în România și printr-o cunoștință comună, am întâlnit-o. M-a îndemnat să mă duc la Radu-Vodă, la moaștele Sfântului Nectarie, însă eu nu știam cine e și nici că exista o asemenea mănăstire așa aproape de mine.

Așa a început drumul regăsirii mele, al speranței și al vieții. Am pășit cu teamă în biserică și m-am rugat la el cu nepricepere, dar din toată inima. Nu i-am cerut să mă vindece neapărat, ci să mă ajute cum crede el de cuviință. Am citit cu mare interes aproape toate cărțile despre viața și minunile sale și am rămas profund impresionată. ESTE, ÎNTR-ADEVĂR, UN MARE IUBITOR DE OAMENI ȘI UN GRABNIC AJUTĂTOR! Mă gândeam cum s-a milostivit el de mine să mă ajute fără ca eu să i-o cer, dându-mi de veste prin femeia aceea. Cât de bun, blând și milostiv este Domnul! După mai bine de zece ani de rătăcire, iată mă primea ca pe fiul cel risipitor, cu toată dragostea Sa!

La scurt timp după diagnosticare, am primit cadou din SUA, de la aceeași femeie care mi-l vestise pe sfânt, tratamentul care nu se găsea în România și care pentru mine era foarte costisitor; tot sfântul m-a ajutat și am găsit un duhovnic bun, iar în vara lui 2006, la nici o jumătate de an, am plecat în Grecia, de dragul de a-i vedea patria din Eghina și de a-i săruta moaștele, fără nici un însoțitor, doar cu o prietenă. Tot drumul am simțit paza sa, iubirea și bucuria cu care m-a înconjurat. Să nu credeți că a fost o minune imediată și spectaculoasă, acestea sunt dăunătoare uneori

sufletelor celor care le cer, deși pentru mine rămâne la fel de spectaculoasă ca și învierea lui Lazăr.

De când am aflat diagnosticul, experimentele doctoriței, căci așa cum am spus nu există tratament, nu au încetat (inclusiv intervenții chirurgicale) timp de trei ani. Traumatizante psihic, nu atât fizic, cât umilitoare. Sfântul Nectarie a fost cel care m-a ajutat să le îndur, căci el mi-a deschis ochii către Hristos, dar a lucrat, simplu și firesc, prin oameni. Evident că viața mea nu a mai fost aceeași.

Inițial, simțeam în mine revolta, căci omul pe care eu îl iubeam mai mult decât demnitatea și decât viața mea și despre care niciodată nu-mi pusesem problema că poate să-mi facă vreun rău, a fost cel care mi-a dat virusul, la modul concret (căci boala a fost însuși păcatul). Ulterior, am înțeles că și el e bolnav la fel ca mine și că nu avea habar că are această boală, așa că am încercat să-l conving, pe cât mi-a stat mie în puteri să caute să se trateze și să-și schimbe viața.

Am trăit cu spaima morții și simțeam că iadul e sub picioarele mele oriunde mă aflam, pe stradă sau acasă. Mi-am privat toate speranțele de viitor, iubirea firească față de un alt bărbat cu care aș fi putut întemeia o familie, iar asta trebuie să recunosc că a fost o luptă îngrozitoare pe care doar Domnul m-a ajutat s-o duc. Absolvisem o facultate și aveam o meserie care presupunea o siguranță și o liniște relativă până la adânci bătrâneți. Nu-mi mai găseam însă nici o satisfacție spirituală în ea, așa că am dorit din tot sufletul să-mi schimb profesia.

M-am rugat și am plâns la Maica Domnului și la Sfântul Nectarie și am fost sigură că mă vor ajuta, dar trebuia să am răbdare și să fiu perseverentă în rugăciune. De-abia după un an, dorința mea s-a împlinit, acum lucrez chiar într-o instituție a Bisericii. Între timp, am devenit studentă la teologie, din dorința de a cunoaște și înțelege binecuvântarea acestei credințe care este ORTODOXIA și Adevărul revelat de Hristos, cel puțin din studiul învățaturii date prin Tradiție și Scriptură. A o cunoaște însă cu adevărat presupune cu mult mai mult, a trăi în comuniunea Bisericii și a consolida o viață liturgică autentică.

Vestea care m-a surprins, aducându-mi o imensă bucurie și putere de viață, a fost rezultatul analizelor la fix trei ani de la primul diagnostic: VIRUSUL ESTE NEDETECTABIL!!! Doctorița nu a știut ce explicații să-mi dea: mi-a spus că fie e într-o cantitate foarte mică, fie s-a neutralizat, fie a fost eliminat, însă eu știu cine m-a ajutat: MAICA DOMNULUI și SFÂNTUL NECTARIE! Lor m-am rugat mereu și în paralel cu aplicațiile-șoc presupuse de tratament, m-am uns cu mir din candela sfântului, ceea ce fac și în prezent.

După un an de la acest minunat rezultat, am mai avut o intervenție chirurgicală, deoarece îmi rămăsese de dinainte un mic polip endocervical, care mi-a fost acum extirpat. Anul acesta, în 2010, când am fost la ultimele analize, mi s-a spus că rana e vindecată, că nu au mai crescut nici un fel de formațiuni, ba chiar până și cicatricile au dispărut, cu excepția uneia mici...

Ceea ce vreau să vă mărturisesc din toată inima este speranța în mila Domnului față de cei mai mari păcătoși. Nu cereți neapărat vindecări miraculoase, căci trebuie să ne vindecăm mai întâi sufletul, iar boala este o terapie în acest sens, prin care se arată dreptatea (adică iubirea) lui Dumnezeu. Nu vedeți că de cele mai multe ori în boală, în suferință, în grele încercări, ne ridicăm ochii spre Hristos? Suntem ingrați, dar atunci inima noastră devine sensibilă în a primi iubirea dumnezeiască pe lângă care am trecut nepăsători.

Vindecarea presupune să te confrunți însă cu multe și grele ispite, căci după ce ai stat atât departe de Domnul, dând putere vrăjmașului, sufletul e plin de răni și slăbit.

Deci, așteptați-vă la cele mai grele încercări, dar fiți perseverenți în rugăciune și nu vă îndoiiți în credință. De multe ori nu putem pătrunde sensul încercării și ne întrebăm: „De ce, Doamne?” sau cântim. Dar răspunsul îl vom afla mai târziu, fie în viața aceasta, fie în Împărăția Sa. Important e să nu ne îndoim de cuvântul Domnului care zice: După credința voastră, fie vouă! (Matei 9: 29). Să înțelegem viața optimist și să o acceptăm așa cum vine, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru fiecare clipă și încercând să ne facem împreună-lucrători cu El în lume prin iertare și milă.

(Elisa-Roxana I.)

„Îl am mereu în sufletul meu pe Sfântul Nectarie”

Elena Constantin mă numesc, am treizeci și trei de ani și sunt de loc din Caracal. M-am căsătorit și m-am stabilit cu familia mea în București, de zece ani.

Mi-e greu să „vorbesc” pentru că nu am, nu cunosc termenii medicali, dar cred că nu asta este cel mai important, ci faptul care s-a petrecut are mai multă valoare. Pe la vârsta de douăzeci și cinci de ani mi-a apărut pe cap o umflătură care tot creștea, lucru care mă speria îngrozitor ori de câte ori mă pieptănam (și asta înseamnă cel puțin o dată pe zi). Făcând un control la un neurolog i-am arătat și această problemă și m-a îndrumat către un chirurg sau dermatolog. M-a speriat gândul că

ar trebui să se facă o intervenție chirurgicală – era și pe cap!!! și am povestit lucrul acesta soțului meu.

Stăm de zece ani în București, am asistat la slujbe în câteva biserici, dar la Sfântul Nectarie, la Mănăstirea Radu Vodă nu ajunseseam. Țin minte că într-o după-amiază, dacă nu mă înșel era sâmbăta, soțul meu îmi propune să mergem la această biserică, spunându-mi că Sfântul Nectarie este mare făcător de minuni, că a făcut multe minuni. Am plecat spre biserică și nu mai știu, dar cred că nu de la prima „vizită”, la următoarele – fiindcă au mai fost – am luat acasă ulei de la Sfântul Nectarie într-o sticlută.

Știu sigur că soțul meu mi-a zis să mă ung cu ea și că-mi va trece. Am acceptat (îmi vine să și plâng când îmi amintesc) și nu știu care a fost intervalul, șapte, zece zile, nu știu, oricum foarte repede am observat că la cap nu mai am acea umflătură. I-am arătat și soțului meu și parcă nu ne venea să credem. Ce să vă mai spun, ne-am mirat câteva minute când am observat că nu mai aveam nimic, apoi câteva zile a fost subiect de discuție și zilnic, zilnic certitudine. Îl am mereu în sufletul meu pe Sfântul Nectarie de când s-a produs această mare minune cu mine. Și sunt convinsă că a mai făcut și alte minuni cu mine. Slavă Sfinților lui Dumnezeu!

(Elena Constantin, Caracal)

„Dacă n-aș fi trăit, nu v-aș fi povestit!”

Dacă n-aș fi trăit, nu v-aș fi povestit! Dumnezeu nu Își numără darurile când le dă, iar sfinții, răsplătiți cu harul facerii de minuni pentru dragostea lor, sunt tare grabnic ajutători și nu se uită la păcatele celor care îi cheamă în ajutor! Aș vrea să vă povestesc și eu minunea pe care Sfântul Nectarie a făcut-o pentru fetița mea, minune pentru care Îi dau slavă lui Dumnezeu și îi mulțumesc Sfântului Nectarie în fiecare zi. Numele meu este Ana Pascu, locuiesc în București și am două fetițe, Anastasia, care a împlinit anul acesta zece ani și Sofia, de șapte ani. Nașterea Anastasiei, în anul 2000, ne-a pricinuit o mare bucurie. Nici prin cap nu ne-a trecut că vor fi atâtea probleme. A avut o sănătate fragilă de la început și cu toate că am fost foarte grijulii, la vârsta de șapte luni a făcut o viroză respiratorie, care a declanșat o bronșiolită. A primit tratamentul adecvat și s-a restabilit, dar nu își revenea deloc. Din iarnă și până în vară, când a împlinit un an, a făcut, una după alta, otite, viroze, infecții în gât... Părinții cu copii mici știu foarte bine despre ce vorbesc.

Pe piele îi apăreau erupții urticariene și chiar în ziua când a împlinit un an am dus-o la munte cu brațele pline de urticarie. Acolo starea ei s-a ameliorat vizibil. Dar la munte am stat cât ne-au permis timpul și banii, apoi ne-am întors în aerul poluat din București. În iarnă, pe la un an și cinci luni, i-a apărut o eczemă pe față, ca o pată roșie. Nici nu s-a vindecat, nici nu a evoluat până prin ianuarie, când a început să se mărească. Am dus-o la dermatolog, care i-a pus diagnosticul de eczemă atopică și ne-a dat o cremă pe bază de hidrocortizon, cu care să o ungem. Am uns-o cu conștiinciozitate, dar în loc să-i treacă, i-au apărut eczeme pe tot corpul, pe mâini, pe picioare, pe pleoape... M-am speriat și cum medicina clasică nu mă ajutase, am apelat la homeopatie. S-a vindecat după aproximativ o lună de tratament, scăpând totodată de o constipație chinuitoare care o făcea să plângă. Totul părea bine, dar, fiind iarnă, au reînceput virozele și otitele interminabile.

Între timp, făcusem mucegai pe peretele garsonierei în care locuiam și deși îl ștergeam săptămânal, nu a fost suficient. Bănuiesc că atunci a făcut alergie la mucegai și am înțeles ulterior că și eczemele care îi apăruseră puteau să fi fost de natură alergică, dar nu a tratat-o nici un doctor în acea perioadă de alergie, deși am vizitat destui. În vară ne-am mutat într-un alt apartament, mai mare, dar în iarnă, deși aici nu aveam mucegai, au reapărut eczemele, concomitent cu virozele, roșul în gât și otitele. Bolile începeau în septembrie și durau aproape fără pauză până în aprilie. Eczema se localizase pe bărbie și în ciuda tratamentului homeopatic, nu se mai vindeca niciodată complet, doar se ameliora pe perioade mai lungi sau mai scurte, apoi se agrava din nou. Așa am dus-o până la trei ani și jumătate, când în urma unei viroze a reapărut weezingul și doctorul a diagnosticat-o cu: „tuse de hiperreactivitate pe fond alergic”, apoi „astm bronșic sub observație”. Am început tratamentele cu Ventolin și Flixotide, cu Singulair și siropuri de tuse, dar crizele cedau pentru foarte puțină vreme. Devenise alergică la praf, la mucegai și detergent, iar primăvara, când începea polenul, făcea crize foarte grave de tuse.

Eczemele au dispărut când au început crizele de tuse, dar schimbarea nu mă mângâia cu nimic. Tușea câte două-trei săptămâni continuu, în pofida tratamentului, zi și noapte și de multe ori tușea până când vomă. Nu vreau să intru în detalii, căci amintirile sunt încă foarte dureroase. E greu să fii părinte și să nu poți face nimic. Am încercat și tratamente homeopate, și naturiste, nimic nu a ajutat-o. Doar vara se mai răreau crizele și mai respiram și noi, ca toamna să o luăm de la capăt până în vara următoare.

La un moment dat, în martie 2005, în timpul unei crize grave de tuse, m-a vizitat o prietenă, care îmi spune: „Aveam o iconiță a Sfântului Nectarie de dăruit și nu știam cui s-o dau. Și am auzit că Anastasia e bolnavă, așa că am venit să ți-o dau.”

„Dar cine este Sfântul Nectarie?”

„Cum, nu știi? Este mare vindecător.”

Nu știam, dar voiam să știu. Am împrumutat de la ea o carte cu viața Sfântului Nectarie, tot ea mi-a dat și acatistul, dar nu-mi mai amintesc dacă atunci sau după câteva zile, cert este că m-am rugat sfântului să o ajute și i-am pus fetei icoana pe piept. Tusea s-a oprit și a dormit liniștită până dimineață, ceea ce nu se mai întâmplase de multă vreme.

A doua zi, tusea a reapărut, dar se alina când îi puneam icoana pe piept. Am început să citesc acatistul, dar deși se vedea o ameliorare evidentă, încă mai avea crize de tuse. Așa am dus-o încă un an, cu crize de durată mai scurtă și mai rare, dar tot bolnavă. Apoi, cu câteva săptămâni înainte de Sfintele Paști, în 2006, iar a făcut o criză urâtă. Iar nesomn, iar crize de tuse până la vomă, plămâni încărcăți și weezing, ca la început. Cearcăne vinete de natură alergică până la nivelul nărilor, că arăta ca un urs panda, biata de ea. Iar pufuri, siropuri, tot tratamentul.

Marti, în Săptămâna Mare, ne ducem încă o dată la doctor, dar doctorul ridică din umeri. Nu mai are ce să-i facă. Tușește marți, miercuri, joi, fără pauze, iar în Vinerea Mare o culc la prânz. Doarme un sfert de oră și începe din nou să tușească și se trezește. Atunci îi spun soțului meu: „Ia-o, îmbrac-o și du-o la Mănăstirea Radu-Vodă, la moaștele Sfântului Nectarie, că nu mai pot. S-o vindece el, căci noi nu mai putem face nimic.” Soțul meu se uită lung la mine și-mi spune: „Bine. Îmbrac-o.” O îmbrac și închid ușa după ei. Tușea atât de rău, că răsuna scara blocului. Mă gândeam cu tristețe cât de rău îi va face polenul, căci era primăvară și pomii înfloriseră. Mă rugam și plângeam, căci ce mamă poate fi liniștită când copilul ei este bolnav și se chinuiește?

S-au întors după vreo oră și m-a izbit imediat faptul că nu mai tușea. Nu o mai văzusem de multă vreme atât de împăcată și de veselă. Am așteptat toată noaptea, dar tusea nu a revenit. De atunci nu a mai făcut nici o criză de astm. Aceasta s-a întâmplat în Vinerea Mare, pe 22 aprilie 2006. În anii care au urmat, a mai tușit de două ori ceva mai tare, dar niciodată nu a mai avut crize cu weezing. O dată, când s-au asfaltat străzile în București și tot aerul era îmbâcsit cu particule de asfalt. A doua oară, la o pneumonie. La indicația doctorului, am tot urmat tratamentul cu Singulair până în 2008, de teamă să nu reapară crizele. Vedeți ce înseamnă lipsa de credință?

În 2008 i-am făcut teste pentru alergie și ce să vezi? Anastasia nu este alergică la nimic. Nici la praf, nici la polen, nici la mușcături! Sfântul Nectarie a vindecat-o complet, dar noi nu am crezut și i-am dat medicamente degeaba încă doi ani... Anastasia are o deosebită evlavie pentru Sfântul Nectarie și deseori îi citește acatistul, mai cu seamă de când a aflat că numele de botez al Sfântului era Anastasie. Și ce altă mulțumire putem aduce noi, păcătoșii, lui Dumnezeu, Maicii Domnului și sfinților Săi, în afara rugăciunilor și a străduinței de a trăi o viață creștinească?

Într-una din vizitele noastre, Anastasia a găsit în grădina Mănăstirii Radu Vodă un șirag de mătâni. Le-a luat cu dragoste, ca pe un dar al Sfântului Nectarie, ca pe un îndemn la rugăciune. Să-L slăvim pe Domnul și să le mulțumim sfinților pentru rugăciunile și darul dragostei lor pentru noi. Amin!

(Ana Pascu, București)

„Singurul sprijin în acea perioadă au fost Dumnezeu și bunul Sfânt Nectarie”

Acum câțiva ani, diferite persoane din anturajul meu au început să-mi povestească despre acest minunat sfânt de care eu nu știam nimic. Aproape zilnic auzeam câte ceva legat de Sfântul Nectarie sau de Mănăstirea Radu Vodă. Deși sunt din București, recunosc că habar nu aveam de existența mănăstirii, cu atât mai mult de moaștele Sfântului Nectarie.

Întâmplarea (sau nu) a făcut ca tocmai în aceea perioadă drumurile mele să treacă prin apropierea mănăstirii. Treceam cel puțin o dată pe săptămână pe la poarta mănăstirii, așa că – mi-am spus – este prilejul cel mai bun să aflu și eu mai multe despre acest sfânt. Participarea la slujbe și atmosfera de acolo m-au impresionat profund; Sfântul Nectarie mi-a devenit foarte drag (între timp citisem despre viața lui și minunile săvârșite) și de multe ori, în rugăciunile mele îi ceream sprijin și ocrotire, dar nu în mod special, pentru că la vremea aceea nu aveam mari probleme de viață. Nu întâmplător am simțit o mare atracție și o mare apropiere sufletească față de Sfântul Nectarie și nu întâmplător drumurile mele duceau către Mănăstirea Radu Vodă. Problemele au apărut însă repede.

Locuiam în aceeași casă cu o rudă (o persoană în vârstă și bolnavă de demență într-o formă care se agrava destul de repede). Este greu de redat în cuvinte ceea ce ni se întâmpla în fiecare zi (mie și restului familiei mele – părinții, soțul și copiii mei). Toată casa devenise un soi de cocină – bătrânul își făcea nevoile oriunde în casă, dar mai ales în mijlocul bucătăriei, ascundea mâncarea prin dulapuri și de multe ori

ne-am trezit cu viermi care mișunau de oriunde. Devenea tot mai agresiv cu ceilalți (din tinerețe fusese un om violent și alcoolic), ajunseseam practic doar să facem curățenie, să dezinfectăm tot ceea ce foloseam și să stăm cu ochii în patru ca nu cumva să se întâmple vreo tragedie (de multe ori l-am găsit umblând cu un cuțit în mână și amenințând pe oricine, arunca cu toate obiectele pe care le găsea, țipete, scandaluri, gesturi violente etc.).

Sunt multe lucruri de spus și de povestit și numai cei care au în familie astfel de cazuri știu bine despre ce vorbesc. Eu, personal, mă străduiam să trec peste aceste momente, dar mi-am dat seama că cel mai mult afectați sunt cei doi copii ai mei, care la acea vreme aveau patru și zece ani. Erau de-a dreptul terorizați și deveniseră aproape isterici când trebuiau să stea acasă. Nu mai puteam găti, nu mai puteam să stăm în propria casă, dar nici nu știam ce să facem în asemenea situație. Medicii nu ne ofereau nici o soluție (nici măcar în spital nu voiau să-l mai primească, deși încercasem din răspuț să-l internăm). Umblasem pe la tot felul de comisii medicale, pe la tot felul de medici, dar nimeni nu își asuma responsabilitatea. A trebuit să ajungem și la poliție pentru că realmente devenea tot mai periculos, dar în zadar. El, pe de altă parte, avea nevoie de îngrijire permanentă și supraveghere strictă.

După câteva luni ajunseseam practic în pragul disperării și nu mai puteam decât să mă rog la bunul Dumnezeu să se îndure de noi, pentru că omenește nu mai aveam altceva de făcut. Apelasem la toate instituțiile abilitate, dar nimeni nu ne ajuta cu nimic. Chiar și când chemam salvarea sau poliția, nu făceau decât să-i injecteze un calmant și apoi ridicau din umeri – iar internarea lui într-un azil sau cămin privat era imposibilă din cauza costurilor exorbitante pentru noi.

Singurul sprijin în acea perioadă au fost Dumnezeu și bunul Sfânt Nectarie, la care ajunseseam să mă rog cu lacrimi de disperare. Știam și aveam convingerea că nu ne poate ajuta nimeni decât sfântul. Este adevărat că din păcate numai atunci când suntem cu cuțitul la os facem rugăciune și ne smerim cel mai mult. Atunci realizăm cât de neputincioși suntem și că nu reușim nimic fără voia lui Dumnezeu. Făceam zilnic Acatistul Sfântului Nectarie, mergeam cât de des puteam la Mănăstirea Radu Vodă și așteptam izbăvirea. Este greu de descris în ce situație sufletească mă aflam; era greu să am răbdare, milă, înțelegere și dragoste pentru un om bolnav în timp ce simțeam că situația în care mă aflam devenea drama copiilor mei. Era cumplit să văd că ei suferă și că sunt atât de afectați de ceea ce se petrecea în casă și eu să nu pot să fac nimic decât să aștept. Nu primeam nici un sfat și nimeni nu știa exact cum mă poate ajuta.

Mă rugam cu toată nădejdea pentru că știam că nu mai am nimic de pierdut, dar în același timp eram ca un om în pragul agoniei; mergeam la biserică și îi spuneam plângând în rugăciune sfântului că nu mai pot, că este peste puterea mea de a mai trăi în continuare coșmarul. Simțeam că sunt la limita tuturor puterilor mele. Și soțul meu și copiii erau răvășiți – simțeam că ne pierdem și noi mințile, pentru că nu găseam Soluția.

Și tocmai atunci lucrurile au început să capete un sens. O cunoștință mi-a promis că se ocupă de internarea bătrânului într-un spital de specialitate, unde va fi îngrijit și asistat medical. Și incredibil de repede (în numai două luni de zile) am și reușit să facem acest lucru. Toată lumea se mira, inclusiv medicii care îl avuseseră în observație și ne întrebau cum am reușit acest lucru, știut fiind că sunt persoane care așteaptă și un an de zile pentru a se interna într-un astfel de loc. Și eu eram extrem de mirată de cât de repede și cu câtă ușurință se desfășurau lucrurile. Era exact în preajma zilei Sfântului Ierarh Nectarie (9 noiembrie 2008) când s-a întâmplat acest lucru și atunci am știut și am avut convingerea că sfântul mi-a auzit glasul disperării.

Sunt puține cuvintele care să exprime mulțumirea și dragostea pe care o am față de bunul Dumnezeu și față de toți sfinții lui, dar mai ales pentru Sfântul Nectarie. De altfel, întotdeauna când am fost într-o situație de criză sau am avut diverse probleme am simțit, în modul cel mai real cu putință, sprijinul și mila bunului sfânt care nu mă trece cu vederea, deși eu sunt o mare nevrednică față de toate binefacerile lui.

Nu știu dacă am reușit să redau o părticică din tot ceea ce am suferit (de altfel, sunt multe de povestit), dar cred că important este că atâta vreme cât avem credință în Dumnezeu și în sfinții ocrotitori aceștia ne vor auzi rugăciunile mai devreme sau mai târziu.

Pentru mine acest eveniment a fost o minune (deși pentru alții poate nu este o poveste spectaculoasă) și în același timp, o lecție de viață. Niciodată nu vom fi lipsiți de dragostea și mila lui Dumnezeu, trebuie doar să o cerem cu toată smerenia.

(Gabriela Negoită, București, 2010)

Ajutor la examene și imbold spre spovedanie

Vă trimit și eu câteva cuvinte despre ajutorul primit de la Sfântul Nectarie. Am primit Acatistul Sfântului Nectarie, deosebit într-adevăr și o iconiță de la o colegă

de facultate în semn de mulțumire pentru un ajutor pe care i-l dădusem la nevoie, alături de alți colegi.

Se întâmpla în 2010, în luna aprilie cred, înainte de sesiunea de restanțe de dinaintea examenului de licență. Am avut patru examene restanță din anul II și încă unul din anul I și am făcut tot posibilul să învăț ca să le iau, cu convingerea însă că am să amân examenul de licență pentru sesiunea din februarie, 2011. Menționez că nu a fost așa simplu, fiind și mamă și având și un serviciu solicitant, unde eram implicată de dimineața până seara la ora 19:00. Astfel că orele cele mai potrivite să învăț erau noaptea.

Înainte de una din restanțe, care pentru mine era cel mai greu examen din cele cinci, fiind sinteză și o materie complexă, cu cincisprezece minute înainte de a pleca spre facultate am ales să citesc Acatistul Sfântului Nectarie pentru mângâiere și încurajare și de asemenea, în încheiere m-am rugat și la Sfânta Paraschiva, Sfântul Antonie, Maica Domnului și Domnul nostru Iisus Hristos.

Imediat ce am încheiat rugăciunea și m-am închinat mi-a sunat telefonul, colega care îmi dăduse Acatistul transmițându-mi informația că examenul se va da grilă în loc de sinteză și că de asemenea, are două grile cu întrebări posibile pe care mi le trimite prin e-mail. Am apucat să îmi arunc ochii pe întrebări și apoi a trebuit să plec la examen, dar întrebările au fost din ce știam mai bine, astfel că am luat nota 9. Am trecut cu bine și de celelalte examene.

Și cu ajutorul lui Dumnezeu și al lui Sfântului Nectarie, la care m-am rugat zilnic și al cărui acatist l-am citit cu multă dragoste și credință, am reușit ca în cele două săptămâni rămase până la licență să acopăr mare parte din materie, astfel că am luat și acest examen important. Chiar dacă nu a fost o notă foarte mare, Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am reușit să rețin suficient cât să pot cu mintea și puterea mea să iau acest examen în condiții nu tocmai din cele mai favorabile.

Am povestit multora această experiență a mea cu binefacerea Sfântului Nectarie, în speranța că și ei vor crede și vor fi ajutați în problemele personale. Chiar mai mult, m-am oferit să merg cu cei ce au dorit la Mănăstirea Radu Vodă pentru a le da curaj și a le fi alături.

Această experiență, mai presus de toate, m-a făcut să mă întorc către mine, să văd și să recunosc lucruri care nu îmi sunt plăcute și să mă gândesc serios la cum îmi doresc să îmi trăiesc viața.

Tot datorită Sfântului Nectarie am reușit ca pentru prima dată în viața mea să mă spovedesc cu adevărat, m-am rugat pentru curajul și gândul bun de a spune tot ce aveam pe suflet, de a-mi lua angajamentul să nu mai fac lucruri care mă făceau să plec ochii în pământ în fața lui Dumnezeu. Prima dată când am fost la moaștele Sfântului Nectarie mi-a fost rușine să mă apropiu fiindcă mă simțeam mult prea departe de atâta sfințenie, dar apoi am înțeles că am avut ocazia să realizez asta și șansa să mă îndrept. Doamne ajută!

(Lavinia Oprescu)

Când am luat rezultatul analizei, era negativ!

Am fost de multe ori ghidată de sfânt în luarea unor decizii majore, sănătate, ajutor pentru prieteni și bolnavi.

Să încep cu minunea prin care am fost vindecată de o rană internă, a colului, care se vindecă de obicei foarte greu. După analiză, mi s-a recomandat un tratament, dar am fost și m-am rugat și cu acatistul, la racla Sfântului Nectarie de la Mănăstirea Radu Vodă. Am făcut ulterior analiza. Când am luat rezultatul analizei, era negativ! Am izbucnit în lacrimi de bucurie și mi-aduc aminte că am îmbrățișat-o pe asistentă, nevenindu-mi să cred! Am mărturisit și atunci altor două femei, care și ele erau bolnave, dându-le acatistul și sfătuindu-le să meargă la mănăstire să ceară ajutor sfântului.

O altă minune. Am aflat despre duhovnicul meu, mărturii dureroase, de trei ori la rând, prin intermediul unor surori în credință, fiind nevoită să-l schimb! Am reușit să am azi un duhovnic minunat! Și îi mulțumesc sfântului de câte ori am prilejul să trec pe la racla sa!!! Fără un duhovnic adevărat, cum rar se mai găsește azi, nu aș fi avut nici o șansă de mântuire!

Tot acolo, la Radu Vodă, cugetam cum să ajung la părintele Iustin Pârvu, dar nu dispuneam de prea mulți bani. La sfârșitul slujbei, o soră m-a întrebat dacă vreau să merg la părintele Iustin, că are două bilete de tren, gratuite. Le-a scos și le-a pus pe masa cu icoana sfântului, din partea stângă a mănăstirii. Am crezut că visez! Era pur și simplu adevărat! Am ajuns la părintele Iustin, pentru prima dată în viață, acum trei ani!

Mâna mea dreaptă căpătase o culoare galbenă, inexplicabilă. Fusesem la doctorul de familie, care nu putea să-și explice cauza (era nevoie de investigații mai amănunțite). Luasem cu mine niște analize și mă gândeam după Sfântul Maslu să

merg la spitalul Colțea, fiind neliniștită. Când să ies din biserică, am observat că nu mai aveam nimic! Culoarea galbenă a mâinii și a unghiilor dispăruse!

Într-o dimineață, am alergat la racla sfântului să-i cer ajutor pentru fiul meu, care pleca în Barcelona, să se întoarcă cu bine acasă.

Am făcut acatistul și am plecat. Peste o oră mă sună fiul meu. Nu plecase, pierduse avionul și venea acasă! Chiar și el a spus că așa a vrut Domnul! (Am aflat ulterior de la o prietenă că în acea perioadă acolo fusese epidemie de gripă porcină). Nu știu sigur dacă acesta a fost motivul.

Un alt ajutor a fost față de o prietenă pe care am luat-o să se spovedească. Ea avea multe greutăți și trebuia să părăsească și țara! La raclă era un părinte, care la rugăciunile noastre a spovedit-o pe loc! Prin părintele acela a primit ulterior mult ajutor!

O soră mi-a spus într-o seară că băiețelul ei e bolnav, cu febră și era foarte neliniștită. Febra nu-i scădea cu medicamente... la fel, dimineața am fost la racla sfântului și am citit acatistul. Când m-am întors după câteva ore, am întrebat-o cum se simte copilul. Îi trecuse temperatura!

Altădată, nu puteam să vând apartamentul. De ziua sfântului m-am rugat pentru asta și când am intrat în biserică am simțit un puternic miros de tămâie! Mi s-a spus ulterior că în acest fel poți primi uneori un răspuns afirmativ pentru cererea făcută la rugăciune. (Și la Sfântul Mina mi s-a întâmplat același lucru.) Am primit ajutor dublu!

La coadă, tot de ziua sfântului, anul trecut, se făcuse foarte frig și nemaiputând îndura frigul, m-am dus în biserică pentru câteva minute. Am întâlnit o soră din biserică și i-am povestit că nu știam ce să fac... O pereche de ciorapi, dacă ar fi avut cineva, mi-ar fi fost de mare ajutor! Mi-a spus să stau pe scaun, mi-a acoperit picioarele cu perne și a sunat la un elev de la seminar. În câteva minute mi-a adus o pereche de ciorapi de lână! Cu ajutorul lui, am putut să mă întorc la rând, fericită, primind – a câta oară? – ajutorul de neprețuit al minunatului sfânt, cel mai bun prieten al nostru, care te ajută, oricând, în orice moment greu al vieții, indiferent de situație! Nu e nevoie decât de credință cât un bob de muștar și sfântul nu pregetă să ajute! De mare folos ne este nouă, tuturor! Să îndrăznim și de câte ori avem necazuri, să-i cerem ajutorul!

Nu merit aceste ajutoare neprețuite prin mila și iubirea Sfântului Nectarie! Îi rămân veșnic recunoscătoare! Sigur că sfântul se bucură de gesturile de dragoste ale

noastre: aducându-i flori, ulei pentru raclă (uleiul e foarte bun pentru vindecări) și orice dar e primit cu drag, așa cum se obișnuiește când facem daruri celor mai iubiți ai noștri!

(Paula Ciochină)

„Oare le mulțumim îndeajuns de mult sfinților pentru ajutorul pe care ni-l dăruiesc?”

De obicei, în ultimul timp, de câte ori am ocazia să ajung prin București, fac un pelerinaj pe la bisericile din centrul orașului ca să mă rog la sfinții ale căror sfinte moaște se află acolo spre închinare. Într-una din dăți, la Mănăstirea Radu Vodă s-a întâmplat să pot lua ulei de la candela Sfântului Nectarie.

Odată, acasă fiind, a început să mă doară umărul drept cu o durere sâcâitoare care, în orice poziție aș fi ținut mâna, nu îmi dădea pace. Cum durerea m-a ținut zile în șir, am încercat diverse remedii și diverse unguente, dar în zadar. Deodată mi-a venit un gând: „Oare n-ar fi bine să folosesc ulei de la Sfântul Nectarie?” Așa că am uns umărul cu puțin ulei, rugându-mă sfântului să-mi ia durerea, să mă tămăduiască, căci nici treabă nu prea puteam face și nici de odihnit nu mă puteam odihni. Nu trece mult timp și simt în umăr o dogoare. Nedumerită, îmi întorc privirea către umăr, gândind în sine și mirându-mă că parcă nu m-am masat într-atât de mult încât să simt așa o fierbințeală, ci că doar m-am uns puțin cât să intre uleiul în piele, fiindcă era de la candela Sfântului Nectarie și trebuia să mă port cu grijă. De atunci nu m-a mai durut niciodată, deși au trecut ceva ani.

Oare le mulțumim îndeajuns de mult sfinților pentru ajutorul pe care ni-l dăruiesc?

(Lucia, Brăila)

Sfântul Nectarie vindecă un tată bolnav

Prima dată am auzit de Sfântul Nectarie acum vreo patru ani, când mama avea cancer la fiere. Dar pentru că era „specificat” pe Acatistul Sfântului (pe care-l primise de la cineva – cred că fusese luat de pe internet) ca, după vindecare, să se publice minunea (pe atunci nu erau în vogă blogurile), mama nu a luat în considerare apelul de după acatist (ea era de felul ei mai emotivă, cum să publice așa ceva și mai ales, unde, în care ziar?), lăsându-se astfel în mâinile Domnului și ale Fecioarei Maria. Și Domnul a hotărât să o ia la Sine, tocmai în 15 august, de Adormirea Maicii Sale, al cărei nume îl purtase. Nu voi ști niciodată dacă, în cazul

în care ar fi citit ea sau eu (pentru ea) Acatistul Sfântului Nectarie, ar fi avut vreo șansă de vindecare, având în vedere că această formă de cancer este foarte rară, dar și foarte rea, extinzându-se cu rapiditate la celelalte organe interne. Dar, nu știu, așa a fost să fie.

După doi ani de la moartea mamei, a venit asupra familiei noastre un alt necaz: tata a fost diagnosticat cu cancer la rinichiul drept. Știu că în momentul în care aflasem, eram cu tata în cabinet, doctorul părându-mi-se foarte dur, dând așa, verde-n față, cum se spune, o astfel de veste, în prezența celui în cauză. Abia așteptam să ajung acasă pentru a plânge. Oricum, de față cu tata, m-am abținut, dând explicațiile necesare fratelui meu, care ne dusesse la medic și care ne aștepta afară. L-am lăsat pe tata acasă la el (locuim foarte aproape, pe aceeași stradă, la câteva case distanță), spunându-i că voi veni mai târziu să-i fac bagajul pentru spital (a doua zi urma să fie internat) și ajunsă la mine acasă, mi-am dat drumul lacrimilor. Mi se părea că trăiesc un déjà-vu, că se repetă ceea ce se întâmplase cu doi ani înainte.

Așa m-a găsit tata, care nici el nu avusese răbdare să stea singur acasă până să merg la el. Oricum, era de un pesimism sinistru, fiind sigur că și el nu va trăi mai mult de șase luni după ce va fi operat, la fel ca mama. Și chiar asta era deviza lui: „Nevasta mi-a murit, așa că nu mă mai interesează dacă trăiesc sau nu”.

Pentru că știu ce sentimente de vină avusesem după moartea mamei, m-am gândit că asta nu se va mai întâmpla de această dată, încercând să fac tot ce se poate în privința tatei. Așa că, începând din ziua când era programat pentru operație, am început să spun Acatistul Sfântului Nectarie (pe care-l cumpărasem de la Cluj, de când fusesem cu mama), promițându-i Sfântului Nectarie că, dacă tata se vindecă, am să fac publică minunea și în cazul în care Dumnezeu ne va învrednici cu un copil, indiferent dacă va fi băiat sau fată, îi voi da numele lui. Tot în acea zi, l-am uns pe tata în zona rinichiului care urma să-i fie extirpat, cu untdelemn de la Mănăstirea Eghina (promisem de la o colegă de facultate care, la rândul ei, promisese și ea de la cineva).

Tata nu a fost operat în acea zi, ci a fost reprogramat, dar, oricum, operația a decurs bine, doctorul fiind mulțumit de evoluția lucrurilor. Totuși, la fel ca în cazul mamei, după efectuarea examenului histopatologic, pentru că au rămas niște celule canceroase de la rinichiul scos (fiind necesar să-i extirpe și o parte din vezică), tata a fost trimis la secția oncologie a spitalului, la doctorul la care fusesse și mama.

Trebuia să înceapă cât de repede tratamentul cu niște injecții, Roferon (dacă am reținut corect denumirea lor). Tata trebuia să facă aceste injecții de trei ori pe

săptămână, timp de un an de zile, și după fiecare lună să facă analize pentru a vedea cum decurge boala. A semnat și hârtia necesară în astfel de cazuri, cum că este de acord să facă tratamentul prescris. Totul era OK. Cu singura mică-mare problemă, aceea că tata nu avea voie să bea în timpul tratamentului (ni s-a spus că injecțiile amestecate cu alcoolul dau o depresie de-ți vine să te arunci de pe casă). Nu se poate să trec peste acest amănunt important, pentru a vedea totuși cum a lucrat Sfântul Nectarie, chiar și într-o astfel de situație.

O lună de zile a reușit tata să se abțină de la acest viciu. Făcând analizele și fiind ceva în neregulă, a fost nevoit să întrerupă injecțiile timp de o săptămână și să țină regim (mâncare fără sare). Doar că a început iar să bea. Pentru că nu s-a mai putut opri (și după cum am specificat mai sus, nu-l mai interesa dacă se vindecă sau nu) doctorul a zis că asta este, trebuie să-l luăm pe om așa cum e; va întrerupe tratamentul, însă nu-l vom lăsa în voia sorții, ci va veni la spital la analize din trei în trei luni pentru a vedea cum decurg lucrurile.

Toți din familie ne-am gândit că nu mai are mult de trăit, mai ales că și doctorul ne-a avertizat că nu o va mai duce mult. Cumnata mea (care este asistentă) a zis că atât cât o mai trăi, o lună, trei sau șase, să încercăm să avem mai mare grijă de el. Eu continuam să citesc Acatistul Sfântului, gândindu-mă că ce va vrea Dumnezeu aia va fi, n-ai cum să te opui, orice-ai face. Dar, totuși, eu trebuie să continui ce-am început, atâta timp cât tata trăiește.

Cel mai greu au trecut primele șase luni, în care tata se gândea că va muri la fel ca mama. După aceea a fost mai ușor. Anul acesta s-au împlinit doi ani de la operație. Am ajuns să mergem la analize din șase în șase luni și de anul viitor vom merge o dată pe an. Oricum, toată lumea se miră de cât de bine au evoluat lucrurile de la diagnosticarea bolii și se miră cum de tata încă e aici, printre noi. Dar eu știu care e cauza: Sfântul Nectarie, care l-a ajutat nu doar la vindecare de cancer, ci și în alte probleme pe care le-a avut datorită alcoolului. Și a avut destul de multe, trebuie să recunosc, unele chiar foarte grave.

Sfântul Nectarie chiar este vindecător de cancer. Am ca mărturie boala pe care a avut-o tatăl meu. Eu încă mai citesc Acatistul Sfântului, pentru că am așa, un fel de teamă că, dacă aș înceta, s-ar întâmpla ceva rău. Cred că asta este de când a murit mama și m-am simțit vinovată că nu m-am implicat mai mult.

Pentru că Sfântul Nectarie l-a ajutat pe tata, era cazul să încep și eu să îndeplinesc ce-am promis. O parte din promisiune o pot face acum, prin împărtășirea minunii

pe care a făcut-o Sfântul Nectarie cu tatăl meu. Pentru că doar cine a avut o astfel de experiență în familie poate înțelege minunea vindecării de o astfel de boală.

(Loredana)

Sfântul Nectarie tămăduiește o femeie bolnavă de cancer

Bună ziua și Doamne-ajută! În anul 2006, soacra mea a fost operată de o tumoare pe ficat și plămâni ce s-a dovedit în urma analizei a fi de natură canceroasă, ba mai mult, socrului meu i s-a spus că va mai trăi trei luni. Am mers la București la moaștele Sfântului Nectarie, de unde am cerut ulei din candela de deasupra moaștelor, după care am mers la Fundeni la soacra mea și am uns-o cu el. I-am dat să citească și Acatistul Sfântului și l-am citit și eu, am mai plătit și slujbe, am fost și la Constanța la Sfântul Pantelimon și iată, suntem în 2010 și mulțumim Domnului, Maicii Sale Preasfinte, Sfântului Nectarie, Sfântului Pantelimon că pentru rugăciunile Părintelui meu, Petru, ne-au ajutat și au înfăptuit minunea și soacra mea trăiește fără urmă de cancer în ea.

(Elena, Suceava)

Sfântul Nectarie ajută să fie adus pe lume un copilăș care era să fie avortat

Am avut o sarcină foarte dificilă... Patru luni și jumătate nu am mâncat nimic și nu am băut nici apă... o sarcină foarte toxică... mergeam mereu la spital pentru perfuzii, când nu mai suportam... Slăbisem zece kilograme... Vomitam numai spumă...

Am primit cărticica cu minunile Sfântului Nectarie de la o prietenă. Mă rugam mereu la Sfântul Nectarie și la Maica Domnului să mă ajute să trec peste această încercare dificilă și totul să fie bine cu sarcina. (Mai pierdusem două sarcini și eram îngrozită la gândul că ar putea păți ceva copilășul).

Într-o zi mi-a căzut, fără să îmi dau seama, căpăcelul de la perfuzie...îmi era foarte, foarte rău... am început să nu mai îmi simt picioarele... apoi mâinile... am crezut că mor... parcă toată viața se scurgea din mine... M-am rugat la Sfântul Nectarie... să mă ia mai repede în cazul în care asta trebuie să facă... sau să facă o minune și să mă salveze... abia ce am terminat de gândit asta... a apărut o asistentă... s-a uitat la mine... s-a uitat repede la perfuzie... a căutat căpăcelul și imediat ce l-a pus la branulă, am început să mă simt mai bine...

Tot in spital, am adormit cu cartea sfântului în brațe... și am visat într-o noapte că din icoana Maicii Domnului și a Sfântului Nectarie aceștia îmi vorbesc și îmi spun: „Stai liniștită, că totul va fi bine”.

Când sarcina a ajuns la șase luni, mi s-a spus că ar avea malformații, că ar trebui să avortez, că anumiți parametri nu sunt în limitele normale...

Datorită viziunii pe care am avut-o, nu am vrut să renunț... știam că totul va fi bine, deja copilășul mișca... nu aș fi putut să avortez.... nu după două sarcini pierdute... a treia oară nu aș fi rezistat...

Am mers la Mănăstirea Radu Vodă și m-am rugat Sfântului Nectarie și Maicii Domnului. Un preot de acolo m-a sfătuit să mă spovedesc și să mă împărtășesc în fiecare săptămână, până la împlinirea sorocului și să nu îmi pierd speranța pentru că știința doctorilor nu este mai presus de puterea lui Dumnezeu....

La următoarea ecografie, nu numai că parametrii erau în ordine, dar dăduseră înapoi până la valorile normale!!!

Acum am un îngerăș de nouă luni și jumătate... o cheamă Maria și este perfect sănătoasă.

I-am promis sfântului că, dacă totul va fi bine, vom merge să îi mulțumim în Insula Eghina. Din păcate, din cauza crizei, nu putem decât pe jumătate să împlinim această promisiune. Va merge soțul meu să îi mulțumească sfântului. Trece pe la muntele Athos, iar apoi merge în insula Eghina.

Tuturor mămicilor le doresc multă sănătate și să nu renunțe niciodată, oricât de grea ar fi încercarea. Când îngerășul te ține în brațe și îți spune „MAMA”, nimic din tot ce a fost nu mai are importanță!

(Monica Gheorghe)

„Am aflat de legătura puternică dintre Sfântul Nicolae și Sfântul Nectarie”

Iată-mă în fața unui fapt interesant și îmbucurător. De ce spun asta? Fiindcă odată ce treci printr-o experiență grea ai unele rețineri în a-ți spune „povestea”, trăirea (pentru că, în general, oamenii au reticență, sunt speriați întâlnind astfel de cazuri, nu o spun asta pentru a-i judeca, îi înțeleg, ci ca o constatare).

Vreau să consider o ocazie specială, să îi spun un miracol faptul că, iată, acum se deschide o „poartă” spre împărtășirea sentimentelor care te încearcă în asemenea experiențe. Pot să spun că sunt și eu una dintre persoanele care se bucură de darul și grija Sfântului Nectarie, vreau să vă spun sincer că înainte de diagnosticare și operație din păcate nu știam de sfânt, eram credincioasă (cât eram în stare în acea perioadă), am pornit pe calea cunoașterii spirituale, a aprofundării și înțelegerii cu multă vreme înainte de a descoperi problemele de sănătate, îmi făcusem un obicei să mă rog Sfântului Nicolae (și nu numai), față de care am simțit și simt o legătură specială, de aici mai departe sunt convinsă ce lucrare a făcut Sfântul Nicolae înștiințând, dacă pot să spun așa, pe Sfântul Nectarie că este nevoie de ajutorul lui și mi-a fost de mare folos. Să nu râdeți de mine, așa am simțit eu și așa le-am interpretat (având în vedere că noi toți una suntem în Hristos).

Aproape de serviciul meu aveam o biserică cu hramul Sfântului Nicolae, asta a fost încă unul din semnele date de sfânt pentru mine, era o binecuvântare să merg la sărbători și nu numai, să mă rog acolo. Că știți cum este, când ajungi acasă te dai la treburile așa, având acolo biserica, mergeam foarte des. În ziua când să fac mamografia am trecut pe la o biserică. Bineînțeles că i-am căutat icoana Sfântului Nicolae, dar nu am găsit-o la altar, era la ieșire, m-am bucurat... însă când am ridicat ochii am tresărit în sufletul meu ca niciodată, fiindcă din icoană mă privea muștrător, nu mi-am dat seama atunci, numai după operație am pus toate cap la cap, știind că Sfântul Nicolae muștră și ceartă, m-a certat și pe mine de neglijențele mele și ignoranța mea, de asemenea, am aflat de legătura puternică dintre el și Sfântul Nectarie.

Am fost operată în data de 9 noiembrie, nu știam atunci ce zi este, lucrurile s-au limpezit pentru mine când mi-am dat seama că din câte zile sunt într-un an, clar nu întâmplarea a făcut asta. Apoi să aflu de Mănăstirea Radu Vodă, unde sunt moaștele, mergeam cu sufletul trist și acolo găseam alinare. De asemenea, un semn a fost și faptul că în timpul tratamentelor am întâlnit o măicuță la un schit, cu care am legat o prietenie și o comunicare frumoasă și pe care să aflu că... o cheamă Nectaria!!! Pot să spun, cu mâna pe inimă, că Sfântul Nectarie își face simțită prezența și ajută acolo unde este nevoie, dacă v-am spus că eu nici nu știam de el și mi-a arătat semne! Totul e să vrei să crezi. A mai fost un lucru îmbucurător pentru mine, într-o zi, când eram în oraș și am intrat la biserica Sfântul Gheorghe, unde sunt moaștele Sfântului Nicolae. M-am rugat, însă când am ieșit am simțit o chemare să merg și la Radu Vodă. Am mers pe jos fiindcă mișcarea e bună. Când am ajuns acolo mi-am dat seama de ce. A fost o slujbă frumoasă pentru secetă și au fost scoase sfintele moaște ale Sfântului Nectarie și s-a înconjurat biserica, a fost înălțător pentru mine.

Îi mulțumesc Sfântului Nectarie că am avut bucuria asta, fiindcă a fost o slujbă liniștită, fără agitația aceea cu lume multă, care îți distrage atenția de la sfințenia slujbei. Pe 9 noiembrie, anul acesta, fac patru ani de la operația la sân. Doresc tuturor sănătate și credința că nu suntem singuri, totul este să cerem ajutorul și el vine negreșit.

(Sanda Victoria)

Sfântul Nectarie aduce un om la spovedanie

Într-o dimineață, cu niște ani în urmă... Mai aveam câteva ceasuri până la tren. Urma să plec la Timișoara. Făceam lunar „naveta” aceasta, Craiova – Timișoara. La Timișoara, trăgeam la o bună prietenă, pentru că mă durea inima că nu era spovedită din copilărie. De câte ori ne întâlneam, vorbeam despre asta și ea hotăra de fiecare dată să se spovedească, până la următoarea noastră întâlnire. De fiecare dată, apărea însă ceva și ea nu ajunsese încă la spovedanie.

În dimineața aceea, uitându-mă printre cărți, să iau ceva de citit pe drum, inima mă trage către viața Sfântului Nectarie de la Eghina. O iau din raft, o răsfoiesc și „mă prinde”. Încep să citesc, socotind să continui lectura în tren... Nu a fost însă chip să las cartea din mână până când nu am terminat-o. Aproape să pierd trenul din cauza asta... Sfântul Nectarie m-a impresionat profund. Plângeam și mă rugam pentru prietena mea, să o ajute să ajungă, de data asta, la spovedanie. Am plecat cu rugăciunea în suflet. M-am rugat tot drumul pentru prietena mea. Și, pentru că plecam la Timișoara, am mai luat cu mine un ajutor: pe Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș.

Primul lucru pe care prietena mea mi l-a spus când ne-am revăzut a fost: „TREBUIE să mă spovedesc!” „De mult trebuie să te spovedești” – i-am răspuns. „Da, dar acum este altfel”, mi-a spus, „acum, așa de tare mă trage, că nu mai pot sta...”

Ne-am dus a doua zi la Catedrală. S-a spovedit și a ieșit alt om de sub epitrahil: avea pe chip o lumină care o transfigura. Desigur că lumina venea din inima împăcată cu Dumnezeu și era semnul harului ce coborâse asupra sa pentru mijlocirile Sfinților Nectarie și Iosif cel Nou și pentru marea iubire de oameni a lui Dumnezeu.

Un timp, eu nu am putut să vorbesc despre asta. Eram pur și simplu copleșită de întâmplare. Erau la mijloc niște ani în care eu mă rugasem pentru prietena mea, ca Dumnezeu să-i ajute să ajungă la spovedanie. Și iată că Dumnezeu lucrase prin

sfînții Săi la vremea știută de El... Mai târziu, când i-am spus cum a fost totul, ea a înțeles minunea ce se făcuse cu ea: „De asta mă trăgea pe mine inima, de nu mai puteam sta!”

(D.I., Craiova)

Sfântul Nectarie mijlocește găsirea unui loc de muncă

Cu ajutorul Domnului voi găsi și eu cuvintele potrivite pentru a mărturisi minunile înfăptuite de Sfântul Nectarie în viața mea...

Acum un an și aproximativ patru-cinci luni îmi pierdeam locul de muncă. Asta pentru că nu mai suportam atmosfera de denigrare a demnității umane, stresul și tratamentele angajatorului aplicate fiecăruia în parte.

După aceasta a urmat o perioadă grea. În acele momente criza încă nu-și făcuse simțită prezența de-a binelea, dar tot se găseau cu greu locuri de muncă.

Am depus CV-uri peste CV-uri, am mers la interviuri, am încercat și am sperat. Parcă era un făcut... chiar și pentru locurile ce nu necesitau pregătire universitară, nu am fost primită din cauza faptului că pregătirea mea depășea cerințele postului. Timpul trecea, iar facturile trebuiau plătite, în timp ce banii care rămăseseră în cont se împrăștiu.

Până când, la un moment dat, am citit într-o revistă câteva povestiri cu minunile făcute de Sfântul Nectarie.

Literatura creștină are consemnați mulți sfinți, dar nu știu de ce, dintre toți, am simțit în suflet impulsul de a mă ruga și eu acestui minunat ierarh... (Pe lângă acesta, slăvit fie numele Lui și al Domnului Dumnezeuului nostru, am mai avut momente în viață când m-am rugat și Sfintei Cuvioase Parascheva, primind ajutor neîntârziat, de fiecare dată... deși nevrednică sunt).

Am început să mă rog în fiecare seară, să citesc acatistul și de fiecare dată când îl citeam, simțeam cum sufletul mi se ușura... Era o adevărată hrană pentru suflet, așa cum mâncarea ne ține în viață trupul.

Când trecuseră în jur de trei săptămâni de când am început să citesc Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie, am văzut un anunț în ziar... Am trimis CV-ul meu și am fost chemată la interviu.

În timpul interviului, se pare că i-am fost pe plac celei care era de față, pentru că, deși mai erau așteptați și alții pentru acel post, nu au trecut decât două zile și am fost sunată că sunt angajată...

Bucuria mea a fost nemărginită.

Slavă i-am dat Domnului și Sfântului Ierarh Nectarie, care a mijlocit această minune pentru mine...

Cea care mă interviewase a devenit, apoi, șefa mea. Minunata purtare de grijă a sfântului s-a dovedit ulterior, prin faptul că acea femeie s-a purtat cu mine cum s-ar fi purtat și mama mea, iar postul pe care am fost angajată era la o diferență de o sută optzeci de grade față de cel din care plecasem în urmă cu câteva luni și era ceea ce mă rugasem, din suflet, să mi se întâmple.

La nici o lună după ce am fost angajată, am fost trimisă în delegație într-un loc unde aveam o slabă speranță că-mi vor ajunge pașii vreodată. Am ajuns acolo, și cu lacrimi în ochi, nu-mi venea să cred cele ce le trăiam. I-am mulțumit lui Dumnezeu.

Eram sigură, la fel cum sunt și acum: cred cu toată tăria sufletului meu, că doar Sfântul Nectarie a mijlocit această minune în viața mea și că doar datorită lui, rugăciunile mele au fost ascultate de către Dumnezeu.

După aceste prime momente, când am mai fost în impas, când am avut nevoie de ajutor și nu am știut ce să fac... de jos, din necazuri, am strigat de fiecare dată, din toată puterea sufletului meu, către Sfântul Ierarh Nectarie, iar Dumnezeu, prin acesta, m-a ajutat.

Mare este slava și puterea lui Dumnezeu, pe care a dat-o sfinților Lui, să ne fie spre tămăduirea trupului și a sufletului și mare este îndurarea Lor față de oameni.

Cu adevărat mărturisesc că așa s-au întâmplat toate, iar toți cei ce sunt în nevoi să se roage cu credință și inimă curată, căci vor afla alinare sufletelor lor. „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi”. Amin!

(I. A.)

Sfântul Nectarie vindecă de rău de mașină

Pe Sfântul Nectarie l-am descoperit în timp ce citeam mărturiile despre minuni ale unor credincioși. După ce am aflat mai multe despre viața sfântului, am decis să îi

cer și eu ajutorul și după ce am citit de câteva ori acatistul său, rugăciunile mi-au fost ascultate și am fost vindecat de starea pe care o aveam atunci când circulam cu mașina.

Sper să nu par superficial, dar pentru mine „răul de mașină” era o adevărată problemă, limitându-mi posibilitatea de a călători. Astăzi pot să merg nelimitat cu mașina fără nici un disconfort psihic sau fizic.

Ajutorul Sfântului Nectarie a însemnat nu doar săvârșirea acestei minuni, ci și ajutor la examene. Sper ca mărturia mea să fie de folos, deși nu este scrisă în vreun mod deosebit.

(Alex Alexandru)

„O să te faci bine, Cojocarule!”

Mă numesc Mircea Cojocar și am șaiszeci și patru de ani. Acum opt ani am început să mă simt rău și am fost la diverși specialiști pentru a-mi pune un diagnostic. Am fost în Botoșani, Cluj, Deva și Iași. Toți mi-au pus același diagnostic: sclerotermie, cancer pulmonar, probleme grave cu inima și multe altele. Am urmat diverse tratamente timp de șapte ani, fără nici un rezultat, dar care în schimb mi-au slăbit organismul foarte mult.

Medicul din Cluj mi-a spus că nu are ce să îmi facă și m-a trimis acasă. Eram deznădăjduit și îmi pierdusem orice speranță. Fiind într-o stare disperată, o cumnată de-a mea mi-a vorbit despre minunile Sfântului Nectarie, dându-mi și o carte despre viața lui. Am început astfel să citesc acatistul sfântului și să mă miruiesc cu ulei de la candela lui. M-am rugat cu toate puterile mele să mă vindece. În tot acest timp, am simțit prezența sfântului lângă mine. Spaima îmi dispăruse și încetul cu încetul au început să se atenueze și acele dureri de la articulațiile mâinilor, pe care aproape că nu le mai puteam mișca.

Simt, de asemenea, că Sfântul Nectarie, în marea lui bunătate, mi-a îndrumat pașii către un medic din Iași pentru a mă vindeca și a-mi reda încrederea pe care o pierdusem.

M-am internat în spital și am urmat un tratament foarte puternic. În timp ce eram internat am auzit că în salonul de alături era internat și părintele Iustin Pârvu. Am reușit să mă strecur la el și cu toată bucuria i-am cerut să mă binecuvânteze. Mi-a spus: „O să te faci bine, Cojocarule!”

Am plecat plin de încredere și cu bucurie în suflet. Am urmat în continuare acest tratament puternic, cu ajutorul sfântului și cu binecuvântarea părintelui Iustin Pârvu.

Astăzi simt că am prins din nou puteri și nu am cuvinte să îi mulțumesc Sfântului Nectarie pentru ajutorul dat.

(Mircea Cojocaru)

„În fiecare zi se întâmplă minuni”

În fiecare zi se întâmplă minuni cu fiecare dintre noi, însă nu le vedem sau din cauza problemelor și a vieții, nu vrem să le vedem. Același lucru pot spune că s-a întâmplat și cu mine. Însă bunul Dumnezeu a vrut ca prin minunea care s-a făcut prin Sfântul Nectarie să mă trezesc la realitate și să observ că viața trebuie trăită în Hristos și în Biserică. Totul a început de când părintele duhovnic m-a sfătuit să citesc cartea Sfântului Nectarie. A insistat și cu blândețe mi-a explicat cât de mare este acest sfânt și câte vieți a salvat prin minunile făcute cu ajutorul lui Dumnezeu.

Nu am înțeles de la început de ce insistă, dar cu timpul mi-am dat seama că este sfântul protector al părintelui, care îl ajutase mult în viața sa. M-am apucat să citesc despre viața și minunile Sfântului Nectarie, care m-au fascinat și pe măsură ce citeam, înțelegeam iubirea părintelui Ionuț Bogdan față de acest sfânt. Până aici totul pare ca o poveste normală, cu lucruri frumoase. Spuneam la început că prin minunea ce a făcut-o Sfântul Nectarie cu mine m-am trezit la realitate.

Iată cum sfântul a săvârșit această minune cu mine: la Capela „Centrului Social Patriarhul Justinian Marina”, din Pajura, acolo unde slujește părintele Ionuț Bogdan Văduva, duhovnicul meu, în data de 2 august se făcea prăznuirea hramului Binecredinciosului Împărat Iustinian cel Mare, ocrotitorul aceluia Paraclis. Părintele Ionuț Bogdan, pentru a aduce bucurie celor de acolo, a făcut tot posibilul ca la hram să fie aduse pentru patru zile părticele din moaștele Sfântului Nectarie.

În data de 1 august (ziua mea de naștere), după Sfânta Liturghie, părintele Ionuț – împreună cu mine și cu câțiva credincioși – am mers să aducem în procesiune sfintele moaște. A fost o bucurie imensă, care ne-a cuprins pe toți cei ce veniserăm să întâmpinăm acele mici părticele din moaștele sfântului. Astfel, timp de patru zile, capela a fost binecuvântată de Dumnezeu și de Sfântul Nectarie și a fost o bucurie mare pentru cei ce lucrează în cadrul Centrului și pentru oamenii dimprejur. A sosit momentul în care trebuiau duse părticelele, iar Părintele m-a rugat să-l ajut să le ducă înapoi. Însă, cu câteva ore înainte de a veni spre paraclis,

m-am împiedicat și am căzut cu mâna dreaptă în niște profile de aluminiu, care mi-au secționat degetul mare, arătătorul și încheietura mâinii drepte. Am uitat să precizez că împreună cu părintele hotărâsem să plecăm pe data de 16 august în pelerinaj la mai mulți sfinți din Grecia, printre care și Sfântul Nectarie.

Durerea pricinuită de operație mi-a adus în gând că diavolul nu dorea să plecăm în acest pelerinaj, mai ales că eu eram șoferul. Am ajuns la doctor la urgență, fiind preluat de medicul de gardă care m-a operat. Mi-a spus că tăieturile sunt grave și că au fost afectate cartilagiile și nervii de la degete în proporție de 90%. În timpul operației am discutat cu medicul chirurg despre posibilitatea plecării mele în pelerinaj cu mașina personală. Medicul chirurg a fost foarte ferm în ceea ce privește plecarea mea în calitate de șofer, spunându-mi că nu voi putea conduce timp de cel puțin trei săptămâni. Ceea ce trebuie remarcat este că în timpul operației am simțit că cea care mă operează este Maica Domnului, iar pe Sfântul Nectarie îl simțeam lângă mine sprijinindu-mă și spunându-mi că o să fie bine.

Atunci am început să înțeleg ceea ce îmi spunea părintele, cum că sfântul ajută și vindecă pe oricine care are credință neîndoielnică în Dumnezeu, în Maica Domnului și sfinți. Ceea ce trebuie spus este că Părintele a venit seara și mi-a citit o rugăciune din Molitfelnic, m-a spovedit și mi-a dat să leg de mână o bucată de bentiță care stătuse pe racla Sfântului Nectarie timp de patru zile. A doua zi după operație am fost să-mi schimbe bandajul. Ajungând la spital, medicul care mă operase a rămas surprins că operația nu sângerase deloc și că nu erau supurații. S-a mirat deoarece vorbeam despre o zi care trecuse de la operație sau mai bine spus, câteva ore.

Din momentul în care am văzut cum arăta operația și faptul că medicul s-a mirat de cum arăta, am înțeles că se întâmpla o minune și că Maica Domnului și Sfântul Nectarie erau cu mine și mâna mea era vindecată. Medicul mi-a spus că nu voi putea să conduc deoarece am o atelă care nu-mi dă voie și că în două săptămâni nu are cum să se vindece mâna, fiind afectați nervii și cartilagiile. Eu am insistat să mi se facă o atelă mai mică pentru a putea pleca, însă medicul mi-a spus că nu se poate fiindcă am de tras cu mâna și că în șase luni o voi putea folosi mai bine. Acest lucru nu m-a descurajat, ci din contră, mi-a dat putere să cred și să sper că Sfântul Nectarie mă ajută. Din ziua următoare, timp de aproape două săptămâni am fost la Radu Vodă, la moaștele Sfântului Nectarie, unde am simțit multă căldură din partea Sfântului. M-am apropiat de racla cu moaște și am pus mâna pe raclă. În secunda următoare am simțit cum mâna îmi ia foc, iar o căldură puternică intră în mână.

La două zile după operație am mers la un alt spital pentru a fi consultat de un alt medic. Medicul chirurg care m-a consultat a rămas surprins și mirat de cum evolua operația și cât de bine arăta într-un timp atât de scurt. Deși după spusele medicului operația arăta foarte bine, acesta împreună cu asistenta mi-au recomandat să nu plec în pelerinaj în calitate de șofer, deoarece mâna se va vindeca în trei-șase luni. La o săptămână după incident am primit o icoană cu Sfântul Nectarie, pe care am așezat-o lângă patul în care dorm, iar în noaptea aceea am simțit că cineva m-a atins pe palmă și mi-a strâns degetele operate, spunându-mi că mâna este vindecată.

Timp de două săptămâni, în fiecare zi, părintele Ionuț Bogdan m-a uns cu ulei de la candela sfântului. Iată că am putut pleca în pelerinaj, unde am condus aproximativ cinci mii de kilometri cu mâna operată și cu nădejdea la sfinții pe care urma să-i vizităm. Bucuria cea mai mare a fost atunci când am ajuns la Mănăstirea Sfântului Nectarie, în Eghina. Atingând racla cu moaștele sfântului am resimțit din nou acea căldură și bucurie pe care am simțit-o la Radu Vodă. Am simțit că sfântul e cu mine, iar eu aveam datoria să-i mulțumesc pentru ce făcuse pentru mine. Întorcându-ne în România am fost să-mi scot firele și iată că după patru săptămâni de la operație mâna mea este ca nouă, arată de parcă nimic nu s-a întâmplat.

În fiecare dimineață și seară mă ung cu ulei de la Sfântul Nectarie și îi mulțumesc pentru că m-a ajutat și a făcut o minune cu mine. Până și medicul a recunoscut că mâna arată bine și iată că, deși mâna trebuia folosită după trei-șase luni, eu, după patru săptămâni, o folosesc cu nădejdea la Bunul Dumnezeu și la Sfântul Nectarie.

(Aurel Adrian Neagu)

O mamă mucenică și un copil care se naște cu ajutorul Sfântului Nectarie

Mă numesc Lucreția U. și locuiesc în localitatea S.

După moartea soțului meu, fiica mea, Anișoara Daniela s-a îmbolnăvit de diabet zaharat tip II, insulino-dependent, de la vârsta de 12 ani. După câțiva ani de boală, au început complicațiile: retinopatie, polineuropatie, boală cardiacă ischemică microvasculară, insuficiență ventriculară stânga, tahicardie și mai târziu, anemie severă și insuficiență renală cronică. Cu toate acestea, ea își dorea să trăiască precum un om normal.

Visul ei, dintotdeauna, a fost să fie mireasă și să aibă măcar un copil. Bunul Dumnezeu i-a ajutat și i-a împlinit visul de a fi mireasă în anul 2008, de ziua

Sfântului Pantelimon. A fost o nuntă restrânsă, creștinească. În vara următoare, adică în 2009, a rămas însărcinată. Era atât de fericită, încât primele cuvinte, când se întâlnea cu o cunoștință, erau că va avea un bebe!

Când a urmat controlul la doctorița care o trata de diabet, aceasta – reamintindu-i câte complicații are și că e la un pas de dializă – i-a spus răspicat că la ea nici nu poate fi vorba să facă un copil, explicându-i și riscurile maxime la care se expune și chiar sugerându-i să meargă cât mai repede la un medic ginecolog pentru a-i întrerupe sarcina.

Daniela nici nu a vrut să audă de așa ceva. Și-a luat pe Maica Domnului și pe Sfântul Nectarie ajutoare și a promis că, dacă va ajunge cu sarcina la bun sfârșit, va da copilașului numele Sfântului Nectarie.

A avut o sarcină toxică și îi era rău în fiecare zi. Orice mânca vomita și adesea intra în comă (asta se întâmpla la câteva zile). A fost de multe ori internată în spitalul orașului nostru, dar și la București. Citea zilnic Acatistul Maicii Domnului și al Sfântului Nectarie, făcându-și semnul Sfintei Cruci pe pânțele cu ulei de la candela Sfântului Nectarie. De fiecare dată când își revenea din comă se mângâia pe pânțele și vorbea cu bebelușul ei: „Sper să îți fie bine, să nu fi pățit ceva rău”.

În luna ianuarie 2010 am internat-o pentru investigații. Imediat după internare, starea ei s-a înrăutățit datorită insuficienței renale. S-a umflat foarte tare și respira extrem de greu. Se deplasa cu mare greutate. Văzându-i starea, medicii i-au explicat din nou riscurile mari la care se expune, i-au spus că poate muri în orice clipă din cauza blocajului renal și au sfătuit-o iarăși să accepte întreruperea de sarcină (care era de aproape șase luni). Ea a refuzat categoric, spunând că pentru acest copil s-a chinuit atâtea luni.

Îmi spunea mereu: „Mamă, trebuie să nasc, să-mi văd și eu bebelușul, cea mai mare realizare a mea”. Îmi spunea alteori: „Nimeni nu știe prin ce trec, dar la copil nu renunț nici dacă mor”.

În data de 11 februarie a adus pe lume un băiețel de un kilogram și o sută de grame, pe care l-a botezat cu numele Sfântului Nectarie, având binecuvântarea de a avea naș la botez un preot din orașul nostru.

Bucuria ei de a fi mamă nu poate fi descrisă în cuvinte!

Când i-au dat copilașul să-l țină în brațe, după câteva zile, a fost atât de fericită încât a sunat la toate rudele și cunoștințele să le spună că și-a ținut puiul în brațe. Dar după aproape o lună și jumătate de la nașterea băiețelului, starea ei s-a agravat. Rinichii nu mai funcționau, iar medicul a hotărât să o treacă pe dializă. După câteva ședințe, însă, inima ei nu a mai rezistat, făcând stop cardio-respirator.

Anișoara Daniela a plecat la Domnul a doua zi de Paști (în 2010), spunând că e cea mai fericită că a dus pe lume un copil.

Copilașul este frumos, sănătos și îl are ca ocrotitor ceresc pe Sfântul Nectarie, căruia îi mulțumim!

P.S. În anul 2007, Anișoara Daniela a fost internată de urgență în spitalul din oraș. Timp de o săptămână nu a mâncat nimic – era hrănită doar cu perfuzii. Am cerut transferul la București, unde i s-au făcut din nou toate analizele. Medicii nu puteau să îi pună un diagnostic. Ea avea douăzeci și trei de ani și slăbise până la treizeci și șapte kilograme.

Cu nădejde în ajutorul lui Dumnezeu, am luat cordonul halatului ei și l-am atins de racla cu sfinte moaște ale Sfântului Nectarie. I-am dus la spital și ulei din candela Sfântului Nectarie. În noaptea următoare a dormit încinsă cu acel cordon și la scurt timp după aceasta i s-a pus diagnosticul. Avea pielonefrită (infecție la rinichi), de care Sfântul Nectarie a și vindecat-o la scurt timp. De atunci, văzând ajutorul imediat al Sfântului Nectarie a spus că de acum va fi sfântul ei ocrotitor, după Maica Domnului, ceea ce s-a și împlinit până în ziua când Domnul a hotărât să o cheme la El.

(Lucreția U.)

Diagnosticată cu „metropatie hemoragică, fibrom uterin”

Pentru mine, care aveam patruzeci și trei de ani, anul 2001 a fost foarte greu, deoarece în luna noiembrie am fost diagnosticată cu „metropatie hemoragică, fibrom uterin”.

Am urmat tratamentul prescris de medicul de la Spitalul Clinic de Urgență Militar Central din București și la Policlinica Elias (C.M.D.T.A.), dar starea mea de sănătate se înrăutățea din zi în zi.

Am făcut foarte multe ecografii la doamna doctor Tatomir Adina - Maria și de fiecare dată mi se spunea că nu este bine. Simțeam și eu același lucru și nu știam dacă voi mai trăi. Dar Bunul Dumnezeu, care lucrează prin sfinții Săi „doctori fără de arginți”, m-a tămăduit într-un mod miraculos.

După un an mi s-a produs o hemoragie care a durat optsprezece zile, nu mai puteam merge pe picioare și atunci am intrat în panică. Am apelat la o salvare de la Policlinica Elias. Mi s-a spus că nu pot să-mi trimită salvarea pentru că atunci, în noiembrie 2002, sosise președintele Americii și trebuiau să-i asigure securitate și asistență medicală.

Am rugat-o pe verișoara mea, care lucra și ea la o policlinică, să vină cu un taxi pentru că mă simțeam foarte, foarte rău. Dar, spre bucuria mea, ea a venit însoțită de salvare pentru că persoana la care trebuia să ajungă salvarea își rezolvase cazul.

Am mers la Policlinica Elias cu salvarea și când am intrat în cabinet doctorița m-a certat, spunându-mi că se mira cum de mai trăiesc după atâta hemoragie. Am fost consultată și mi-a zis că trebuie urgent să fac operație pentru că dau în septicemie și mor. Mi-a făcut biletul de trimitere la Spitalul Elias, dar eu, știind că nu am posibilități financiare pentru a face această operație am întrebat-o ce consecințe are și dânsa mi-a spus că îmi va scoate totul eliminând fibromul.

Am mulțumit bunului Dumnezeu pentru tot, am luat biletul de trimitere și m-am îndreptat spre casă, gândindu-mă ce voi face. Seara, cu credință și nădejde în Bunul Dumnezeu și în Sfânta Fecioară Maria, m-am rugat din tot sufletul. „Doamne, știu că mă iubești, dar te rog să ai milă și de mine, păătoasa, să-mi alini durerile și dacă mai am treburi pe pământ, te rog să mai îngădui să trăiesc, iar dacă nu, să mor făcând voia Ta!”

Am adormit și la ora 3 noaptea m-am trezit cu o lumină puternică în cameră și cu un miros de bună mireasmă. Am constatat că hemoragia se opriese, semn că nu trebuia să mai fac această operație. Mai târziu am ajuns la Mănăstirea Curtea de Argeș, la Sfânta Muceniță Filofteia, cu o prietenă, la Maslu și la plecare am luat Acatistul Sfinților doctori fără de arginți, Cosma și Damian și pe al Sfântului Ierarh Nectarie Taumaturgul.

Am citit Acatistul Sfântului Nectarie și vineri am mers la Mănăstirea Radu Vodă, la moaștele sfântului, să mă rog. „Sfinte Nectarie, te rog să mijlocești la Bunul Dumnezeu, Iisus Hristos și Sfânta Fecioară Maria să fiu și eu ajutată în această suferință grea. Nu știu cine ești, dar te rog să faci și tu cu mine ce a făcut

Dumnezeu cu tine.” Am fost miruită cu ulei din candela Sfântului Nectarie și am simțit o pace, o liniște și o bucurie deplină.

Vineri seara mi-a apărut Sfântul Nectarie în vis. M-a mângâiat și mi-a spus: „Gheorghiuța, în această noapte te-am operat eu, a fost de față Măicuța Domnului, ți-am scos afară tot ce era mai rău (fibromul). Te rog să mergi la doctorița Maria Adina să-ți facă o ecografie și ai să vezi că nu mai ai nimic”.

Am rămas foarte mirată pentru că într-adevăr, mă simțeam foarte bine. Am mers la Policlinica Elias și urmând Sfântului Nectarie, am rugat-o pe dânsa (pe doctorița Maria Adina) să-mi facă o ecografie, dar nu i-am spus ce mi s-a întâmplat în vis. A început să-mi facă ecografia și să-mi spună că se bucură că m-am operat pentru că operația este cicatrizată și **NU MAI EXISTĂ ACEL FIBROM**. Nu mai am nimic.

Am început să plâng și să-I mulțumesc Bunului Dumnezeu, Sfintei Fecioare și Sfântului Nectarie pentru tot ajutorul primit.

Deși au trecut opt ani de când s-a petrecut acest miracol cu mine, încă nu mi-am revenit - pentru că nu mai am nimic! Bun este Dumnezeu și minunate sunt lucrurile Lui, prin sfinții Săi aleși. Slăvit să fie Domnul întru sfinții Săi!

(Gheorghiuța Ozunu, București)

„Minunile sunt la tot pasul – trebuie doar să deschidem ochii și să le vedem”

Doamne ajută! Vă scriu din dorința de a împărtăși și altor oameni din minunile Sfântului Nectarie de la Eghina. Am aflat de el observându-i cartea cea roșie pe biroul unei colege. Am citit-o și am fost foarte impresionată...

Orice durere mă încerca, abia de apucam să mă rog Sfântului Nectarie, că-mi și trecea imediat!

Aveam o fetiță de aproape cinci ani și îmi doream foarte mult un frățior sau o surioară pentru ea. Timp de aproape un an și ceva am încercat să-l conving pe soțul meu, dar nu am reușit. Când am citit cartea Sfântului Nectarie, parcă m-am luminat: mi-am zis că dacă n-am reușit să-l conving pe soțul meu, atunci știu eu unde să mă rog – la Sfântul Nectarie. Și l-am rugat pe Sfântul Nectarie să mă ajute să mai am un copil, promițând că-i voi pune numele Nectarie (nădăjduiam, un

băiețel). Și după aproape două luni, am rămas însărcinată! S-a bucurat și soțul meu, știind că eu eram foarte bucuroasă! Și am născut o fetiță!

Acum, eu vroiam să-mi țin promisiunea și să-i pun numele Nectaria. Însă m-am lovit de înverșunarea nașei, soacrei și a soțului (nașa este sora soțului). Iar soțul a venit cu ideea să-i punem numele Nectaria doar la botez, ca al treilea prenume. Eram în maternitate, micuța dormea și am întrebat-o, în gând, ce părere are de acest lucru, dacă-i place s-o cheme așa – și ea a zâmbit! A fost primul zâmbet din viața ei! Ei, atunci m-am hotărât și am fost de acord cu soțul meu.

Hotărâre, pe care, însă, am regretat-o mult după aceea. Deoarece, după ce a trecut puțin timp, am început să simt remușcări că, deși va avea numele sfântului la botez, totuși nu va fi trecut acest nume în nici un act... Iar eu îmi doream să afle cât mai mulți oameni de Sfântul Nectarie (acestea se întâmplau acum cinci ani și jumătate, când încă nu era așa de cunoscut la noi în țară). Iar remușcările erau din ce în ce mai puternice.

Într-o noapte, am avut un vis: eram împreună cu soțul, nașa și soacra, iar în fața noastră stătea... Sfântul Nectarie! Și mi-a luat mâna într-a lui – iar în acel moment m-am gândit cu îngrijorare că acum va simți, prin mâna mea, toată tulburarea și toate remușcările mele și toată iritarea pe care o aveam față de cei trei, deoarece simțeam că din cauza lor nu am fost în stare să-mi țin acea promisiune. Iar imediat, după tot acest amalgam din mintea și din sufletul meu, m-am liniștit... Iar sfântul mi-a arătat cum să mă rog, făcând o metanie cu capul până la pământ. Și m-am trezit liniștită și ușurată... Și fericită!

Micuța Nectaria nu a crescut prea bine în prima lună, impunându-se suplimentarea alăptării cu lapte praf, pe tot parcursul lunii a doua. După ce a împlinit două luni, a început să refuze biberonul și să bea din ce în ce mai puțin lapte praf. Într-o zi am avut treabă în oraș, iar când am terminat, deși era deja trecut puțin de ora ei de masă, iar eu de abia așteptam să ajung acasă să o alăptez, am trecut totuși un pic și pe la Sfânta Mănăstire Radu Vodă, pe la Sfântul Nectarie. Și, deși simțeam de când l-am visat că m-a iertat, l-am rugat să-mi mai dea totuși un semn clar că m-a iertat...

Când am ajuns acasă, soțul meu se chinuia de o oră să-i dea biberonul, iar micuța nu voia și pace! M-am bucurat nespus că n-a băut laptele praf și că am putut să o alăptez. Din acel moment nu a mai pus gurița pe biberon, până la aproape cinci luni alăptându-o exclusiv (încă dinainte să rămân însărcinată, de când am început să-mi doresc foarte mult al doilea copil, îmi doream să-mi pot alăpta bebelușul). Nici ceai

sau apă nu i-a trebuit și a crescut foarte bine. A fost încă o minune a Sfântului Nectarie!!!

Și au trecut doi ani și ceva și am mai născut un copilăș, de data aceasta un băiețel. Am nimerit în maternitate într-o rezervă cu o mămică care născuse și ea tot un băiețel. Nu știu cum mi-a venit să-i spun de Nectaria mea – și am aflat că și ea ar vrea să-i pună numele Nectarie, deoarece fetița ei, de șase anișori, se rugase la racla Sfântului Nectarie să-i dăruiască o surioară sau un frățior, mămica rămânând însărcinată la puțin timp după aceasta! Însă soțul ei nu era de acord cu acest nume...

Eu îmi doream numele Nicolae pentru băiețelul meu, însă nici soțul meu nu era de acord... Și să vedeți cum s-a ambiționat acea mămică, care era gata-gata să cedeze, după ce i-am povestit prin ce dureri și remușcări am trecut eu datorită faptului că nu am pus numele fetiței așa cum am vrut! Și să vedeți ce m-am ambiționat și eu, când am văzut-o pe ea cât e de puternică și de hotărâtă! Și uite-așa, după ce amândouă ne-am lovit de refuzurile categorice ale soților, întărindu-ne una pe alta, până la urmă am reușit să-i convingem. Iar când soții noștri ne-au adus certificatele de naștere ale micuților, eram cele mai fericite mămici din lumea-ntreagă!!! Oare a câtă minune a Sfântului Nectarie, atât de drag nouă, este aceasta?!

Minune sau ajutor, deoarece minunile sunt la tot pasul – trebuie doar să deschidem ochii și să le vedem. Iar ajutorul, bineînțeles, este și el prezent clipă de clipă, însă nu știm noi să ne dăm seama de acest lucru mereu.

Fie ca Bunul Dumnezeu să ne ajute mereu să simțim dragostea și ajutorul Lui, iar noi să încercăm să fim vrednici de purtarea de grijă a Maicii Sale și a tuturor sfinților și îngerilor Săi! Doamne, ajută!

(Mariana-Valeria).

Aflarea unui doctor bun...

Mă numesc Daniel Dascălu, am douăzeci și nouă de ani și sunt din Dej. Aș vrea să vă povestesc o întâmplare pe care am trăit-o nu demult și care cred că trebuie mărturisită după cum mi-am promis! Mama mea a avut ceva probleme de sănătate care necesitau o intervenție chirurgicală, drept pentru care, după mai multe investigații, am ajuns și în momentul în care trebuia să se interneze în spital la Cluj, la un doctor cu un oarecare renume în domeniul specializării lui. Înainte de a merge să se interneze, am citit și eu și mama mea, Acatistul Sfântului Nectarie,

despre care spre rușinea mea, deși sunt profesor de religie, am aflat foarte târziu. Și, după ce am citit viața acestui mare sfânt contemporan, am îndrăznit să îl rog să facă în așa fel încât să se termine totul cu bine.

În ziua programată pentru internare am ajuns la spital la 8:40, motiv pentru care acel doctor (care fie vorba între noi, nu are ce să caute într-o instituție unde sunt tratați oamenii) s-a manifestat foarte vocal și arogant, spunându-ne că trebuia să fim la ora 8, deși nu ne anunțase cu privire la oră absolut nimic, zicând doar să fim acolo dimineața. Tonul acesta m-a făcut să îmi ies din pepeni, drept urmare am luat-o pe mama și am ieșit cu gândul de a merge în altă parte, chiar la privați, cu riscul de a plăti o sumă mare. Am venit acasă și lucrurile au mers într-o direcție favorabilă nouă, cu ajutorul Sfântului Nectarie, în sensul că mama a aflat de un domn doctor de la Spitalul Militar, care a operat-o și care a făcut-o bine.

Privind retrospectiv, mă gândesc că reacția virulentă, chiar agresivă, a primului doctor nu a fost întâmplătoare și că Sfântul Nectarie a intervenit, așa cum a întors un călugăr de la operație, lucru pe care l-am aflat din viața sfântului, făcând-o pe mama să meargă la alt doctor care a făcut-o bine. Mama e convinsă de faptul că Sfântul Nectarie a salvat-o de la o posibilă nenorocire!

Poate o să vi se pară banală întâmplarea mea, însă am promis că dacă totul va decurge bine, o să mărturisesc asta, dat fiind faptul că știu că aveți în vedere multele minuni pe care acest sfânt le face asupra celor care îl cheamă în ajutor. Doamne, ajută!

(Daniel Dascălu)

Frica se naște din necredință

Mă alătur și eu celor care dau mărturie despre minunile făcute de Sfântul Nectarie din Eghina – de fapt, pentru a fi mai corectă, minunea a fost posibilă datorită rugăciunilor mamei mele către sfântul și credinței și vredniciei ei nemăsurate în binefacerile Maicii Domnului. Iată povestea mea, pe care am încercat mult s-o scurtez.

De ani de zile am avut probleme cu formula leucocitară, în sensul scăderii numărului de celule albe. Am fost investigată pentru o grămadă de boli, printre care și HIV-SIDA, doctorii negăsind nici o explicație pentru această stare de lucruri și căzând de acord că ar putea fi vorba de ceva ce ține de ereditate. Oricum, acea perioadă s-a soldat pentru mine cu o puternică depresie, anxietate, anorexie

nervooasă (aceasta a condus și la o menopauză precocă), ce mai!!! Am devenit o epavă; plus frica pe care o am față de orice analiză și investigație medicală.

Trăiesc fiecare zi cu frica de a face planuri, toate gândurile îmi sunt invadate de boală și moarte. Pe acest fond, evident că am devenit și ipohondră, așa încât sunt atentă la orice simptom care mi se pare că ar anunța o boală gravă care să justifice analize medicale. Când am primit telefon de la doctorul meu, care mi-a zis că e timpul să-mi refac analizele (pe care sunt obligată să le fac din șase în șase luni), am trăit momente cumplite.

Acesta este momentul în care am descoperit Mănăstirea Radu Vodă și pe Sfântul Nectarie. Am citit cărțile despre minunile sfântului, i le-am dat și mamei mele care, așa cum am mai spus, este un om credincios, ortodox practicant și a început să se roage pentru mine. Eu mă simt impură pentru rugăciune pentru că credința mea este slabă, am multe îndoieli fiindcă nu degeaba s-a zis: „Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor va fi Împărăția Cerurilor”.

Cu o zi înainte de a mă duce să-mi iau rezultatul, mama mea a avut un vis: se făcea că era într-o bisericuță foarte mică (în genul celor din Grecia, țară în care ea nu fusese niciodată), unde se afla o icoană a Maicii Domnului, înconjurată de icoanele altor sfinți (mama mea, de asemenea, are evlavie către mulți sfinți, inclusiv pentru Sfântul Apostol Andrei, al cărui nume îl port și la care ea se roagă mereu cu multă stăruință) – biserica era luminată doar de flăcările candelor și ale lumânărilor. De ea s-a apropiat un preot micuț de înălțime, îmbrăcat în haine simple, călugărești și care dintr-un coș i-a dăruit mamei mele o pâinică și a îndemnat-o să mănânce. Când ea a cerut și pentru mine, care stăteam în ușa bisericii – călugărul a dat din cap în semn că nu – dar, așa cum mi-a relatat mama, nu era supărat, ci așa cum un părinte refuză copilului lui ceva pentru care consideră că cel puțin în momentul acela copilul nu este pregătit. Nu mai trebuie să spun că analizele au ieșit perfecte pentru prima oară în șapte ani.

Am fost și în Eghina și ne-am închinat la moaște, am adus și ulei de la candela sfântului – ulei pe care îl folosesc de fiecare dată când mă duc la câte o investigație medicală pe care trebuie să o fac (căci fiind în menopauză precocă trebuie să fac anual investigații suplimentare). Și aici am avut parte de o minune, fiindcă în urma unei ecografii mi-a fost descoperit un chist ovarian micuț, care pentru cineva în starea mea nu semnala nimic bun. Mi s-a dat să fac inclusiv un factor tumoral. M-am uns aproape în fiecare seară cu puțin ulei și bineînțeles că chistul nu a mai apărut (deși nu făcusem nici un tratament), ba chiar ovarele au involuat complet – veste bună la menopauză, dacă pot s-o numesc așa la doar patruzeci ani!

S-ar zice că după ce am trăit aceste minuni am devenit o credincioasă în sensul pe care-l înfățișează în numeroase exemple Biblia. Din nefericire, spre neodihnă mea, îndoielile continuă să apară, deși am suprimat toate cărțile tendențioase, în genul celor care abundă pe piață acum. Citesc cărți ale duhovnicilor ortodocși, merg și la biserică, dar totul se face încă cu mintea și nu cu sufletul. Adică îmi doresc din tot sufletul să am credința aceea care mută munții și parafrazând, în numele căreia orice ai cere să crezi că ai și primit și o să-l primești. Dar mă uit în jurul meu și văd multe mame plângându-și copiii, copii care mor și mor în chinuri groaznice. Oameni buni care se chinuie și ticăloși care prosperă și-și bat joc prin tot ceea ce fac de cei neajutorați.

Mi se spune că aceste gânduri vin de la diavol. Lui i s-a dat pământul spre stăpânire. Nu știu și nici nu doresc să știu. Dar știu că, așa cum spunea un părinte ortodox, frica se naște din necredință. Acest lucru mi se potrivește cel mai bine. Și pentru asta mă rog întâi și întâi de toate – ca Dumnezeu să nu-l lase pe diavol să mă ispitească– știind cât de slabă sunt.

(Andreea)

„Bucură-te, Sfinte Părinte Nectarie!”

Trebuia să ne căsătorim în anul 2006, la un an după nașii noștri. De fapt, stabilisem data, vorbisem la biserică, rezervasem sala la restaurant, ne entuziasmasem și toate cele. Apoi, la începutul aceluia an, Matei s-a îmbolnăvit de hepatita C, era vorba de o reactivare a virusului. Părinții au început să facă presiuni să amânăm nunta. Spuneau că tot stresul nunții, emoția, ca să nu mai vorbim de alergătura aferentă, nu îi va face bine... Adevărul este că cifrele analizelor erau mai îngrijorătoare decât altădată (era a treia reactivare a virusului). Așa că am renunțat să mai facem nunta în acel an. Data nunții noastre a venit și a trecut fără ca nunta să aibă loc. Eram tare tristă.

Apoi, s-a simțit mai bine, venise deja toamna, dar nimeni nu mai aducea vorba despre noi planuri de căsătorie. Totul rămăsese cumva suspendat, iar confuzia și tristețea mea creșteau... La asta se adăuga o mare datorie pe care o aveam de achitat către angajatorii mei, cam de dimensiunea a șase salarii. În acest moment de cumpănă, am auzit despre Sfântul Nectarie. Auzisem că ajutase în special familii și mămici la momentul nașterii, oameni cu boli incurabile și tot așa. Auzisem chiar cum o femeie, în clipa cea mai disperată a vieții ei, a mers la moaștele sfântului și a rostit o rugăciune de genul acesta: „Sfinte Nectarie, nu sunt o femeie credincioasă

și nici nu știu să mă rog, dar vin la tine cu toată credința că ai să mă ajuți.” Și, pentru mărturisirea ei, sfântul o ajutase degrabă.

M-am gândit să fac și eu la fel, așa că am ajuns la moaștele Sfântului Nectarie și rugându-mă, am zis: „Sfinte Nectarie, vin și eu ca femeia pe care ai ajutat-o, deși ea singură a mărturisit că nu știe să te roage. Nici eu nu știu, dar uite în ce probleme sunt...” Și i-am dat sfântului spre dezlegare: sănătatea lui Matei; relația noastră, pentru că nu mai știam încotro duce; datoria mea, pe care nu știam cum aveam s-o plătesc.

La două săptămâni de la rugăciunea către Sfântul Nectarie, eram în timpul programului de lucru, când s-a primit un mesaj ce a creat multă rumoare în departament. Încă nu știam despre ce este vorba, mă așteptam să fie un mesaj legat de noul loc ales pentru petrecerea de Crăciun a companiei. Dar, nu... Citindu-l, am citit, de fapt, despre minunea Sfântului Nectarie: conducerea companiei stabilise ca toți angajații să fie absolviți de toate datoriile către firmă. Nimeni nu mai avea nimic de achitat, inclusiv eu. Și sfântul nu m-a lăsat aici.

Legat de căsătoria care se tot amâna, la scurt timp am aflat că sunt însărcinată. Atunci când am făcut testul, am fost copleșită de veste, dar mai tare mă îngrijora ce va spune Matei. Deja mă vedeam singură, cu un bebeluș în brațe, dar ajunsesem să prefer și asta decât incertitudinea de până atunci. Astfel că, mi-am luat inima în dinți și i-am spus. Bucuria a fost foarte mare și a lui și a părinților mei, deși nu eram căsătoriți încă. Și iată acum, la scurt timp, ne-am făcut planuri noi de căsătorie, care s-au împlinit după nașterea fetei noastre. Cât despre boala lui Matei, virusul hepatitei C a fost neutralizat din acel moment și deși am repetat periodic analizele, nu s-a mai reactivat.

Aseară, citind o altă mărturie a Sfântului Nectarie, mi-am reamintit de tot binele pe care ni l-a făcut și nouă și m-am gândit să dau și eu această mărturie pentru a aduce măcar puțină mulțumire pentru darurile nemeritate ale sfântului către noi. Bucură-te, Sfinte Părinte Nectarie!

(Elena, București)

Minunile de la Mănăstirea Șinca Veche

Pe site-ul www.sfantul-nectarie.ro/ se află postată o mărturie a părintelui protosinghel Matei Bilăucă, care a fost stareț al mănăstirii din Șinca Veche, loc în care Sfântul Nectarie și-a arătat ocrotirea...

„A venit la noi o bătrânică din Braşov, cu nişte hăinuţe de-ale nepoţelului ei şi ne-a rugat să îl pomenim pe băieţel, că are o tumoare la cap şi a doua zi trebuia să fie operat la Spitalul Fundeni. I-am miruit hăinuţele cu ulei de la candela de lângă moaştele Sfântului Nectarie şi am îndemnat-o să aibă nădejde la sfântul. A doua zi, duminica, a venit să-mi spună că în ziua în care trebuia operat băieţelul, doctorii au constatat la tomograf că tumoarea nu mai exista.”

Am primit de la un credincios, o mărturie mai amplă a părintelui Matei despre ajutorul sfântului, urmată de mărturia unei femei, Camelia, care mergea la Şinca Veche...

Am primit o părţică din moaştele Sfântului Nectarie. Ei, nu după multă vreme au început şi minunile. Noi ţinem lângă răcliţă o candelă care arde cu ulei de măsline în permanenţă. Unei femei pe nume Doina i-a ieşit în palma dreaptă sub degetul inelar un os, drept pentru care nu a mai putut folosi mâna dreaptă din pricina durerii. Nouă nu ne-a spus ce are şi că nu poate lucra, aşa că am chemat-o să ne ajute la curăţenie, a venit şi a făcut cum a putut. Când făcea curăţenie prin biserică s-a gândit să se ungă cu untdelemnul din candela sfântului pe locul cu pricina. Zis şi făcut. Durerea i-a dispărut, iar osul în trei zile s-a aşezat la locul lui fără să lase urme, nici măcar de durere.

- Un cunoscut, o rudenie din Tulcea a fratelui Iulian, a venit să-l vadă pe Iulian. Parcă una din fetele lui îi este naşă lui Iulian. Omul acesta avea deasupra ochiului stâng o bubă mare cât o castană. Fratele Iulian, când l-a văzut, l-a întrebat ce i s-a întâmplat şi omul i-a zis că o are de doi ani, de când a plecat Iulian şi nu mai ştie ce să-i mai facă pentru că tot ce a făcut nu l-a ajutat la nimic, ba din contră se tot măreşte. Iulian i-a zis să meargă în biserică şi să se ungă cu untdelemnul din candela sfântului. Omul cu bună credinţă a ascultat şi a făcut aşa cum i s-a zis. Ne-a sunat să ne spună că pe drum spre casă, spre Tulcea, buboiul s-a spart şi când a ajuns acasă era şi vindecat!

- O mamă din Victoria a venit necăjită să ne spună că fiica ei e bolnavă şi doctorii i-au găsit sub maxilarul stâng o tumoare cât un ou. Fata e distrusă, nu mai poate învăţa, e studentă la Cluj şi nu ştie ce să mai facă. I-am povestit ce şi cum şi i-am dat ulei din candela sfântului şi a luat un acatist să-l citească. Zis şi făcut. După vreo lună eu nu eram acasă, dar când am venit am găsit scrisoarea în chilie, în care ne scria cum şi ce a făcut mama şi fiica cu uleiul şi acatistul. Mi-a plăcut ceva foarte mult şi anume, că au făcut aşa cum le-am zis şi încă ceva frumos... „NE-AM

RUGAT CA NIȘTE FEMEI SIMPLE...” - asta mi-a plăcut cel mai mult, ne-am rugat ca niște femei simple, apoi a plecat cu curaj și credință la Cluj pentru încă un consult și minunea minunilor, tumoarea era moartă și trebuia extirpată că nu mai era nici un pericol.

- Cum stam și povesteam cu cineva despre Sfântul Nectarie, o doamnă intră în vorbă și ne spune că ea a venit să-i mulțumească sfântului pentru ajutorul dat, cum că în urmă cu nu știu câtă vreme a fost să se roage pentru fratele ei să-i ajute să adune banii necesari pentru o operație în Israel și după câteva zile s-au adunat atâția câți au trebuit!

- O femeie din Brașov, care are de doi ani leucemie, l-a visat pe Sfântul Nectarie care i-a zis să vină la biserica lui și să se roage, că el o va ajuta în toate problemele ei și i-a dat și un bănuț de aur să aibă de unde da milostenie la copiii săraci. Mărturisește că, de câte ori se unge pe coloană cu uleiul din candela sfântului, imediat o lasă durerile.

- O profesoară din Codlea mărturisește că a avut o viață grea și a trebuit să care cu mâinile greutăți pentru a-și întreține familia, așa că s-a ales cu dureri la mâini. Oricum durerile erau insuportabile și permanente. A venit la noi și s-a rugat la Sfântul Nectarie și așa cum stătea cu mâinile pe icoana sfântului cu partea vătămată pe icoană, durerile au început să fie mai ușoare tot mai ușoare și într-o săptămână nu mai avea nimic.

Sunt și altele, deocamdată vă scriu doar atât. Bucurie!

(Pr. Matei Bilăucă)

L-am cunoscut pe Sfântul Nectarie printr-o întâmplare nefericită

Mama mea, a fost diagnosticată cu neoplasm gastric și urma să fie operată la Cluj. Povestind despre problema de sănătate a mamei mele, cineva mi-a spus că la Șinca Veche (jud. Brașov) sunt moaștele Sfântului Nectarie și că are mir vindecător de acolo pe care ulterior mi l-a dat pentru mama. M-am bucurat enorm de mir și de faptul că Sfântul Nectarie este atât de aproape de noi.

Din acel moment am căutat și am citit pe internet orice informație apărea legată de Sfântul Nectarie, am cumpărat acatistul și câteva cărți, pe care le-am citit cu multă plăcere și interes, atât eu cât și mama. Pentru mine, care sunt o persoană tânără, crescută într-o societate modernă, a fost un șoc atunci când am început să citesc din

cărțile Sfântului Nectarie din Eghina, să aflu câte minuni extraordinare a săvârșit în timpul vieții sale și după moarte și câte se întâmplau și în zilele noastre.

Într-o zi când era mama la noi, dimineața pe la 4 a început să se audă muzica foarte tare de la un vecin din blocul în care locuim... Am fost atât de supărată deoarece în camera în care dormea mama se auzea cel mai tare muzica... Și, cum avea nevoie de odihnă, după operație... nu vroiam să o văd supărată sub nici o formă și așa, supărată fiind, mai mult ca altă dată, mi-am zis în gând: „Sfinte Părinte Nectarie și Sfinte Părinte Partenie, vă rog din suflet faceți să înceteze muzica asta... Că nu vreau nici să sun la poliție, nici să merg la el la ușă în toiul nopții. Nu vreau să mă cert cu nimeni, vreau doar să fie și el om normal, ca toți oamenii și să nu mai pună muzica tare la ore din acestea... Dă-i, Doamne, minte, că nu e normal ce face...”. Și exact, după ce am zis ultimul cuvânt, S-A OPRIT MUZICA... Pentru moment am rămas blocată, parcă nu-mi venea să cred, apoi am pus capul pe pernă și muzica nu s-a mai auzit deloc.

Într-o sâmbătă am plecat cu soțul meu și cu mama la Șinca Veche și ne-am rugat la Sfintele moaște, am mai luat mir și ulei sfințit, niște iconițe și am stat de vorbă cu starețul mănăstirii (părintele Matei) și cu unul dintre călugări. Aceștia ne-au povestit și alte minuni care s-au întâmplat la Șinca. Am căutat să cumpăr o ICOANĂ cu Sfântul Nectarie și de asemenea PARACLISUL, cântarea bisericească, dar nu le-am găsit nici în Brașov, nici pe internet și nici aici la Șinca; mi le doream mult pe amândouă și mă gândeam că dacă nici aici nu le găsesc, aici unde sunt moaștele... Unde altundeva aș mai putea să le caut? Pentru că la toate bisericile la care am fost nu găseam decât icoane cu Maica Domnului, cu Domnul Iisus, cu Sfântul Nicolae sau Sfântul Mina... dar cu Sfântul Nectarie nu am găsit nicăieri.

După două săptămâni am mers din nou pe la Șinca, ca să ne rugăm la moaște, unde ce să vezi.... Am găsit ICOANA cu SFÂNTUL NECTARIE... Parcă sfântul știa că mi-o doresc și am mai găsit acolo și o carte despre viața și minunile sale și unele relatări despre schitul de la Șinca. Am cumpărat-o, fără să stau deloc pe gânduri. După ce am plecat de acolo, pe drum, răsfoind-o, ce să văd... La sfârșitul cărții era PARACLISUL. Efectiv nu-mi venea să cred! Sfântul chiar mi-a îndeplinit dorințele. Și vreau să mai precizez faptul că data următoare când am mai fost pe la Șinca Veche moaștele Sfântului Nectarie nu mai erau acolo, urmând a se construi o altă mănăstire la Șinca Nouă... Dar acest lucru avea să dureze, deci nu aș mai fi avut curând vreo ocazie de a găsi icoana și paraclisul.

Soțul meu avea la mână o umflătură de vreo câteva luni; a mers la medicul de familie și i-a spus că este un chist cartilaginos care se poate retrage sau poate să crească și poate fi operat. A atins mâna de raclă cu partea respectivă și din ziua următoare chistul s-a micșorat mult; în zilele ce au urmat a citit acatistul și s-a uns cu mir, iar într-o săptămână S-A RETRAS CU TOTUL... A fost într-adevăr o minune a Sfântului Nectarie.

I-am dat un acatist, mir și ulei sfințit și unei mătuși căreia de câteva zile îi ieșise o umflătură cât un bob de mazăre lângă o operație pe care a avut-o mai de mult și nu se simțea prea bine. După două zile în care a citit acatistul și s-a uns cu mir a zis că i s-a tras umflătura și se simțea mai bine.

Peste alte câteva săptămâni am mers pe la mătușa soțului meu. Ne-a spus că de câțiva ani i-au rămas de la operație niște ațe care îi puroiau și o deranjau. Umflătura care îi ieșise mai de curând, i-a trecut după ce s-a uns cu mir... dar ațele respective, pe care le avea de mai demult, o supărau în continuare. Zilele următoare, am fost anunțați că mătușii lui i-au ieșit ațele. S-a chinuit cu ele de câțiva ani și acum după câteva zile în care s-a rugat, a citit acatistul și s-a uns cu mir... s-au dus. Am rămas cu toții mirați... Cu adevărat este o minune!

Noi, cei din familie, împreună cu mama continuăm să ne rugăm la Sfântul Nectarie și la Fecioara Maria să o vindece pe mama de boala care o are, mulțumindu-i Sfântului Nectarie, care în mod sigur ne-a fost trimis de Dumnezeu, pentru că până de curând nu l-am cunoscut, n-am știut nimic despre el.

Am scris aceste rânduri pentru ca cei care citesc să se întărească în credința lor și să se roage cu încredere la Sfântul Nectarie, căci așa cum scrie și în acatist: „Chiar de nu avem priceperea de a mărturisi minunile tale, nu vom tăcea a le vorbi altora despre ajutorul pe care îl dai celor care se roagă ție. Pentru ca împreună cu noi și ei să te laude cu glas de bucurie”.

(Camelia)

Sfântul Nectarie a făcut o mare minune cu noi

Deschid acest subiect pentru a da speranță cât mai multor fete că se poate să rămâi însărcinată, chiar dacă medicii nu-ți dau șanse sau îți pun tot felul de diagnostice înspăimântătoare.

Am trecut și noi, eu și soțul meu printr-o aventură de aproape un an cu doctori și doctorii. Analize, diagnostice, rețete și din nou de la capăt. Aproape că nu mai apucam să încercăm să facem copii de atâtea pastile. Nu are rost să descriu tot ce am pățit cu doctorii. Pe scurt, la ultima „confruntare”, la început de septembrie, doctorița ginecolog îmi spunea că am insuficiență hormonală și a pomenit cuvintele laparoscopie și fertilizare, iar soțului meu i-a pus ștampila de sterilitate secundară și îi recomanda o analiză (stânjenitoare) de care el nu era deloc încântat. Alt doctor voia să mă opereze pentru o infecție urinară și am fugit, la propriu, din spital. De atunci, ne-am pus toate speranțele în Sfântul Nectarie, despre care mi-a povestit dentistul meu (Dumnezeu să-i dea sănătate) că face mari minuni și mi-a dat exemple din viața ei și a cunoscuților ei.

L-am descoperit pe Sfântul Nectarie la mănăstirea Radu Vodă (în București), la doi pași de Unirea. Acolo este o părticică din moaștele sfântului. Am început să mergem în fiecare duminică la liturghie acolo și ori de câte ori puteam în timpul săptămânii. Pe 9 noiembrie, de ziua sfântului, am stat vreo cinci ore la coadă pentru a-i săruta moaștele.

Citisem aici pe forum mărturisirea unei proaspete mămici care a fost anul trecut de ziua sfântului la moaște și a rămas însărcinată. Așa mi s-a întâmplat și mie.

Ieri mi-am făcut testul și am două liniuțe! Sfântul Nectarie a făcut o mare minune cu noi. Până la această minune, am avut mai multe semne mici de la sfântul că ne ascultă rugile. Noi ne doream un copil de la începutul anului. Cam târziu, după șase ani de căsnicie. Dumnezeu cred că era supărat pe noi. A fost un an în care am învățat să ne rugăm, să mergem duminica la biserică, am citit multe acatiste. Le mulțumim cu multă dragoste și altor sfinți, mai ales Sfintei Paraschiva, pentru că am rugat-o să nu trec de luna octombrie, luna ei, fără prunculeț în burtică și ne-a ajutat. În plus, am purtat brâul (de la Mănăstirea athonită Vatoped, cel atins de brâul Maicii Domnului) aproximativ o lună, în fiecare zi și îl voi purta în continuare.

Rugămintea mea pentru toate fetele aspirante să devină mămici este: țineți posturile, nu încercați să faceți copii în post, lăsați doctorii și tratamentele în perioada asta și rugați-vă! Să aveți încredere mai mare în Dumnezeu și mai mică în oameni (fie ei și doctori)! Facă-se Voia Tatălui Ceresc!

(Carmen G.)

„I-am cerut sfântului o confirmare...”

De mult timp ar fi trebuit să scriu despre minunile pe care sfântul meu bun și drag, Sfântul Nectarie, le-a săvârșit cu mine, dar frica de a nu mă exprima destul de elocvent mă făcea să amân. Iată că a sosit momentul să scriu și să cer iertare Sfântului Nectarie că o fac așa de târziu.

Nu știam de existența acestui mare sfânt până în una din zilele lunii iulie 2005, când mă duceam la poliția județeană - serviciul de înmatriculări auto, ca să-mi schimb numerele provizorii ale mașinii cu cele definitive, când în fața blocului mi-a apărut o bună creștină care avea cartea Sfântului Nectarie. Știind că acolo voi avea mult de stat, am rugat-o să-mi împrumute cartea doar pentru o zi. Ajunsă la ghișeul de înmatriculări și cerând să mi se primească numerele provizorii, dar să mi le și elibereze pe cele definitive, am fost refuzată pe motiv că dimineața se iau numerele provizorii și după amiază se eliberează certificatul și numerele definitive (după ora 15), iar ceea ce doresc eu să fac predând numerele provizorii de dimineața e foarte riscant, întrucât poate exista posibilitatea să fie vreo greșeală și să nu mi se poată elibera certificatul și numerele mașinii, iar mașina să nu mai aibă drept de circulație (menționez că eram din alt oraș, la distanța de 25 km și eram dusă acolo cu mașina în cauză).

Analizând situația, am decis să rămân pentru după amiază să iau certificatul și numerele definitive, iar cele provizorii să rămână nepredate. M-am întors la mașină și de la ora 9:30 și până la ora 12:30 am citit cartea Sfântului Nectarie. Am citit-o și m-am minunat de viața sfântului, dar în același timp parcă i-am cerut sfântului o confirmare: „Sfinte Nectarie, dacă e adevărat ceea ce am citit în această carte ajută-mă și pe mine!”

M-am dus din nou la ghișeu, deși era doar ora 13.00 și mi-am expus dorința, în timp ce unul dintre clienții de la ghișeu m-a dojenit, încercând să-mi explice riscul la care mă expun și chiar adresându-mi și ceva cuvinte mai dure, în timp ce lucrătoarea de la ghișeu a dispărut vreme de câteva minute. A revenit cu numerele definitive și cu talonul mașinii, cerându-mi numerele provizorii și efectuând cele necesare eliberării actelor. Nu vă pot spune cât de mirată am fost atât eu cât și cei din jurul meu de modul în care s-a rezolvat situația mea. Eu nu am s-o uit niciodată pe acea femeie (căreia îi mulțumesc pe această cale) prin care Sfântul Nectarie a lucrat. Mai mult, vizitându-mi părinții în acea zi, mama mi-a povestit cum în acea noapte i-a apărut în vis un călugăr care i-a cerut cheile de la mașina mea.

De atunci l-am luat pe Sfântul Nectarie protector al meu, al mașinii și al întregii familii, iar ajutorul său este grabnic și vizibil.

Iată alte câteva exemple privind ajutorul primit din partea sfântului:

- Măcinată de gândul că aș avea o boală grea, am cerut ajutor sfântului și la un consult de specialitate am realizat că era doar o problemă minoră ușor rezolvabilă.

- Dorindu-mi iconițe cu sfântul, am tot căutat pe la magazinele bisericești din oraș, până ce una dintre vânzătoare, văzându-mi insistența, mi-a promis că la o viitoare comandă o să ceară, dar minune: în acea zi a primit o comandă neașteptată în care se găseau și patru iconițe cu Sfântul Nectarie (exact câte cerusem eu), pe care mi le-a și dat.

- Având o entorsă mai veche la unul din genunchi și simțindu-mă încă rău, o cunoștință, văzându-mi suferința, mi-a adus ulei de la candela Sfântului Nectarie (fusesse la Eghina) și ungându-mă cu acel ulei, pe loc mi-a dispărut durerea și jena ce o aveam. De atunci, fără să cer (dar având dorința în suflet), nu mi-a mai lipsit din casă ulei de la Sfântul Nectarie (am tot primit de la diverse cunoștințe care au ajuns la Eghina).

- De ziua Sfântului Nectarie am fost cerută în căsătorie, iar duhovnicul meu a dat binecuvântare acestei căsătorii.

- Luându-l ca ocrotitor pe Sfântul Nectarie, soțul meu s-a îngrijit să avem în casă cât mai multe icoane cu sfântul nostru drag. Dar iată că în una din zile, dorind să fac o schimbare, am luat candela ce ardea la una din icoanele sfântului și am mutat-o în altă cameră, căutând parcă să-i explic sfântului că nu vreau să afum sufrageria, dar voi ține la bucătărie două candelă aprinse. După ce am terminat de aranjat totul și am dat să închid ușa de la sufragerie, am simțit cum o forță nevăzută a împins ermetic ușa. Căutând să redeschid ușa să văd ce s-a întâmplat, nu am mai reușit să o deschid, ușa se blocase. Am căutat împreună cu soțul să o deblocăm, dar fără rezultat, atunci am cerut ajutorul unui specialist care și acesta s-a văzut depășit de situație, propunându-ne ca unică rezolvare distrugerea ușii. În această situație neplăcută am strigat la Sfântul Nectarie cerându-i ajutor. În momentul când i-am promis că voi pune candela înapoi la icoană, în acel moment ușa s-a deschis în mod miraculos.

De fiecare dată când intru într-o biserică, privirea îmi este ghidată spre locul unde se află icoana sfântului.

Sper ca dorința sfântului, de a face cunoscute minunile pe care le săvârșește și în zilele noastre, am realizat-o. Mă opresc aici, cu nădejdea că voi mai continua să fac cunoscute și alte întâmplări fericite prin care voi simți ajutorul Sfântului meu bun și drag, Sfântul Nectarie. Doamne, ajută!

(Doina)

Sfântul Nectarie, ocrotitorul românilor

Despre Sfântul Nectarie am aflat cu mai mulți ani în urmă, citind o minune mărturisită de o tânără în revista „Lumea credinței”. De atunci aceste mărturii s-au tot înmulțit și cu Sfântul Nectarie mă întâlnesc în fiecare zi, fie în icoană, fie într-o mărturie a unei noi minuni săvârșite de sfânt.

Când mama cumnatei mele s-a îmbolnăvit de cancer, am alergat la Sfântul Nectarie pentru ajutor în alinarea suferințelor, iar sfântul a fost alături de cei care i s-au rugat.

În urmă cu câteva zile, o prietenă îmi spunea că mama ei s-a îmbolnăvit de cancer și au început să citească împreună acatistul sfântului, despre care aflaseră de pe internet. Analizele i-au ieșit bine, dar continuă să citească acatistul cu nădejde.

Am prins drag de Sfântul Nectarie și am rugat o colegă să picteze o icoană a sfântului și de un an de zile, icoana e la loc de cinste în casa noastră. Colega mi-a spus că de atunci s-a apropiat și ea de Sfântul Nectarie.

În primăvara acestui an am făcut un pelerinaj prin țară și în București. Traseul includea și Mănăstirea Radu-Vodă, unde se află racla cu sfintele moaște ale Sfântului Nectarie. Îmi doream foarte mult să ajung la Sfântul Nectarie, dar nu se putea devia de la traseul stabilit cu mult timp înainte. Însă... tot am ajuns acolo, spre marea noastră bucurie. Ieșeam de la Patriarhie și trebuia acum să o luăm spre Mănăstirea Antim. Ni s-a spus că e aproape și putem merge și pe jos, ba chiar o bătrânică s-a oferit să ne îndrume. Și s-a tot dus bătrânică, s-a tot dus, până când am ajuns cu toții la... Mănăstirea Radu Vodă. Aici bătrânică s-a scuzat, dar noi nu eram deloc supărați, dimpotrivă, ne-a făcut o bucurie. Atunci m-am închinat pentru prima dată la moaștele Sfântului Nectarie.

Atâtea minuni am citit în ultimul timp, fie ca postări pe bloguri, fie comentarii la postări, încât acum sunt ferm convinsă că sfântul este ocrotitorul nostru, al românilor, și, desigur al tuturor celor care îi cer ajutorul.

Comentarii:

Claudia: Și eu am fost ajutată de Sfântul Nectarie. După două sarcini pierdute și clipe groaznice, Domnul m-a ajutat și acum sunt iar însărcinată. M-am rugat atât de mult la Dumnezeu, la Sfântul Nectarie, la Maica Domnului, la Iisus Hristos, la Sfânta Paraschiva și la toți sfinții pe care îi știu să mă ajute să rămân însărcinată. Sunt sigură că Domnul Dumnezeu mă va ajuta și voi naște un copil sănătos. Lăudat fie Domnul întru Sfinții Săi! Doamne, ajută-ne și nu ne uita!

Ioana: Și eu am fost ajutată de Sfântul Nectarie. Mă numesc Ionela Mihăilescu și l-am cunoscut întâmplător pe Sfântul Nectarie, citind un articol scris de o persoană care vroia să îi mulțumească sfântului pentru ajutorul pe care i-l dăduse. Am căutat apoi și am citit despre viața și minunile acestuia și am început să mă rog sfântului. Nu au trecut multe zile și Sfântul Nectarie mi-a ascultat ruga, întorcând o persoană dragă care dispăruse fără urmă. În același timp am susținut mai multe examene la care, deși nu învățasem mare lucru, am luat note foarte bune. Îi mulțumesc sfântului pentru ajutorul dat mie, păătoasei! Sfântul Nectarie ne ajută pe toți cei care îl rugăm cu credință și lacrimi. Doamne ajută!

Monica: Sfinții lucrează în ceruri și tămăduiesc sufletele celor care nu au liniște. Ei sunt acolo unde nu mai există timp, acolo unde iubirea poartă în esența ei eternitatea. Nu există durere fără să fie simțită, nu există lacrimă care să nu se prefacă într-un ocean. Sfântul Nectarie simte gândul răstignit, simte zbaterea suferinței și jertfa trupului. E deasupra tuturor și în inimile noastre. Cred în Biserica neamului ăsta, în infinita milostivire a divinului.

Despre Sfântul Nectarie am să vă povestesc o întâmplare adevărată, extrem de tristă, care s-a petrecut în familia mea recent. Tatăl meu se simțea rău de ceva timp. Nu mai mânca, era palid, avea buzele vinete. Nu mai avea putere. În doar câteva zile a slăbit mult. Era un om vlăguit. De vorbit, vorbea foarte puțin. Mă temeam pentru viața lui. Sunt un om cu mare credință în Dumnezeu.

În urmă cu o săptămână își pierduse fratele, într-un mod cu totul inexplicabil. La spital, analizele i-au ieșit prost. Avea hemoglobina 5. Mă rugam tot timpul. Mă rugam noaptea, dimineața, seara. Fără încetare. Până la epuizare. Știam că sfinții îmi aud fiecare gând, că îmi simt sufletul consternat. Tatăl meu e un ateu convins. Nu crede în intervenția divinului în viața omului. L-am rugat pe Dumnezeu, de fiecare dată, să nu îi asculte părerile despre îngeri și minuni. Vroiam să îl salvez

prin rugăciune. Am citit Acatistul Sfântului Nectarie în fiecare zi, iar noaptea când mă culcam ceream tămăduirea de la el și de la Maica Domnului. Zi de zi, clipă de clipă.

În numai câteva zile analizele au ieșit favorabile. Hemoglobina îi crescuse, apropiindu-se de valoare normală. În doar patru zile, tata a început să capete culoare în obraji, să meargă, să mănânce. Îmi povestea că acasă, când se așeza în pat, totul se clătina îngrozitor. În doar câteva zile și-a revenit la normal, a făcut analizele și au ieșit favorabile. Sfântul și Dumnezeu lucraseră. Lucraseră cu suflet. Mă gândesc cât de neputincioși suntem. Mă gândesc că tot ceea ce avem poate pieri într-o clipă.

Vă spun cu tărie în cuget să vă lăsați în mâinile lui Dumnezeu. Vă spun că am trecut prin nenumărate experiențe care mi-au confirmat că nimic nu se poate înfăptui fără voința cerului. Cei care nu cred în Dumnezeu sunt fără speranță. Cei care nu Îl simt pe Dumnezeu în ființa lor trăiesc în întuneric. Iubirea e tot ce contează. Iubirea este ceea ce ar trebui să fim noi pe acest pământ. Lacrimă și iertare.

Vă mulțumesc. Ți mulțumesc ție, Sfinte Nectarie și ție, Maica Domnului, pentru că niciodată nu ai cerut nimic în schimbul tuturor minunilor tale. Vă mulțumesc și vă iubesc!

„Până și doctorii recunosc că este o minune”

Și pe noi ne-a ajutat și ne ajută Sfântul Nectarie în continuare. În urmă cu două luni am aflat că soțul meu are o tumoare în gât, neoperabilă și netratabilă. După două săptămâni de la aflarea veștii, în noaptea de 21 iulie, s-a sufocat și am ajuns cu ambulanța la Spitalul Universitar. Au reușit să îl intubeze la camera de gardă, deși nu era nici un O.R.L.-ist și cu atât mai puțin un chirurg toracic. Însă a făcut stop cardiac și a intrat în comă. A fost mutat la terapie intensivă și acolo ne-au spus că nu va trece noaptea, iar dacă se va mai trezi din comă, va fi oricum o legumă deoarece în timpul stopului cardiac creierul nu a mai fost oxigenat.

Ne-am rugat Măicuței Domnului, Sfântului Nectarie și Sfântului Ioan Rusul să ne ajute și să mijlocească pentru el înaintea Bunului nostru Mântuitor. Și rugăciunile ne-au fost ascultate. A trecut noaptea și a doua zi s-a trezit din comă, fără să aibă cea mai mică sechelă. A urmat o operație cu 10% șanse de supraviețuire (trebuia să i se facă o traheostomă prin tumoare pentru a-i asigura respirația).

M-am dus la Mănăstirea Radu-Vodă, unde se află o părticică din moaștele Sfântului Nectarie și m-am rugat să îndrume el mâna doctorului care va efectua operația. M-am întors la spital cu o mare liniște în suflet și nu m-am îndoit nici o clipă că va ieși cu bine din operație. Și chiar așa s-a întâmplat: operația a fost un succes. În timpul operației i s-a luat biopsie și s-a descoperit că tumoarea este un limfom, o formă de cancer care răspunde la tratamentul cu citostatice. A început în regim de urgență la terapie intensivă prima cură de chimioterapie și după două săptămâni petrecute la terapie intensivă a fost mutat într-un salon de la secția de chirurgie toracică.

În urma traheostomei i s-a introdus o canulă prin care să poată respira, dar cu care nu putea vorbi. În ziua în care a terminat de citit cartea cu viața Sfântului Nectarie a mângâiat imaginea sfântului de pe copertă și în momentul în care a luat mâna de pe carte, a început dintr-o dată să vorbească. Au venit asistentele, medicii...nu își puteau explica cum poate vorbi cu acea canulă pe care o avea în gât. Dar noi știm cel mai bine explicația: încă o minune a Sfântului Nectarie.

A urmat o a doua operație, prin care i s-a înlocuit canula cu un stent pentru a putea veni acasă (cu acea canulă era foarte mare riscul de infecție). Soțul meu s-a dus pe picioarele lui în sala de operație, unde toți au rămas uimiți cât de repede și-a revenit. S-au hotărât să îi pună stent-ul fără anestezie și soțul meu s-a rugat încontinuu Sfântului Nectarie. Nu a simțit durere, nici cea mai mică jenă, absolut nimic. Sfântul nostru drag a fost alături de el tot timpul operației.

Între timp a urmat și a doua cură cu citostatice și răspunde la tratament. Ganglionii s-au retras, gâtul lui acum e moale și merge pe drumul spre vindecare. Facem în continuare Acatistul Sfântului Nectarie în fiecare zi, se unge cu ulei de la candelă și de la Sfântul Maslu și ne rugăm să ne ajute în continuare și să se vindece complet. Până și doctorii recunosc că ceea ce s-a întâmplat din noaptea de 21 iulie până în prezent este o minune.

Slavă lui Dumnezeu, Măicuței Sale și sfinților care mijlocesc pentru noi înaintea Domnului!

(Crina, 2009)

Comentarii:

Ana: Și cu mine a făcut Sfântul Nectarie multe minuni, deși nu am meritat nici o clipă. Am să vă zic una. Am avut examenul de capacitate în anul 2004, pe care l-am trecut numai datorită sfântului. Nu știam nimic, nimic și m-am rugat Sfântului Nectarie în seara de dinainte de examenul de istorie. Nu numai că nu învățasem, dar nici la ore nu mersesem și nu știam chiar nimic. Dar sfântul mi-a ajutat și eu am luat nota 8,15. Poate vi se pare ciudat, dar pentru mine a fost o minune, fiindcă știu foarte bine ce (n-)am scris...

Mihaela: Mă numesc Mihaela și sunt din București. Vreau să vă povestesc minunea petrecută în familia noastră, al cărei autor este Sfântul Nectarie. Am fost un copil singur la părinți, fericit și ocrotit. M-am măritat acum douăzeci și nouă de ani și am avut norocul să am un soț bun și cald sufletește, iubitor și de nădejde. Viața ne-a fost lină și frumoasă, fără greutăți și obstacole. Singura noastră încercare a fost în anul 1983, când ne-a murit la naștere primul copil. Dar Dumnezeu nu ne-a lăsat, știind cât de mult ne doream un copil și doar doi ani mai târziu, în ianuarie 1985, ne-a dat-o pe Ioana, copil binecuvântat și iubit, deștept și tenace, bun și drept. Viața noastră și-a urmat cursul ei lin, fără asperități. Apoi, deodată, trăznit: în noiembrie 2008 Ioana este diagnosticată cu limfom Hodgkin. Deznădejdea, disperarea, urlatul părintelui pot fi imaginate. Și totuși, Dumnezeu nu ne-a lăsat nici de data asta: încă de la începutul bolii am aflat despre Sfântul Nectarie, am primit de la o prietenă primul acatist și de la altă prietenă îndemnul de a merge la Mănăstirea Radu-Vodă. Luminița, Geta, vă mulțumesc din suflet, Domnul să vă ocrotească.

O dată cu începerea tratamentului am început să citesc acatistul, împreună cu mama și soacra mea și am început să merg la racla cu moaștele Sfântului Nectarie, la Radu-Vodă. Și, minune: Ioana, care este subțire și fragilă, a rezistat extraordinar celor opt chimioterapii, apoi în aprilie, la evaluarea PET scan, făcută la jumătatea tratamentului, boala nu s-a mai văzut deloc.

Profesorul care a tratat-o a fost fericit și uimit, felicitând-o pe Ioana. A urmat apoi consolidarea tratamentului, iar acum, de o lună, Ioana a fost declarată vindecată și a terminat tratamentul. Pe zi ce trece își recapătă forțele, este dinamică, plină de entuziasm și fericită. În tot acest timp, oamenii dragi nouă au fost cu cuvântul și gândul aproape de noi, iar prietenul Ioanei, Sorin, a fost ca un înger păzitor al ei, fiind clipă de clipă prezent și plin de optimism. Acum ei doi deja se gândesc la căsătorie peste un an sau doi, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Astăzi, 10 septembrie, Ioana m-a însoțit la Mănăstirea Radu-Vodă și mi-a mărturisit că această boală i-a adus credința în Dumnezeu.

Slavă Ție, Doamne, care cu mare mila Ta ne-ai adus din nou bucurie în suflete. Sfântul Nectarie acum este și ocrotitorul familiei noastre, așa cum este al atâtor familii care se roagă lui cu credință.

Dumitrița Turcea: Doamne ajută la toată lumea!

Anul acesta Sfântul Nectarie, nesfârșind a face minuni, s-a milostivit și asupra familiei noastre, prin marea bucurie de a naște un băiețel pe nume Nectarie. Acest îngeraș de aproape cinci luni a venit pe lume cu binecuvântarea Bunului Dumnezeu și ajutorul Sfântului Nectarie.

În perioada sarcinii m-a învrednicit Domnul să mă împărtășesc mai des. Înainte de momentul mult așteptat m-am închinat la moaștele Sfântului Nectarie de la Mănăstirea Radu-Vodă din București, unde mi s-a făcut o rugăciune și am primit binecuvântare să am o naștere ușoară. La ora 24:30, pe data de 24 mai 2009, mi s-a rupt apa și am mers la maternitate. Încetul cu încetul au apărut durerile nașterii. Se făcuse dimineață, era duminică, în timpul Sfintei Liturghii. Cu doamna doctor și moașa am încercat să nasc, treceau orele și bebele nu venea, lichid nu mai aveam, eram în pericol și eu și bebele. Se făcuse ora 11 și au decis medicii să îmi facă cezariană. Atunci l-am sunat pe soțul meu, care era la Sfântul Nectarie și se ruga pentru noi, să vină că nu aveam pe nimeni aici la spital. În cinci minute, cu ajutorul sfântului, bebelușul s-a născut bine și sănătos, după douăsprezece ore de chin și fără lichid.

După naștere au început complicațiile, aveam placenta previa și după ce mi-au scos-o afară jumătate de uter nu mai funcționa, au început doctorii să-l injecteze cu doza dublă de oxitocină, să îl palpeze, dar nimic. Deodată au zis medicii să vină soțul să semneze pentru extirparea uterului, că eram eu în pericol. A venit soțul, eram toată desfăcută, cu uterul scos pe burtă și plină de sânge și doctorii i-au zis că avem un băiețel sănătos și să mulțumim lui Dumnezeu, dar cu atât vom rămâne. Eram conștientă, mă gândeam la faptul cum o să fiu incompletă. După semnarea actului, medicii au trecut la extirparea lui, dar înainte cu două secunde a început, prin minune, să se contracte. Au rămas medicii foarte, foarte foarte surprinși și au zis că un asemenea caz se întâmplă o dată la o mie, dar se rezolvă cu extirparea lui.

Sfântul Nectarie a intervenit în acele două secunde de răbdare a medicilor. Au rămas medicii uimiți și a zis că ne iubește Dumnezeu!!! Mulțumim Bunului Dumnezeu și Sfântului Nectarie că ne-a dat un Nectarie! Doresc tuturor mamelor și viitoarelor mame multă sănătate și Sfântul Nectarie să le ajute în toate! Aveți nădejde în Dumnezeu și în sfinții Săi! Nu încetați a le cere ajutorul!

Florentina: Hristos a înviat!!!

Și eu mă număr printre mulțimea de persoane care au fost ajutate de Sfântul Nectarie. Sunt din Iași și am auzit de existența sfântului de la o bună prietenă, de mai mulți ani, din cartea roșie pe care o cunoaște toată lumea. Am citit și am recitat minunile din carte și nu se putea să nu plâng. De îndată ce am aflat de insula Eghina și de moaștele sale mi-am dorit foarte mult să ajung acolo. De la aceeași prietenă am aflat de moaștele de la Radu-Vodă, din București. Mi-am dorit mult să ajung acolo și am ajuns cu ajutorul sfântului. Apoi a trecut mult timp în care nici măcar nu m-am mai gândit la Sfântul Nectarie sau îmi aminteam, dar nu prea mă interesa.

M-am căsătorit și din mila sfântului am ajuns în Eghina, împreună cu soțul meu. Am stat puțin, pentru că timpul ne presa. Era o zi frumoasă de septembrie și parcă sfântul ne întâmpina de la poarta mănăstirii. Era atât de mare acel moment încât nici nu ne-am dat bine seama unde suntem... Eram acasă la Sfântul Nectarie!!! Am stat la masă acolo și am mai păstrat o bucătică de pâine care nu a mucegăit, doar s-a uscat. O avem și acum la un an și jumătate de la călătorie!

La jumătate de an de la căsătorie am fost diagnosticată cu displazie cervicală severă, stadiul HSIL, asta înseamnă că eram la un pas de cancer de col uterin!!! Eram distruși și eu și soțul meu. Așteptam cu nerăbdare colposcopia ca să vedem dacă este adevărat sau nu. Din păcate pentru noi, colposcopia a confirmat acest diagnostic. Trebuia să suport o intervenție chirurgicală pe col și să mi se trimită la București proba cervicală pentru a se vedea dacă infecția cu virusul care provoacă acest tip de cancer, respectiv HPV, este dată de tulpini de virus cu risc înalt de cancer. În februarie 2009 a avut loc această intervenție.

Înainte am citit și eu și soțul meu acatistul sfântului și am luat ulei din candela sa cu mine la spital, împreună cu acatistul și o iconiță. M-am uns cu ulei, am uns și tocul ușii de la sala unde am fost operată. Apoi a urmat anestezia și nu mai știu nimic. M-am trezit amețită, dar cu încrederea în ajutorul sfântului.

Am dăruit cartea albă cu minunile Sfântului Nectarie doctoriței care mi-a făcut anestezia. Între timp așteptam rezultatul analizelor de la București și al celor de la anatomie patologică. Și iată minunea sfântului: amândouă au ieșit bine. Nu aveam tulpini de virus cu risc cancerigen și nici vreo formă de cancer. Am mai făcut apoi o colposcopie și totul mergea normal. Am început apoi să merg la Sfântul Maslu, la Biserica Alexandru din Iași, unde se află o părticică din moaștele sfântului... Așa am cumpărat icoana sa și o candelă care arde în fiecare zi, atât la icoana sa cât și la cea a Maicii Domnului. Începeam să mă vindec și sufletește!

Voi reda în continuare și alte minuni ale sfântului, care s-au petrecut cu mine. În același timp aveam dureri foarte puternice de coloană lombară și sacrală, cu radieri în picioare. Mă durea cumplit. Am ajuns de urgență la neurochirurgie, dar nu era cazul de operație de hernie de disc. Am cerut ajutorul sfântului și am descoperit o doamnă kinetoterapeut și cu ajutorul ei, am reușit să îndreptăm coloana. Aveam o hiperlordoză și scolioză. Am făcut gimnastică medicală câteva luni și mă simt mult mai bine. Din nou, sfântul meu drag mi-a fost alături!

Am avut probleme cu colonul, care s-au rezolvat tot prin rugăciune la Sfântul Nectarie. Sunt studentă la medicină și am avut un examen destul de greu la anatomie. Înainte de examen m-am așezat în fața icoanei și i-am spus sfântului: „Tu știi că e greu... E multă materie și greu de reținut, tu știi că eu mi-am dat silința și am învățat cât am putut de mult... Ajută-mă să trec cu bine!” Eu îmi doream să trec cu 10. Am mers la examen și la partea practică m-am încurcat destul de mult, dar îl aud pe profesor spunându-mi: „Nu-i nimic, că oricum iei 10!!!” Nimeni nu poate contesta că este ajutorul sfântului!!! Și nimeni din an nu a mai luat 10!

M-am rugat să găsesc de lucru în domeniul meu, în tehnică dentară și am întâlnit niște oameni minunați. Lucrând vara în laboratorul de tehnică dentară, m-am tăiat tare la un deget cu un disc atașat la micomotor, era să îmi pierd vârful degetului mare de la mâna dreaptă. M-am rugat sfântului și durerea a încetat și rana s-a vindecat foarte repede.

M-am rugat sfântului să ne ajute pe mine și pe soțul meu să ne înțelegem mai bine. Oricum ne înțelegeam bine, dar erau mici dispute și neplăceri... În timp, soțul meu s-a schimbat, devenind parcă alt om!

Astă-vară am făcut febră mare, diaree continuă și greață... Rău tare, de nu știam ce e cu mine. Stând în pat mi-am îndreptat privirea către icoana sfântului și l-am rugat să mă ajute.. M-am dat cu ulei de la candela sfântului. Era târziu, ora 23, nu aveam cum să mergem la doctor și la urgență nu vroiam. Îndată îl aud pe soțul meu, insistând să sun la medicul de familie. Am sunat, am aflat diagnosticul, am luat tratament și m-am făcut bine... A fost o toxiinfecție alimentară.

Apoi, printr-o minune, am rămas însărcinată, în timp ce doctorul de familie zicea să nu facem copii, să așteptăm recidiva bolii de col la cinci ani și abia apoi să facem un copil. Nu, acest copil a venit când a vrut Dumnezeu și printr-o minune. Am rămas însărcinată în perioada în care, de fapt, trebuia să vină menstruația... Ovulația a avut loc altfel decât teoretic, a fost ceva schimbat în organismul meu ca

să rămân însărcinată... Și fiind la Sfântul Maslu mi-am dat seama că e ajutorul sfântului. Am făcut încă un test papanicolau și a ieșit bine!!! Asta înseamnă că nu mai sunt suspectă de cancer și colul arată bine... Există modificări specifice sarcinii, dar atât!!!

Astă iarnă am căzut și din cauza faptului că m-am îngreșat în perioada de sarcină, a început să mă doară un picior, la genunchi.. S-a umflat și mă durea. Era din cauza căzăturii. Am fost la doctor, ceva era în neregulă, dar nu puteam face nici un tratament! M-am rugat sfântului și apoi am uitat de picior. Mai târziu mi-am dat seama că nu mă mai durea nimic, fără nici un fel de tratament, deși greutatea corpului apasă pe genunchi.

Am avut un medic care mi-a supravegheat sarcina până la cinci luni, dar nu m-am mai simțit în siguranță la el. L-am rugat așa pe sfântul meu drag: „Sfinte Nectarie, dacă este să rămân la acest doctor, ajută-mă să mă liniștesc, iar dacă nu, ajută-mă să găsesc alt doctor”. Și în două săptămâni eram deja consultată de alt medic, un ginecolog credincios, care nu face avorturi, o minune de om. Și toată sarcina nu m-a mai durut spatele decât foarte puțin!!! Și eu mă temeam că din cauza coloanei nu o să pot duce bebelușul. Analizele în cele trei trimestre de sarcină au ieșit perfecte, nu am avut nici o problemă cu bebelușul... Acum este în prezentație craniană și așteaptă să se nască. Avem o fetiță pe care abia așteptam să o vedem!!!

Sunt încă multe alte minuni pe care Sfântul Nectarie le-a făcut cu noi!!! În fiecare zi se întâmplă câte ceva frumos din partea sa. Acum îl rog să mă ajute la naștere!!! Îi cer iertare sfântului că abia acum am reușit să scriu!!! Dar îi mulțumesc pentru tot ajutorul și Maicii Domnului, Doamna Noastră și tuturor sfinților și îngerașului păzitor!

Maria: Cum pot să îți mulțumesc eu ție, Sfinte Nectarie, care mi-ai umplut inima și sufletul de o bucurie imensă. Am pierdut două sarcini oprite din evoluție. Am aflat de Sfântul Nectarie de pe internet și am început să mă rog când am pierdut a doua sarcină, practic mi-a salvat viața și m-a întărit și sprijinit să merg mai departe. I-am simțit mângâierea, îl simt mereu aproape de mine, este sfântul meu iubit. Acum în inima mea este o fericire fără margini: **SUNT DIN NOU ÎNSĂRCINATĂ** și am încredere în Sfântul Nectarie că mă va ajuta să duc sarcina până la bun sfârșit. Îmi doresc nespus de mult să ajung în Grecia la moaște, dar sfântul le-a rânduit așa încât voi ajunge acolo cu bebe în burtică!!! **NU ÎNCETAȚI A VĂ RUGA SFÂNTULUI NECTARIE, ESTE MARE FĂCĂTOR DE MINUNI.**

Medicul repeta întruna: „Doamne, ce-i aici!”

Nu puteam să nu scriu despre minunea pe care a făcut-o, cu mine și cu Nectaria, bunul Dumnezeu, prin plăcutul sfânt al lui, Nectarie.

Cu mai bine de un an și jumătate în urmă, soțul meu a spus că dacă Dumnezeu ne va mai dăruia un băiat, îl vom numi Nicolae. Eu am completat, spunând că, dacă va fi fetiță, o vom numi Nectaria.

Mie, însă, o nouă sarcină îmi pune viața în pericol. Spovedindu-mă, am luat binecuvântare și întărire de la Dumnezeu, fiindcă El știa mai bine dacă burta aceasta mai putea ține încă un copilăș. De ce spun asta? Cele trei sarcini de dinainte au fost făcute prin operație de cezariană, în ultimele două cu eventrație în timpul sarcinii, fără să hernieze nici un organ. La prima vedere, ar părea că am vrut să-L ispitesc pe Dumnezeu, dar nu am avut nici o clipă această intenție.

Când am aflat că voi avea un copilăș, inițial mi-a fost frică, în special pentru prunc, dar ne-am încredințat Sfinților Nectarie și Nicolae, pentru că îi iubim foarte mult, după Dumnezeu și Maica Domnului.

Trebuie să menționez că în 2008 am fost operată de eventrație. Medicul mi-a spus că, la ce a văzut acolo – peritoneul ciuruit – ar trebui pusă plasă. Am întrebat dacă aceasta reprezintă un impediment în cazul unei eventuale sarcini. Răspunsul fiind pozitiv, am refuzat. M-am rugat atunci la Sfinții Nicolae, Nectarie și Ioan Rusul. Nu pot spune că am simțit injecția care mi s-a administrat pentru rahianestezie (făcută în coloană), în schimb un nectar dulce se răspândise în acel loc.

Dar să revin la îngerașul din burtică, pentru care duceam multă grijă, am pornit mai departe cu nădejde și credință în suflet. Având trei copii (12, 6 și 3 ani), chiar dacă sunt ajutată de mama mea, sunt multe treburi de făcut în gospodărie. Probabil am depus mult efort, deoarece au început treptat durerile abdominale. Aveam nevoie de câteva clipe să mă odihnesc și durerile dispăreau.

Într-o zi s-a produs ce era de așteptat, a herniat un organ și anume intestinul, care ieșise în zona buricului și se vedea prin piele. Cu dureri îngrozitoare am ajuns la medicul care mă operase în 2008. El mi-a așezat intestinul la loc.

Inițial, am vrut să merg la medicul care mă văzuse de la începutul sarcinii, dar acesta a afirmat că înțelesesem greșit și el nu putea să mă opereze. Eram disperată, pentru că în luna a 5-a de sarcină, cu greu te mai acceptă cineva, cu atât mai mult

în situația mea. Aveam impresia că toți medicii fug de mine. Chiar așa era, pentru că oricând puteau să apară complicații.

Între timp, făcusem o ecografie și aflasem că pruncul va fi o fetiță, deci se va numi Nectaria. Știam că Sfântul Nectarie nu o să ne lase. Sora mea a vorbit cu un Părinte despre ce probleme aveam și sfinția sa ne-a recomandat să mergem la domnul doctor Calciu, medic bun, credincios, cu foarte multă răbdare. Dumnealui a preluat cazul, cu îngrijorare în suflet, deoarece nu știa la ce să se aștepte când va deschide burta. Dacă vor ieși intestinele va fi complicat (trebuia să se ocupe mai întâi de mine și apoi să scoată copilul), plus că exista posibilitatea să nu duc sarcina până la termen. Dar, cu ajutorul Sfântului Nectarie, care rânduise să-l întâlnim pe domnul doctor Calciu, am reușit să duc sarcina până la termen...

Era 20 mai. La această dată, este pomenirea mutării moaștelor Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni și ziua în care Sfântul Nectarie a intrat în „cerescul cin monahal”. Sosise ziua operației! Am plecat la spital cu frică, dar și cu multă nădejde în suflet. Mă gândeam tot timpul la copilaș, dacă o să fie bine. Cu toate acestea, în adâncul sufletului, știam că va fi.

În momentul în care am intrat în operație, au pornit mesajele către părinți, maici de la mai multe mănăstiri, către părintele duhovnic, către rude și prieteni. Chiar și oameni pe care nu îi cunoșteam s-au rugat pentru mine și Nectaria. Sora mea, Veronica și soțul meu trimiseseră mesaje peste tot. Le mulțumesc încă o dată pentru rugăciunile lor. Ne-au ajutat pe mine, pe prunc și chiar pe domnul doctor Calciu.

Revenind la momentul operației, trebuie să specific că pentru anestezie s-a utilizat rahianestezie, așa că am auzit tot, chiar dacă medicul anestezist încerca să îmi distragă atenția. Medicul repeta întruna: „Doamne, ce-i aici!”. Eu mă rugam ca totul să fie bine, și iată, am auzit-o țipând! Cu ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului și al Sfinților Nectarie și Nicolae, se născuse îngerul meu mic. A avut trei kilograme și cinci sute de grame și cincizeci și doi de centimetri la naștere, fiind perfect sănătoasă.

După ce s-a terminat intervenția, domnul doctor Calciu a afirmat că a fost o minune că acest copilaș s-a dezvoltat și a ajuns până la termen într-un spațiu atât de mic, deoarece, pe lângă că era un uter fibromatos, se mai și întorsese, ca și cum ai stoarce niște rufe și cu intestinele răspândite în tot abdomenul.

Acum, la două luni și jumătate, Nectaria cântărește șase kilograme și patru sute de grame și are șaiszeci și doi de centimetri, este cuminte, zâmbitoare și sănătoasă. Am botezat-o la patruzeci de zile și mare bucurie s-a așternut în sufletele noastre.

Îți mulțumim, Sfinte Nectarie, pentru grija pe care i-o porți acestui prunc!

Îți mulțumim, Doamne, pentru grija Ta pentru noi păcătoșii și ajută-ne să ne îndreptăm și să se mântuiască sufletele noastre!

(Alice Camelia Vetu, București)

Tremuram de emoții și mă rugam încontinuu

Acum trei zile mă duceam la ecograf ca să aflu în câte săptămâni sunt însărcinată. Eram foarte entuziasmată, dar doctorul se uita, tăcea și nu știa cum să-mi zică că sarcina este extrauterină și că trebuie să mă duc de urgență la spital, să-mi facă investigații. Am rămas șocată (am un băiețel de 1 an și 6 luni, care e sănătos), nu știam din ce cauză a pus acel diagnostic cumplit, sigur pe ecografie se vedea că nu este nimic în uter. În fine, m-am dus la spital, la cei de la urgențe, speriată, iar aceștia mi-au explicat că trebuie să mă interneze și că pot muri în orice moment de la o sarcină extrauterină dacă nu se intervine rapid...

Eu le-am spus că dau semnătură că nu vreau să mă internez și că eu avort nu mai fac. Am făcut un singur avort care m-a marcat pe viață, asta este o ucidere de copii, n-am să mă iert pentru asta... Chiar dacă doctorii mi-au explicat că la sarcina extrauterină nu se mai numește avort, ci operație, eu tot avort consider că este deoarece copilul crește pe una din trompe, deci el nu este mort. Am dat semnătură, am plecat din spital și m-am dus la părintele meu duhovnic și i-am spus ce necaz am. El mi-a spus să mă rog și să am încredere că va fi bine pentru că au mai fost femei în această situație și au trecut cu bine cu ajutorul sfinților, al credinței. Eu cred asta cu tărie acum, mai ales că știu că am greșit când am făcut avortul.

Vreau să vă spun că un rol foarte mare în viața mea îl are Sfântul Nectarie, nu vreau să nedreptățesc vreun sfânt, toți ne ajută, dar eu îl simt ocrotitorul familiei mele pe Sfântul Nectarie. M-am rugat toată seara, am plâns, nu am putut dormi, iar a doua zi dimineață m-am dus la consultație să văd ce se mai întâmplă. Tremuram de emoții și mă rugam încontinuu, doctorii credeau că sunt nebună. Ei tot încercau să îmi spună că dacă e să fie sarcină extrauterină trebuie să mă opereze de urgență, că asta nu se mai numește avort, deoarece e pusă viața mea în pericol. „Dar a copilului?” „Nu... - spun ei - că el oricum moare.”

În fine, au făcut ecografia, m-au consultat și au spus că asta e o sarcină normală și că momentan nu am de ce să mă tem.

ASTA CHIAR ESTE O MINUNE A SFINȚILOR, A MAICII DOMNULUI, EU CRED CU TĂRIE! Să nu credeți că prima ecografie a fost greșită.

(Oana)²

Nectaria s-a născut printr-o minune!!!

Sunt o ființă fericită! Fericită, în primul rând, pentru că Preabunul Dumnezeu m-a învrednicit să-L cunosc din fragedă pruncie, că a îngăduit să port numele Preasfintei Maicii Sale, apoi că mi-a dăruit bucuria maternității, prin cele trei fete minunate: Anastasia (cinci ani), Daria (trei ani) și Nectaria (un an) și că în cele mai grele momente ale vieții, m-a purtat El Însuși pe brațe, prin sfinții Săi, pe care i-a rânduit făcători de minuni și doctori fără de arginți tuturor celor care îi cheamă cu credință în ajutor.

Am văzut cu ochii mei fapte minunate săvârșite de unii dintre acești sfinți care, deși mutați cu sufletul la cer, n-au uitat de noi, cei de pe pământ, ci fie și-au lăsat trupul îndumnezeit drept altar de închinare, izvorător de tămăduiri trupesti și sufletești, fie au lăsat ca, prin prăznuirea lor sau prin simpla pomenire a numelui lor, binecredincioșii aflați în nevoi să-și găsească de îndată izbăvirea. Aș aminti aici pe cei față de care nutresc o evlavie mai deosebită, datorită grijii lor speciale față de noi: Sfântul Mare Mucenic Mina – izbăvitorul de pagube și aducătorul lucrurilor furate sau pierdute, Sfânta Mare Muceniță Varvara – patroana copilăriei mele, Sfinții Mucenici Gurie, Samona și Aviv († 15 noiembrie, Edessa), Sfinții Rafail, Nicolae și Irina din Lesbos (†1463; martirizați de turci) și nu în ultimul rând, Sfântul Nectarie al Eghinei, grabnic ajutorul și aducătorul de blândețe, pace și bucurie în case și în suflete.

Demn de remarcat este faptul că, deseori, sfinții ne caută ei pe noi, înainte ca noi să dăm de ei. Așa s-a întâmplat cu Sfântul Nectarie: „m-a căutat” în anul I de Facultate prin cineva care dorea o traducere succintă a vieții sfântului din franceză în română. Atunci auzisem pentru prima dată de acest mare taumaturg, dăruit de Dumnezeu grecilor și întregii lumi. Dar, din păcate, nu l-am pus la inimă. Am luat doar cunoștință de existența lui și l-am uitat. A trebuit să treacă zece ani ca să mă întâlnesc efectiv cu dânsul.

² Poate că cititorii mai slabi în credință ar spune că este imposibil ca o sarcină extrauterină să devină sarcină normală. Dar femeia aceasta nu este singura care a trăit o astfel de minune. Mărturia care urmează, cea a unei preotese, vorbește despre o minune similară...

Și aceasta s-a petrecut pe 19 octombrie 2003, ziua în care am adus-o pe lume pe Daria. Înainte cu câteva ore de a naște (deși mai aveam încă o săptămână până la termen), printr-un telefon providențial, bunele și grijuliile mele surori mă înștiințează că Sfântul Nectarie ajută pe toate femeile însărcinate care se roagă lui să nască în mai puțin de o oră. Până în acel moment știam despre sfânt că este vindecător de cancer. Nimic mai mult. Aveam să constat, la scurt timp, că dacă nu-l strigam pe sfânt în chinurile cumplite ale nașterii, aceasta n-ar fi durat numai cincizeci de minute – spre marea surprindere a mea și a personalului medical, iar eu nu aș mai fi fost acum în viață. Până la orele 22:00 nu am avut nimic, nici o durere. La 22:50 mă aflu deja în fața miracolului: o fetiță superbă, cu ten curat, rozaliu, blondă, cu ochii albaștri... Nu-mi venea să-mi cred ochilor! I-am pus numele Daria pentru că nouă luni de zile mi-a stăruit în minte numele acestei sfinte (†19 martie), dar, încă pe masa de naștere fiind, nu am rezistat să nu-i făgăduiesc Sfântului Nectarie că, dacă Dumnezeu îmi va mai dăruia o fetiță, îi voi pune numele lui.

Timpul a trecut și în primăvara anului 2005, eram din nou însărcinată. Ce-i drept, aceasta mă luase pe nepregătite. Planurile mele de viitor se îndepărtau unul câte unul, semn că voia lui Dumnezeu era alta. Starea de rău general, grețurile teribile, durerile abdominale m-au îndreptat, vrând-nevrând, spre medicul ginecolog care, în urma unei ecografii, a declarat soțului meu: „Soția dumneavoastră are o sarcină extrauterină. Trebuie neapărat operată, altfel există riscul ca una din trompe să explodeze, iar doamna să ajungă în stare de șoc la spital. Măine dimineață o voi opera chiar eu. Vă aștept cu o confirmare”. Am rămas cu gura căscată. Nu am putut lua nicio decizie imediată. Și cum oare aș fi acceptat operația când știam că aș săvârși un păcat la fel de mare precum avortul?

Am ajuns acasă bântuită de gânduri și de muștrări de conștiință: „Să fie o atenționare a lui Dumnezeu că nu am primit de la bun început sarcina cu bucurie, cu liniște, cu recunoștință, că m-am întristat, că m-am descurajat? De ce a îngăduit pentru mine această încercare? Sigur, am greșit! Acum ce voi face? Voi avea atâta credință încât să merg înainte, așteptând clipa fatală și lăsându-mă cu totul în mâinile Știutorului a toate? Te-am mâniat, Doamne, iartă-mă!” – strigam în străfundurile ființei mele. Și mi-am amintit din nou de Sfântul Nectarie. „Îl voi lua ca mijlocitor. El e cel mai potrivit pentru situația în care mă aflu. De va voi, va putea preschimba răul în bine...” – mi-am spus cu o oarecare vioiciune de spirit. M-am așezat în genunchi și i-am citit Acatistul cu lacrimi, rugându-l stăruitor să-l treacă pe copilăș „pârleazul”, aducându-l în mediul lui propice de dezvoltare. Ce nu e cu puțință la Dumnezeu? După acest „botez” al conștiinței, m-a împins

sufletul să-i făgăduiesc încă o dată că, dacă va decurge totul firesc, copilășul îi va purta numele, iar minunea o voi propovădui verbal și în scris, ca să cunoască toți cât de „minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi”.

După patruzeci și opt de ore m-am prezentat cu un bilet de urgență la un alt doctor pentru o nouă ecografie. Nu mai aveam cum să stau liniștită acasă. Am intrat cu prioritate și după efectuarea examenului clinic de rigoare, doctorul mi se adresează zâmbind: „Despre ce urgență e vorba? Sarcina este absolut normală, la locul ei... Totul e OK”. Am tresărit de uimire... Bătăile inimii mele se armonizau într-un dans înălțător cu bătăile grăbite și vesele ale micuței inimioare. Am răsuflat ușurată și profund mulțumită. Parcă mă întorsesem dintr-o bătălie. Purtam steagul biruinței obținute de marele meu binefăcător, Sfântul Nectarie, al cărui nume îmi revenea neconținut pe buze.

A sosit cu pași repezi și praznicul Sfântului (9 noiembrie), zi în care am purces spre racla cu părticica din sfintele sale moaște, adăpostită de Biserica Spitalului TBC din Sibiu. Până în acea zi nu am știut că Sibiul are o asemenea avuție. A avut grijă sfântul și de data aceasta să ne cheme la el, ca să-l putem „îmbrățișa” prin rugăciune. Nașterea era programată la sfârșitul lunii, dar mă bucur crezând că Sfinții Gurie, Samona și Aviv „s-au înțeles” cu Sfântul Nectarie să aibă și ei o contribuție la fericitul eveniment. Am născut chiar de praznicul lor (15 noiembrie), în prima zi a Postului Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. La ora 10:00 dimineața, când s-au înțetit durerile, m-a sunat sora mea cea mică, încredințându-mă că imediat va începe să citească Acatistul Sfântului Nectarie. La 10:30 punct, când ea a terminat Acatistul, și-a făcut apariția „zâna zorilor”, minunata Nectaria, care, printr-un țipăt unic și de neuitat, ne dădea de veste că a părăsit întunericul pântecelui matern, dornică de lumina neînseratului soare. Încă nu coborâsem de pe „masa de jertfă” când a trebuit să depun mărturie despre adevăratul nostru Salvamar.

„Nectaria sau Nectarina?” – mă întreabă doctorul mirat. „NECTARIA!” – îi răspund silabisit și complet epuizată. „Dar ce nume e ăsta? N-am mai auzit... Pe moment m-a ispitit gândul să-i dau un răspuns simplu, real și străin de tainica realitate a comuniunii noastre cu lumea cerească (de exemplu: „în compensarea amărelilor groaznice pe care le-am avut în timpul sarcinii...”), dar conștiința nu m-a lăsat: „De la Sfântul Nectarie, care a vindecat-o pe fetița mea cea mare de o boală grea și care m-a ajutat la naștere...”

„Cine e? E mort sau viu?” – continuă să mă interogheze uimit doctorul. „Și una și alta. E un sfânt al secolului trecut, ale cărui sfinte moaște se află în insula Eghina

din Grecia și o parte chiar la noi în țară. A fost profesor, mitropolit, sfânt!...”. „Și cum comunicați: în greacă sau în română? Știe și limba română?”. „Știe toate limbile pământului, domnule doctor!”. „Ei, lasă-mă! Cum așa?”. L-am lăsat..., dar în grija Sfântului Nectarie, să-l călăuzească cum știe el spre adevăr.

Dar să revin la dulcea mea Nectaria, cu câteva remarci: o privesc și nu mă mai satur. Nu pentru că îi sunt mamă, ci asta o spun toți cei cu care ne întâlnim. Sper să nu fiu prea îndrăzneată dacă afirm că chipul ei are multe în comun cu chipul Sfântului Nectarie: ochii mari, albaștri, extrem de blânzi, sprânceana stângă mai coborâtă decât cea dreaptă, zâmbetul gales și suav. „Copiii doriți sunt cei mai reușiți” – mi-a șoptit odată un preot sibian, tată a cinci copii excepționali, iar Nectaria a certificat acest lucru. Dumnezeu nu greșește niciodată cu noi, dar noi adesea...

Dar noi adesea și iremediabil. Dacă aș fi ascultat de primul glas, aș fi pierdut o comoară mai scumpă decât tot pământul cu toate bogățiile lui. Dacă aș fi acceptat condamnabila operație și nu mi-aș fi pus nădejdea în Atotputernicul Dumnezeu, Nectaria acum nu ar mai fi fost. În prezent nu mi-aș mai fi îndulcit văzul, auzul, mintea și sufletul cu „mierea” îngerească a acestei „albinuțe”, ci m-ar fi așteptat, fără să știu, „cupa” plină de „fiere” a Judecății de pe urmă. Slavă Preabunului Dumnezeu, sfinților Săi și îndeosebi Sfântului Nectarie că nu m-au lăsat să cad în ispită!

Am amintit mai sus de o altă minune a Sfântului Nectarie și nu numai a Sfântului Nectarie, ci și a Sfinților Rafail, Nicolae și Irina: tămăduirea primei noastre fetițe, Anastasia, diagnosticată de la vârsta de 2 ani cu megadori colon și constipație cronică. Clismele regulate pe care am fost nevoiți să i le facem tot la două-trei zile timp de un an o înspăimântau și o aduceau într-o stare critică, cu transpirații abundente, tremurături, urlete, lacrimi etc. Supozitoarele cu glicerină nu-și mai făceau de mult efectul. Pe 27 aprilie 2004 am consultat un medic naturist din București, după care am fost și la racla cu moaștele Sfântului Nectarie, de la Mănăstirea Radu Vodă. De această dată Dumnezeu ne-a pus credința la încercare. Minunea întârzia. Au trecut câteva zile. Eram abătuți și nedumeriți. Am citit de câteva ori, împreună cu fetița, Acatistul Sfântului Nectarie și Paraclisul Sfinților Rafail, Nicolae și Irina. Aflasem de curând că Sfântul Rafail a vindecat o femeie care suferea de constipație cronică și că Sfântul Nectarie „se pricepea” și la boli intestinale. În marțea luminată, a treia zi de Paști, când sunt sărbătoriți Sfinții Rafail, Nicolae și Irina, Anastasia a făcut la oliță fără nici o intervenție din partea noastră. Nici nu apucasem să-i administrăm tratamentul prescris de doctor.

Am să redau cu exactitate dialogul pe care Anastasia l-a avut, în februarie 2005, cu sora mea cea mică și pe care l-am notat imediat:

N: – Am auzit că ai făcut la oliță. Vezi că te-au ajutat sfinții, dacă te-ai rugat?

A: – Da! Am visat că a venit la mine și m-a ajutat să fac și m-a împins așa: hmmm!

N: – Cine a venit la tine?

A: – Sfântul Lafail!

N: – Și cum arăta?

A: – Avea barbă lungă!

N: – Era mic sau înalt?

A: – Înalt!

N: – Și cum era îmbrăcat?

A: – Ca tati!

(....)

N: – Ia să vedem, care din această icoană?

A: – El! (l-a arătat exact pe Sfântul Rafail).

Se pare că sfinții lucrează și „în echipă”. Nu pentru că nu ar fi în stare să se „descurce” individual, ci pentru că le place smerenia, conlucrarea prietenească, intercomuniunea, ca unii ce sunt părtași ai harului Sfintei Treimi – „structura supremei iubiri”.

Și în anul acesta (2006) Sfântul Nectarie ne-a avut sub oblăduirea sa. În luna iunie ne aflam în stațiunea Govora. Doamna doctor R.I. ne-a primit ca și cum ne-ar fi cunoscut de când lumea. Asistenta dânzei era însărcinată; mai avea câteva zile și trebuia să nască. Amabilitatea amândurora ne-a încurajat să orientăm discuția spre tărâmul duhovnicesc al credinței. Le-am povestit propria experiență cu Sfântul Nectarie, sfătuind-o, în special, pe doamna asistentă să-l cheme în ajutor la naștere. Și pentru ca să se convingă de cele spuse, le-am dăruit câte o carte cu viața, minunile și acatistul sfântului. Apoi am urcat cu fetițele cele mari la ultimul etaj. În ziua aceea mai aveam de făcut încă o procedură. Dar înainte de a o finaliza, din ispita și răutatea diavolului care n-a suportat propovăduirea noastră, fetițele au ieșit cu un minut mai repede. Am auzit în curând țipete și inima mi-a fost cuprinsă de neliniște. Presimțeam că s-a întâmplat ceva rău. Când am coborât, Daria se afla în brațele unei femei care împreună cu doamna doctor R.I. ne-au spus, speriate, că fetița a alunecat pe scări și s-a rostogolit de sus până la parter întocmai „ca un dovleac” și spre marea lor surprindere, n-a pățit nimic. Eu însămi am pipăit-o, am scuturat-o, am întors-o „pe toate părțile”: nici o lovitură, nici o vânătăie. Când am părăsit incinta spitalului, a început să zburde ca de obicei. Am ajuns în parc pentru a ne întâlni cu mama, care o avea în grijă pe Nectaria. Și mama era oarecum tulburată. Ce se întâmplase? În același timp în care Daria căzuse, în căruciorul în

care dormea Nectaria era gata-gata să intre o mașină care virase foarte aproape de banca pe care stătea mama. Câțiva centimetri în plus și accidentul ar fi fost inevitabil. Ne-a păzit însă Sfântul Nectarie, drept mulțumire....

Și încă ceva foarte important: șapte luni de zile Nectaria nu dormea noaptea, iar ziua dormea doar cincisprezece, douăzeci de minute. I-am administrat și Romergan, dar degeaba. Căpătasem o oboseală cronică, vecină cu nebunia. Nu știam ce are. Mă scula din oră-n oră, parcă certându-mă... Cauza? Am făgăduit ceva și nu m-am ținut de cuvânt, amânând în permanență din diverse motive. În momentul în care am început să scriu, Nectaria a început să doarmă. Concluzia? Făgăduințele făcute sfinților trebuie să se îndeplinească imediat, altfel apar atenționările. Binecuvântat ești Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale! Amin.

(Preoteasa Maria Oprea, Sibiu)³

După șapte ani de așteptări și chin... eram însărcinată!!!

Stau la marginea pătuțului și-mi privesc îngerașul dormind liniștit. Doarme exact ca tati al ei, cu mânuța sub pernă. Și lacrimile îmi curg pe obraji. E a mea? E chiar a mea? Au trecut trei luni și încă nu-mi vine să cred...

Povestea mea și a soțului meu a început acum 20 de ani, când într-o excursie la munte (eram colegi de clasă la Liceul PTTR din București) ne-am descoperit. Apoi, nu peste mult timp am devenit soți. Eram studenți, aveam doar 20 de ani și o grămadă de vise: să terminăm studiile, să avem cariere de succes, să ne cumpărăm mașină... Copiii nu intrau în planurile noastre de atunci – gândeam că trebuie mai întâi să ne facem o situație.

Anii treceau și cariera mea de succes nu se contura. Aveam deja 29 de ani când am început să mă gândesc că adevărata mea împlinire ar putea fi un copil... Doi ani de zile am așteptat lună de lună cu emoție, în speranța că îi voi putea da soțului meu vestea cea mare... Apoi, încă trei ani de investigații și controale la cei mai buni medici ginecologi din București. Dar, deși totul părea în regulă, minunea întârzia să apară. Nici tratamentele naturiste pe care le-am urmat nu au avut vreun rezultat. Așteptam cu înfrigurare fiecare nouă lună, pentru ca apoi să cad iarăși și iarăși în tristeți udate de multe lacrimi. Lumina acestor ani triști a fost credința și nădejdea în Dumnezeu, care ni se descoperise și nouă, păcătoșilor.

³ Mărturia aceasta i-a întărit pe mulți în credință și referiri la ea există în multe relatări postate pe internet. Una din acestea este chiar mărturia care urmează...

În anul 2008 soțul meu a fost împreună cu colegii săi într-un pelerinaj la Sfântul Munte Athos. Am folosit această ocazie pentru a ne mai cumpăra câteva icoane. Printre altele, îl rugasem să aducă o icoană a Sfinților Părinți Ioachim și Ana, al căror acatist îl citeam cu speranța că vom dobândi pruncul mult-dorit.

I-am așteptat nerăbdătoare sosirea. Totuși, când mi-a arătat icoana pe care o adusese, am rămas surprinsă. Pe ea erau reprezentați doi bărbați și o fetiță! Soțul meu era contrariat – colegii săi, credincioși practicanți, chiar și călugărul de unde o cumpărase, toți îl asiguraseră că aceea era icoana pe care o căuta.

Am descoperit că icoana îi reprezenta pe Sfinții Rafail, Nicolae și Irina – martiri din Lesbos. Și pentru că nimic nu e întâmplător, ea fusese achiziționată chiar în ziua în care aceștia erau prăznuiți! Am început să caut să aflu cât mai multe despre acești sfinți, considerând că ceea ce s-a întâmplat cu icoana este un semn de la Dumnezeu, care ne arată calea de urmat pentru a ne împlini visul de a avea și noi copii.

La sfârșitul anului 2008, începutul anului 2009, căutând pe internet acatistul acestor sfinți, am dat de mărturia unei doamne preotese din Sibiu, care povestea cum una dintre fetițele dânzei a fost ajutată de acești sfinți să scape de o problemă medicală grea (constipație cronică), iar sarcina și nașterea uneia dintre fetițe a fost ocrotită de... Sfântul Nectarie.

Am început să citesc și eu despre viața și minunile Sfântului Nectarie, care m-au impresionat până la lacrimi. Apoi am citit Acatistul Sfântului Nectarie cu simțire profundă, așa cum nu mai citisem alte rugăciuni până atunci. Mi-am propus să îl citesc în fiecare seară, sperând că sfântul se va milostivi să mă ajute și pe mine.

Luna ianuarie a trecut iar eu, păătoasa, nu reușisem să mă țin întru totul de promisiune. Și totuși, Sfântul Nectarie, grabnic ajutor, nu mă lăsase: după șapte ani de așteptări și chin... eram însărcinată!!!

Am alergat într-un suflet la Mănăstirea Radu Vodă din București, acolo unde se află moaștele Sfântului Nectarie și i-am mulțumit cu lacrimi în ochi. Atunci am simțit mai puternic ca niciodată cât de mare e bunătatea lui Dumnezeu și a sfinților Săi pentru noi, păătoșii păătoșilor.

A urmat o lună de fericire. Însă în martie ne-am făcut din nou griji, pentru că în urma unor sângerări mi s-a pus diagnosticul „iminență de avort”, motiv pentru care

am stat la pat, dar pentru că tratamentul și-a făcut efectul, în luna aprilie mi-am reluat activitatea.

În noaptea de Înviere am fost la Mănăstirea Radu Vodă, pentru a fi cât mai aproape de Sfântul Nectarie. Lângă noi se afla un cuplu cu o fetiță în brațe. Coincidență sau nu, mama fetiței purta același nume ca și mine. Ne-am întors acasă târziu în noapte, după terminarea Slujbei de Înviere, dar tihna sărbătorii ne-a fost spulberată instantaneu, când mi s-a declanșat o hemoragie puternică.

Am plecat în mare grabă la spital. Prima ecografie făcută în camera de gardă a confirmat că inima copilășului încă bate. În acea noapte, pe patul de spital, cu lacrimile șiroind pe obraji, mă gândeam că prezența lângă noi de la biserică a acelei doamne cu fetița în brațe e un semn de la Sfântul Nectarie că voi trece cu bine de această cumpănă și vom ajunge să ne ținem în brațe pruncul. Din fericire, așa a și fost. Sfântul Nectarie nu m-a părăsit și deși aveam un hematom uriaș, care m-a ținut la pat tot restul sarcinii, copilul nu a fost afectat și s-a dezvoltat normal.

În dimineața zilei de 5 octombrie 2009, de pe masa de operație i-am dat primul sărut micuței Nectaria! Ocrotirea Sfântului Nectarie am simțit-o și când Nectaria avea doar o săptămână, iar mama, care mă ajuta în acele prime zile de după operația de cezariană, a făcut o viroză foarte puternică, care însă nu a afectat-o în nici un fel pe fetița mea, în preajma căreia stătuse destul de mult.

Pentru că nu și-a întors fața de la mine păcătoasa și ne-a dăruit-o pe Nectaria, schimbându-ne viața, atât cât voi trăi le voi mulțumi Maicii Domnului și Sfântului Nectarie pentru această minune săvârșită.

Închei povestirea mea cu nădejdea că și alte suflete chinuite de deznădejde vor găsi tărie, sprijin și alinare la Sfântul Nectarie cel grabnic ajutător. Doamne, ajută!

(Dana Târnescu, București)

Binecuvântarea Sfântului Nectarie

În zilele noastre puțini dintre oamenii care sunt ajutați de sfinți au bunăvoința de a scrie sau de a le povesti altora ce li s-a întâmplat. Eu am încercat și prin vorbe, dar și prin scris, să îi îndemn pe cei care au primit ajutor minunat să împărtășească această bucurie și altora. Am avut vie în minte minunea făcută de Sfântul Nectarie din Eghina care a mustrat o femeie pe care o vindecase de cancer pentru că aceasta

nu tipărise povestirea minunii. Și ca să nu fiu fățarnic și să nu păstrez eu însumi tăcerea asupra ajutorului primit de la Sfântul Nectarie, voi povesti un vis. Știu, nu e bine să credem în vise, căci pot fi de la fire sau de la diavol. Dar visul acesta a fost aparte...

În noaptea de dinainte de Duminica Tomii, în anul 2006, am visat că eram într-o biserică. Acolo am văzut că se găsea paște (pâine binecuvântată în noaptea de Paști) - semn că nu trecuseră multe zile de la Praznicul Învierii. Într-o raclă se aflau moaștele Sfântului Nectarie, întregi. În spatele raclei, între raclă și icoana mare a sfântului, duhovnicul meu se ruga în genunchi, cu capul pus de raclă.

Uitându-mă la sfintele moaște, mi s-a părut că sfântul începe să își miște ochii și gura. Și i-am spus, calm, duhovnicului meu:
- Părinte, vorbește.

Părintele nu avea cum să îi vadă fața. Eu m-am pus în genunchi și l-am rugat pe sfânt să mă binecuvânteze. Sfântul, cu o cruce mare de fier, grea, a început să îmi facă cruce pe cap. Și îmi repeta: „Să fii binecuvântat”. Sau: „Te binecuvântează”, nu mai știu exact...

Când m-am trezit, m-am gândit că visul e de la fire sau de la diavol, pentru că nu sunt vrednic să mi se arate Sfântul Nectarie.

Seara, l-am sunat pe părintele meu duhovnic și i-am spus:
- Părinte, să nu râdeți de mine. Am visat ceva ciudat...

Și i-am povestit visul. După care l-am întrebat:
- A fost de la fire, de la diavol sau de la Dumnezeu?

- Cum să fie de la diavol, când eu m-am rugat astăzi pentru tine la moaștele Sfântului Nectarie?

- Ați fost la Mănăstirea Radu Vodă? - l-am întrebat, gândindu-mă că slujise la mănăstirea din București unde se află o părticică din moaștele Sfântului Nectarie și unde s-au făcut multe minuni.

- Nu, am fost chiar în Eghina...

Am rămas fără cuvinte. Când sunasem pe mobil, nu știam că părintele e în Grecia și că are activat serviciul de roaming...

În duminica următoare am fost la Mănăstirea Căşiel şi l-am întrebat pe părintele Serafim acelaşi lucru, de unde a fost visul...

- De ce mă întrebi dacă a fost de la diavol? A fost o binecuvântare de la Sfântul Nectarie. Sfântul te-a binecuvântat pentru rugăciunile tale şi pentru cele ale duhovnicului tău...

Cred că, deşi sunt păcătos, sfântul m-a binecuvântat pentru că am vorbit despre minunile sale. Am scris chiar un articol, Între osânda tăcerii şi binecuvântarea mărturisirii, tipărit în volumul Noi minuni ale Sfântului Nectarie, tocmai despre faptul că nu avem voie să trecem sub tăcere ajutorul pe care îl primim de la sfinţi...

Cred că sfinţii îi binecuvântează, tainic, pe toţi cei care dau mărturie despre sfinţenia lor. Ar fi bine ca toţi cei ajutaţi să fie mărturisitori...

Am auzit multe minuni ale sfântului, dar cei care s-au învrednicit de ele s-au sfiit să le aştearnă în scris.

Frumos zice troparul Sfântului Nectarie: Slavă lui Hristos, Celui ce te-a slăvit! Slavă Celui ce minunat te-a arătat! Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri!

(Danion Vasile)

Partea a doua

1. Minuni trăite de români la Eghina

„Am înțeles că Sfântul Nectarie s-a îndurat de mine, păcătoasa”

Mă numesc Cornelia, sunt din Timișoara și sunt datoare față de Sfântul Nectarie să relatez minunea pe care a făcut-o cu mine în anul 2004.

Eram foarte bolnavă și mergeam la Catedrala Mitropolitană Timișoara. Acolo am auzit de părintele Ioan Dimitriu. L-am găsit pe părinte la biserica de boli contagioase Pădurea Verde. Părintele, văzându-mă bolnavă și necăjită, mi-a propus să merg în pelerinaj în Grecia. Până atunci nu mai fusesem niciodată în pelerinaj. M-am hotărât pe loc și așa am ajuns pe insula Eghina, la Sfântul Nectarie. Înainte de plecare am considerat că trebuie neapărat să mă spovedesc și să mă împărtășesc. Când am ajuns la Sfântul Nectarie am stat tot grupul la rând, să ne închinăm la sfintele moaște, după care am citit Acatistul Sfântului Nectarie.

După ce am terminat de citit, am mers la mormântul sfântului, unde am pus urechea, așa cum se face acolo și am ascultat, cu emoție, pașii bunului Sfânt Nectarie. Apoi am coborât la biserica nouă, care era încă în construcție. Când am ajuns la racla din biserica nouă, m-am închinat în față, apoi pe partea stângă lateral și când am ajuns lateral dreapta, m-am așezat pe raclă cu pieptul și brațele deschise, ca într-o îmbrățișare. Cu mari emoții retrăiesc și acum aceste clipe. Am stat așa câteva minute, nu știu câte pentru că abdomenul meu a început să se contracte foarte tare și respirația, mai ales expirația, a devenit foarte puternică. Am auzit apoi câteva cuvinte în limba greacă, pe care n-am fost în stare să le rețin din cauza emoțiilor. N-am știut ce să fac și cum să reacționez și dacă am voie să spun cuiva. Am înțeles că Sfântul Nectarie s-a îndurat de mine, păcătoasa.

Când am urcat treptele spre biserica veche eram epuizată, abia am putut urca. Acolo l-am găsit pe părintele Ioan Dimitriu, care văzându-mă a înțeles că Sfântul Nectarie a făcut cu mine una din multele minuni pe care le face cu cei ce merg la el pregătiți, cu credință și dragoste.

(Cornelia, Timișoara – Eghina, 2004).

Izvorătoare de har sunt sfintele tale moaște!

În luna iulie a anului 2009, am purces împreună cu doi părinți și cu niște prieteni către insula Eghina din Grecia... Dorința arzătoare de a mă închina și de a rosti o rugăciune la moaștele Sfântului Nectarie fusese îndeplinită, iar în sufletul meu se puteau auzi imnele de mulțumire îndreptate către Dumnezeu...

Ajunși în insula Eghina, după un drum lung și deși obosiți fiind, primul gând s-a îndreptat către Sfântul Nectarie, ocrotitorul Eghinei și ne-am îndreptat numaidecât spre Mănăstirea Sfânta Treime. Sufletul îmi tresărea de emoție la fiecare cotitură, în speranța că voi zări în depărtare mănăstirea unde sfântul a viețuit și pe care atât de mult a iubit-o... Și iată că, după câteva minute, după un deal uscat și sărac, se arată o mănăstire impunătoare, un adevărat sanctuar pentru sufletele celor care vin să ceară ajutorul sfântului!

Ajunși la poarta mănăstirii, am coborât și ne-am îndreptat către biserică... Locul, plin de sfințenie, te făcea să pășești cu evlavie și cu frică de Dumnezeu și peste tot se simțea prezența sfântului. Am ajuns în biserica mare a mănăstirii unde, aproape de Sfântul Altar, în partea dreaptă, într-o absidă special amenajată, am găsit așezată pe un baldachin de marmură racla cu Sfintele Moaște. M-am închinat până la pământ și i-am mulțumit sfântului cu lacrimi că m-a învrednicit să ajung acolo. După ce ne-am rugat fiecare și am vizitat și restul mănăstirii (respectiv biserica mică unde se află capul sfântului, mormântul sfântului ș.a.), am plecat de la mănăstire cu sufletul plin de bucurie duhovnicească, urmând să înnoptăm în Eghina.

A doua zi, pregătindu-ne să plecăm din insulă pentru a vizita și alte locuri, ne-am gândit să mai mergem o dată la mănăstire pentru a lua binecuvântarea sfântului și pentru a mai vizita încă o dată ctitoria Sfântului Nectarie. Am intrat în biserică și după ce ne-am închinat la icoanele aflate pe iconostase, ne-am îndreptat către „cămăruța unde se aflau moaștele sfântului, numai că de data aceasta am hotărât să îi citim acatistul. Am îngenunchiat cu toții în jurul baldachinului, iar părinții au început să citească fiecare câte o părțică din acatist. Țineam capul plecat și ochii închiși... Minteă îmi era ațintită la cuvintele rostite de părinți, iar inima înmuiată de evlavie și de dragoste. La sfârșitul Acatistului (mai exact la Condacul al 13-lea), ceva m-a îndemnat să mă ridic în picioare și să îmi lipesc mâna de raclă. După ce s-au reluat Condacul și Icosul I, am luat mâna de pe raclă și am văzut că pe palma mea era o substanță uleioasă... Privind în jur și negăsind nici o sursă de ulei, mi-am dat seama că este o minune și că moaștele Sfântului Nectarie izvorăseră mir! I-am chemat pe părinți și pe cei care erau cu noi să vadă minunea și ne-am uns frunțile cu mirul care izvorăse din raclă... Aceasta era dovada că sfântul ne auzise rugăciunea și că întotdeauna ne răsplătește dragostea ce o avem față de el.

Am sărutat încă o dată, cu dragoste și cu evlavie, sfânta raclă și am plecat din mănăstire cu sufletul tresărind de bucurie!

„Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!”

(Bazgan Luminița-Valentina, București)

„Cât am mai plâns acolo! Și, minune!”

Povestea noastră este aceasta... În anul 2007, împreună cu alți nouă rezidenți din Italia am fost la hramul Sfântului Nectarie în Grecia (9 noiembrie). Noi aparținem de parohia din Udine. Acolo s-au întâmplat mai multe minuni, drept pentru care vă povestesc...

Cu noi era și un catolic. Acesta se pregătea pentru botezul ortodox. După participarea la hram, s-a botezat, având în vedere că a primit și încredințarea drepte credințe. Cu o zi înainte să se boteze, diavolul a încercat să-l tulbure, povestea el, zicându-i: „Mâine te botezi, Nectarie, ha?...” Printre cei care au venit cu noi era și o doamnă, care a avut cancer la sân și la gât. Ea a aflat de la o altă enoriașă de minunile pe care le face Sfântul Ierarh Nectarie Taumaturgul, mai ales cu cei bolnavi de cancer. Femeia a hotărât să meargă și să roage pentru vindecare. A fost la sfântul și cu uleiul pe care l-a adus acasă l-a vindecat pe tatăl ei, care avea și el metastază.

Această femeie bolnavă de cancer a decis să ceară ajutor și mijlocire la Domnul, prin Sfântul Nectarie, înainte de operație... și s-a vindecat! Total! Pe locul unde erau cele două tumori, au rămas doar două cicatrici. Apropiindu-se hramul sfântului în noiembrie, am făcut acest grup de zece persoane și ne-am dus să îi mulțumim pentru ajutor. Eu însă nu îl cunoșteam încă pe Sfântul Nectarie. Dar s-a făcut el cunoscut și încă cum ... Ceea ce știam despre el citisem în cele două acatiste ale sale și toate cele scrise acolo le-am crezut, din toată ființa mea. Odată ajunsă acolo, mi-am dat seama de adevărul celor scrise și pot să mărturisesc că am simțit și miros de mir pe străzile Eghinei...la fel ca și lângă racla cu moaștele sfântului.

Eu, fiind începătoare în ale Ortodoxiei, m-am gândit la înșelare, dar starea de lacrimi și de zdrobire erau cu siguranță daruri de la cei din înălțime... Mărturisesc că e adevărat că rugându-te cu capul sprijinit de patul sfântului, primești vindecare, după credință, în dar, chiar și dacă nu ceri. Eu avem două chisturi pe ovar și au

dispărut efectiv, deși eu nu cerusem vindecare trupească, ci sufletească, căci asta era durerea mea cea mai mare. Dar știe Domnul ce avem nevoie și fără să cerem...

După care fotografiile. Am încercat de câteva ori să fac poze, dar nu am reușit, pentru că mi se închidea obiectivul aparatului de câte ori intram la sfântul și atunci mi-am zis că nu vrea sfântul să fac poze, așa că nu voi face.

În ziua de hram, stând la capul raclei (că nu îți vine să te duci de acolo), grecoaica care curăța geamul raclei și o altă româncă, care stătuse la rugăciune toată noaptea, au văzut ochii deschiși ai Sfântului Nectarie, probabil așa cum noi îi vedem acum în fotografii (pe blogul respectiv sunt postate și fotografiile). Și mă trăgeau de mână ca să văd și eu, dar spre nevrednicia mea, nici eu, nici alții nu am reușit să vedem nimic din ceea ce se arăta doar lor două. Am făcut fotografii înainte de plecare. Închipuiți-vă bucuria și frica ce m-a cuprins când m-am întors acasă și am descărcat pozele pe calculator. La început am sesizat doar focul de deasupra sfântului cap și în timp ce le povesteam alor mei de ochii deschiși, nepotul se uita spre mama sa și cu voce stinsă și palid îi zice: „Mami, dar eu văd și ochii deschiși”. Din acel moment am văzut și noi....Aceste lucruri am vrut să le scriu spre mărturie pentru alții. De atunci minunile nu au încetat să curgă în casa mea.

Să vă povestesc cea mai mare minune a Sfântului Nectarie în viața mea și a soțului meu, Serafim. Soțul meu este italian, convertit la Ortodoxie, la cununie. A primit la botez numele de Serafim. După cununie nu puteam să rămân însărcinată. La analize, s-a descoperit că nu pot avea copii deoarece aveam sterilitate primară anovulatorie, care a fost confirmată atât în România cât și în Italia. Eram disperată, gândindu-mă că nu voi avea niciodată bucuria de a râde alături de un copil. Disperare e puțin spus, numai cine a trecut prin aceste stări va înțelege vreodată cum este. Dar PUTEREA SFINȚILOR E MARE! Am plecat la Hramul Sfântului Nectarie pentru a-l ruga să-mi dăruiască un copil... Cât am mai plâns acolo! Și, minune: am rămas însărcinată în cursul anului 2008, iar în data de 23 MARTIE 2009 am născut un băiețel superb, botezat NECTARIE, deși eram STERILĂ, repet, sterilitate primară anovulatorie, confirmată atât în România cât și în Italia. Dar vă zic că nu a fost zi lăsată de Dumnezeu să nu îmi ung pânțelele cu ulei adus din Grecia de la candela sfântului, cu mers la Maslu și rugăciune la sfântul, ca să Îl îmblânzească pe Domnul pentru păcatele mele. Căci toate bolile și neajunsurile ni le dă Domnul pentru ca să ne întoarcem la El. Ca să ne dăm seama că am greșit și să îi cerem iertare și ajutor, că toată darea cea bună de la El vine, prin mijlocirea sfinților și a Maicii Sale, Fecioara Maria.

După ce am rămas însărcinată, alte ispite! Am avut o sarcină teribilă. Am stat în pat aproape nouă luni pentru că am avut contracții din prima lună a sarcinii. Nașterea nu vă mai spun... Dar toate s-au terminat cu bine, căci bunul Dumnezeu, Maica Domnului și Sfântul Nectarie mi-au fost alături până în ultima clipă.

SLAVĂ DOMNULUI ȘI MAICII SALE PREACURATE PENTRU TOATE, BUNE SI RELE, CĂ TOATE SPRE ÎNDREPTARE ȘI BUCURIE ÎNDOITĂ MI-AU FOST DATE. AMIN.

Pace și dumneavoastră și întărire duhovnicească!

(Camelia Ungureanu, Italia)

Într-o altă mărturie, aceeași femeie completează relatarea minunii de mai sus: „Într-un moment de rătăcire, făcusem programare și la un cabinet de sterilitate de cuplu în Italia, după sfatul medicilor. Dar am renunțat imediat la acea programare, de comun acord cu soțul meu. Și iată că, la un an de la căsătorie, am început să produc ovule. Atunci preoteasa noastră încă nu știa că lucrurile începuseră să se îndrepte și cum nu rămâneam încă însărcinată, m-a sfătuit să cer ajutor și Sfintei Mucenițe IULITA, al cărui fiu a fost ucis, pentru că nu s-a lepădat de Hristos. Am făcut ascultare, căci multe din sfaturile ei mi-au fost grabnic folositoare, iar în luna următoare AM ȘI RĂMAS ÎNSĂRCINATĂ!

Așa că, dragii mei, vă spun că nu-i medic mai mare și mai priceput decât doctorul sufletelor și al trupurilor care este IISUS HRISTOS. La El să alergați, că nu va trece pe nimeni cu vederea. Nu uitați, însă, să cereți mijlocire la sfinți, că cine va îndrăzni să intre la director și să ceară ale sale fără să fi trecut mai întâi pe la secretară? Cu atât mai puțin noi, în fața Domnului, să îndrăznim a cere iar și iar, știind însă, în inimile noastre, că nu ne-am lepădat de fărădelegi și că ne lenevim a face fapte bune în toate zilele. Sfinții știu neputințele noastre, iar Sfântul IERARH NECTARIE TAUMATURGUL, care este un sfânt al zilelor din urmă, ne este foarte aproape și foarte de folos. SĂ NU VĂ LIPSIȚI DE AJUTORUL SĂU!

2. Noi minuni ale Sfântului Nectarie

Aceste mărturii au fost tipărite inițial în cartea Noi minuni ale Sfântului Nectarie, Editura Bunavestire, Galați, 2003, pp. 9-33. Ele sunt primele mărturii tipărite în volum despre lucrarea Sfântului Nectarie în România...

O vindecare neașteptată

Mă numesc Maria P. din București, fostă profesoară, actualmente pensionară. Am fata plecată în America de cinci ani și cu vrerea Bunului Dumnezeu, aceasta s-a căsătorit acolo, anul trecut, prin cununie ortodoxă.

În luna februarie a acestui an, fiind invitată la botezul nepoțelului, am constatat cu uimire și durere mersul deformat al ginerelui meu, care șchiopăta din cauza durerii de genunchi. Am înțeles că urma să suporte o operație (la genunchi), dar mai înainte se va încerca ameliorarea suferinței prin tratament fizioterapeutic.

La întoarcerea mea în țară am aflat că situația lui s-a agravat în ciuda tratamentului de fizioterapie aplicat timp de două luni și că-n urma unor investigații minuțioase pe coloană i s-a depistat o anormalitate a meningelui ce îmbracă măduva spinării. Membrana (meningele) prezenta un orificiu în regiunea lombară, în dreptul vertebrelor 5-7, creând o compresiune asupra nervului sciatic, ceea ce-i provoca durerea de genunchi, care de fapt era efectul și nu cauza suferinței lui.

Medicii de specialitate nu se puteau pronunța dacă aceasta e congenitală sau ereditară, certă era gravitatea diagnosticului ce ridica mari semne de întrebare, cu șanse operatorii minime.

Fiica mea mi-a făcut cunoscut ce i-au transmis neurochirurgii ce urmau să intervină în acest caz: riscul mare era de a rămâne imobilizat sau chiar de a nu scăpa cu viață.

La auzul acestor cuvinte am fost cuprinsă de durere și îngrijorare, îndreptându-mi gândul numai către CER, către atotputernicul Dumnezeu. Fiica mea încă alăpta și mă gândeam ce ar însemna pentru ea să-l piardă pe tatăl copilului sau să-l aibă povară tocmai pe cel care-i era sprijin.

Din acel moment, mi-am pus toată nădejdea în mila și iubirea nemăsurată a Dăătorului de Viață, rugându-mă neîncetat pentru salvarea acestuia, așa cum numai o putere dumnezeiască o poate face. Pentru aceasta, am cerut cu lacrimi ajutorul Maicii Domnului și al tuturor Sfinților și Puterilor Cerești, iar pe

Atotputernicul Dumnezeu Îl imploram să lucreze cum știe și cum e voia Tatălui Ceresc pentru salvarea și binele robului Său și a familiei acestuia.

Timp de o lună de zile pașii mei n-au cunoscut alte drumuri decât acelea spre toate lăcașurile de închinăciune. Am trimis acatiste și Sfinte Liturghii la numeroase mănăstiri din țară și la Muntele Athos, am dat mai multe ectenii pentru reușita operației acestuia, iar eu eram numai în post și rugăciune.

Situația devenea tot mai tensionată prin amânarea repetată, din diferite motive, a operației. Aceste amânări îmi spuneau că Dumnezeu lucrează. Trebuiau să înțeleagă și copiii mei că o putere deasupra omenescului răsturnase toate planurile lumești.

Cu vreo două săptămâni înaintea ultimei date fixate a operației, am fost îndrumată și spre Mănăstirea Radu Vodă din București, loc ce adăpostește o părticică din moaștele Sfântului Nectarie.

Pentru mine Sfântul Nectarie înseamnă foarte mult, îl simt atât de viu și apropiat, mai ales că din mila Proniei Divine am ajuns cu ani în urmă într-un pelerinaj în Grecia, în insula Eghina, în locul unde sunt sfintele sale moaște și în nevrednicia mea am intrat chiar în casa Sfântului, m-am așezat pe patul acestuia și am călcat pe urmele pașilor săi.

Aici aveam să aflu multe din minunile săvârșite de acesta, iar acum, în marea mea durere, mai aveam încă un mijlocitor în care să-mi pun nădejdea.

Din acel moment am început să citesc și să recitesc viața și minunile Sfântului Nectarie, Acatistul acestuia, rugându-mă cu lacrimi și zdrobire de inimă la sfânta sa raclă pentru salvarea ginerelui meu. Pe măsură ce-i înălțam rugăciunea, Sfântul îmi era tot mai aproape, îi simțeam prezența, era ca o realitate ce mă asculta și mă încredința să nu mă îndoiesc.

În ziua operației, 17 iulie, după o noapte de rugăciune împreună cu buna mea prietenă de suflet, ne aflam la Sfânta Liturghie săvârșită în mănăstirea Radu-Vodă, unde ne-am rugat neîncetat.

La sfârșitul Sfintei Liturghii l-am rugat pe părintele Filothei să săvârșească și o slujbă specială la racla Sfântului după fusul orar al Americii, respectiv ora 14:30 la noi, atunci când acolo începea operația. Și așa s-a întâmplat. Nu pot reda în cuvinte rugăciunea înălțată Sfântului prin acatist cântat, nu pot descrie rugăciunea prin care părintele parcă față-n față cu Sfântul Nectarie îi implora ajutorul, rugându-l să-i conducă mâna doctorului. Atunci am trăit momente unice, înălțătoare, adevărate

trăiri dumnezeiești, când o bucurie și o pace duhovnicească a inundat sufletele noastre cuprinse de durere și îngrijorare pentru viața celui a cărui scăpare stătea numai în mila și puterea lui Dumnezeu.

Sfântul Nectarie mijlocea pentru robul lui Dumnezeu, era prezent în sala de operație și ne încredința și pe noi de acest lucru. Am rămas mai departe în fața sfintei sale racle păstrând permanent rugăciunea; am participat și la vecernia acelei zile, după care, eu și prietena mea ne-am întors acasă așteptând cu nerăbdare vești de la fiica mea.

A urmat și telefonul acesteia prin care mă anunța cu emoție că după mai bine de cinci ore de operație, viața soțului ei fusese salvată, dar că acesta se află în sala de terapie intensivă, conectat încă la toate aparatele (în urma intervenției chirurgicale, acestuia i s-a făcut obturare de orificiu al meningelui și s-a eliberat strangularea măduvei).

Eram totuși stăpânită de teamă, de emoție la gândul că e încă dependent de aparate, așa că-n ziua următoare am alergat din nou la racla Sfântului mulțumindu-i și cerându-i mai departe ajutorul. Am participat și la slujba de seară a Sfântului Maslu și i-am mărturisit părintelui Filothei îngrijorarea mea față de starea ginerelui meu. Acesta m-a asigurat că nu trebuie să am motive de îndoială: „Sfântul a primit rugăciunea”.

Așteptam în continuare vești de la fiica mea; eram nerăbdătoare să aflu cum va face acesta primii pași după darul de viață dat încă o dată de Bunul Dumnezeu.

Fiica mea m-a sunat a treia zi spunându-mi că ginerele meu e deja acasă, pe picioarele lui, fără alte riscuri și că de acum înainte urmează perioada de recuperare prin fizioterapie.

Sunt plină de recunoștință și nu pot pune această minune decât pe seama Atotputernicului Creator și a rugăciunilor Sfinților Săi, a Sfântului Nectarie care a condus mâna doctorului.

Nu voi înceta să dau slavă, mulțumire și închinăciune milostivului Dumnezeu care cu adevărat Minunat este întru Sfinții Săi.

(Maria P.)

„Mici” minuni

Nu știu dacă rândurile mele vor folosi cuiva. Poate mamelor care sunt însărcinate sau soților lor. Dar consider că este de datoria mea să scriu despre ajutorul pe care l-am primit de la Sfântul Nectarie. Sfinții fac uneori minuni tulburătoare. De exemplu, Sfântul Nectarie s-a arătat la trei ani după moartea sa unui jandarm necredincios cu care a stat de vorbă ca și cum ar fi fost viu. Când jandarmul s-a convins de faptul că sfântul murise, ajungând la mormântul acestuia și-a dat seama că fusese martorul unei minuni de necontestat. Și, cu ochii în lacrimi, a mărturisit că a început să creadă în Dumnezeu.

Există și minuni care, fără a fi la fel de spectaculoase, îi ajută pe creștini să înțeleagă ajutorul sfinților. Aceste minuni „mici” nu au importanță în ochii celor cărora le sunt povestite. Dar, pentru cei care le trăiesc, au un parfum aparte.

Am aflat despre Sfântul Nectarie cu câțiva ani înainte ca prima carte despre viața sa să fie tipărită în România. Mi s-a povestit o minune a sa și am fost foarte impresionat. Faptul că în vremuri atât de apropiate de ale noastre un episcop a dobândit sfințenia, având moaște binemirositoare, mi-a sporit încrederea în faptul că vremea sfințeniei nu a trecut.

Consider dragostea care mi s-a aprins în inimă față de Sfântul Nectarie un dar de la Dumnezeu. Am citit multe vieți de sfinți, am citit multe minuni, dar numai în puține cazuri am avut o evlavie deosebită față de vreun părinte despre care nu știam decât puține lucruri.

După ce m-am căsătorit, a trebuit să susțin examenul de titularizare pentru ocuparea unui post de profesor de religie. Timpul pe care îl aveam pentru învățat era foarte scurt, dar aveam nădejde în ajutorul sfântului. Materia era foarte multă și pentru cineva care în facultate preferase să citească din scrierile Sfinților Părinți sau din alte cărți duhovnicești în loc să învețe pentru examene – cum era cazul meu – titularizarea părea un vis frumos. La Metodică nu știam aproape nimic și era mult de învățat.

La examen mi-am pus pe bancă iconița mică a sfântului și m-am rugat să o scot la capăt. M-am descurcat bine și am luat titularizarea.

După ce soția mea a rămas însărcinată, un prieten mi-a adus din Sfântul Munte Athos o icoană a sfântului.

„Ce bine că Sfântul Nectarie a vrut să intre în casa noastră... O să avem mult ajutor de la el” – i-am spus soției. Și așa a fost. Ne-am hotărât ca, dacă o să avem o fetiță, să îi punem numele Nectaria.

Cineva ne-a spus că femeile însărcinate care ajung să se închine la Mănăstirea din Eghina primesc de la sfânt ajutor la naștere și că nasc foarte ușor, „...chiar în mai puțin de o oră”.

„Dacă ne rugăm lui, o să naști și tu ușor, i-am spus soției. Chiar dacă nu putem ajunge să ne închinăm la moaștele sale, sfântul nu o să ne treacă cu vederea rugăciunile.”

Când trebuia să nască soția, am dus-o la spital. Pentru că am uitat acasă atenția pentru doctor, m-am întors să o iau.

„Să vă întoarceți cam peste trei-patru ore!” - mi-a spus doctorul, fără să se gândească la faptul că soția mea ar putea naște mai repede.

În mai puțin de o oră (cam în patruzeci de minute) am fost acasă și mă rugam sfântului pentru ca soția mea să nască ușor un copil sănătos. În timp ce mă rugam, mi-a venit în minte un gând: „Poate că naște chiar în aceste clipe...” Știind că sfântul o putea ajuta să nască atât de repede, m-am grăbit să mă întorc la maternitate.

„Ați ajuns prea târziu, a născut de jumătate de oră un băiețel frumos și gras...”, mi-a spus o asistentă. Adică născuse exact când mă rugam sfântului pentru ea.

Doctorul s-a mirat că soția mea născuse atât de ușor. Nu îi venea să creadă că e la prima naștere.

Nu e greu de înțeles că ajutorul sfântului ne-a bucurat mult. De atunci, evlavlia noastră față de el a sporit. Cel de-al doilea copil al nostru, Nectaria, îi poartă numele. (Chiar dacă pentru soția mea nașterea Nectariei a fost mult mai grea, nu am văzut în asta lipsa ocrotirii sfântului; Dumnezeu știe când e de folos ca oamenii să treacă prin încercări și tot El știe când le este de folos ca prin ajutorul sfinților să fie feriți de ele.)

Aș mai putea spune că sunt recunoscător și pentru faptul că ne-a ajutat să avem o casă aflată la câteva minute de Mănăstirea Radu Vodă, unde, după mutarea noastră, a sosit și o părticică din moaștele Sfântului Nectarie. Am relatat acest episod în lucrarea mea Cartea nunții – Cum să-mi întemeiez o familie (*Apărută la Editura*

Nemira, București, 2003, pp. 234-235.): „Duhovnicul pe care îl aveam atunci (cel din Moldova, care ducea o viață de nevoință aspră), auzind de la soția mea cât de frământată era de gândul casei, mi-a zis: «Vezi ce faci și rezolvă problema. Trebuie să găsești o soluție...»

Când mi-a dat acest sfat, am simțit că Dumnezeu mă va ajuta să cumpăr o casă. Un apartament de două camere costa vreo zece mii de dolari, iar noi nu aveam decât un sfert din sumă (o moștenire de la bunica). Oricum, nu i-am spus părintelui că nu am de unde să fac rost de bani.

(Descriu aventura cu casa tocmai pentru a da mărturie că Dumnezeu poartă de grijă celor care se căsătoresc și chiar dacă problema locuinței e o problemă reală, Dumnezeu găsește o soluție pentru fiecare. Sau, mai bine zis, ne ajută pe fiecare să găsim cea mai bună soluție de care avem nevoie. Și chiar dacă uneori ni se pare că ne scufundăm, în ultima clipă găsim soluția potrivită.)

M-am dus la moaștele Sfântului Mucenic Ciprian (care, înainte de convertire, fusese un mare vrăjitor și de care mă simt apropiat pentru că și eu am cunoscut gustul amar al rătăcirii) să îl rog să ne ajute să facem rost de o casă. În clipa în care m-am rugat în fața raclei, am simțit că vom primi ceea ce cer. Am simțit precis că sfântul îmi spune că voi avea casă. Deși nu am auzit nici o voce, deși nu se întâmplase nimic ieșit din comun, am fost convins că Dumnezeu ne va face curând o bucurie.

Nu peste mult timp am aflat că s-a scos la licitație un apartament cu trei camere în centrul Bucureștiului, la un preț mic - nu mult peste zece mii de dolari (pe mine mă încânta ideea de centru ca să pot ajunge mai ușor la moaștele Sfântului Mare Mucenic Mina, ale Sfântului Mucenic Ciprian, ale Sfântului Dimitrie Basarabov și ale Sfântului Nicolae).

Am vorbit cu părintele din Moldova și acesta mi-a zis că se va ruga la Dumnezeu să luăm casa. Licitația se apropia, dar noi nu reușiserăm să împrumutăm banii. Cu două zile înainte de licitație, m-a biruit deznădejdea: «Doamne, de ce nu m-ai ajutat să fac rost de bani?... Și de ce am simțit la moaștele Sfântului Ciprian că ne vei da o casă, când nu avem cu ce să o cumpărăm?...» Eram foarte trist, nu puteam dormi.

A doua zi, duminică, ne-a întrebat o cunoștință foarte apropiată la ce licitație vrem să mergem. I-am vorbit despre apartament, dar și despre faptul că nu avem bani. Și

răspunsul a fost: «Am aproape jumătate din suma de care aveți nevoie. Voiam să donez banii vreunei mănăstiri. Dar vi-i dăruiesc vouă...»

Mi se părea că visez. Un părinte, auzind cum ne-a trimis Dumnezeu banii în ultima clipă, mi-a spus: «În asta trebuie să vedeți o minune a zilelor noastre. Chiar dacă nu pare spectaculoasă, s-a arătat puterea ascultării. În loc să vă plângeți că nu aveți bani, ați avut încredere în rugăciunile părintelui duhovnic și pentru rugăciunile lui și ale voastre și pentru ca să îi fie bine copilului vostru, banii au venit».

La licitație nu au fost alți clienți, așa că am reușit să luăm casa. În patruzeci de zile trebuia să dăm banii. Cu o zi înainte de termen am reușit să îi strângem pe toți. Și am reușit să luăm apartamentul. Chiar dacă au fost și peripeții. (...)

Cu restul datoriilor ne descurcăm greu de tot, dar de fiecare dată când a trebuit să dăm bani Dumnezeu ne-a ajutat în ultimul moment. Bine că am reușit să ne împrumutăm numai de la cunoștințe, că dacă am fi luat bani de la vreo bancă nu ne-am fi descurcat cu plata dobânzilor.”

Ceea ce nu am spus în carte (datorită faptului că mă adresam unor tineri care poate ar fi considerat că exagerez dacă văd în toate mâna lui Dumnezeu) este că, după ce am cumpărat casa, am avut o altă bucurie: părintele din Moldova, la care ajungeam destul de greu, ne sfătuiseră să ne găsim un duhovnic în București, ca să ne putem spovedi mai des.

Am găsit un duhovnic în mâinile căruia să ne punem sufletele tocmai la Mănăstirea Radu Vodă, care se află aproape de blocul nostru (mergând pe jos, ajungem acolo în mai puțin de zece minute).

În momentul în care la mănăstire a fost adusă o părticică din moaștele Sfântului Nectarie, i-am spus soției: „Vezi, nu știam de ce ne-a dat Dumnezeu casa în această zonă. A vrut să fim aproape și de duhovnic și de Sfântul Nectarie.”

Ne mai având duhovnic în alt oraș, ne spovedim aproape în fiecare săptămână. Iar la moaștele Sfântului ajungem destul de des. Nu avem cuvinte să mulțumim pentru aceasta. Chiar dacă uneori, pentru puținătatea credinței noastre, ni se pare că sfântul nu ne ajută, totuși un lucru ne este clar: că, la vreme de mare încercare, a fost alături de noi.

(Danion Vasile)

Sfântul Nectarie „lucrează” în sprijinul creștinilor care îi cer ajutorul

În noiembrie 2001 am primit de la banca la care făcusem pentru prima dată credit în valută o penalizare de 100 USD (mai exact 3.154.000 lei) pentru că am întârziat să plătesc rata din ultimele două luni cu două săptămâni. Eram disperată mai mult pentru că nu vroiam ca penalizarea să fie suportată de giranții mei, pentru că suma era prea mare ca să-mi facă numai mie oprirea respectivă... Nu aveam acești bani și nici nu știam de unde să-i obțin în câteva zile... Am plâns și n-am dormit trei nopți, rugându-mă Sfântului Nectarie de care am aflat dintr-o carte binecuvântată, pe care o cumpărasem de curând.

Mă „îndrăgostisem” de acest mare sfânt grec din insula Eghina, a cărei imagine de pe coperta cărții mă fascinase și-mi doream foarte mult să ajung și eu, într-o zi, în Sfânta Grecie!...

A treia zi, la serviciu, m-am întâlnit cu buna mea colegă și prietenă Ligia, care se întorsese dintr-o delegație din Franța. Era pe fugă, venise doar să-și facă «decontul» și se grăbea să ajungă acasă, unde își lăsase băiețelul de trei ani în grija guvernantei, pentru că avea febră 40 grade Celsius și gâtul plin de puroi (amigdalită acută).

I-am dat cartea cu Viața, minunile și acatistul Sfântului Nectarie, ca să se roage Sfântului pentru vindecarea fiului ei Ștefan, spunându-i: „Lasă, citește tu Acatistul Sfântului chiar și în autobuz până acasă și cere ajutorul Sfântului Nectarie, că eu, pentru necazul meu, m-am rugat trei zile. Este important să se facă Ștefăniță sănătos!”.

Prietena mea m-a întrebat ce necaz mai am... I-am arătat penalizarea de la bancă și i-am spus că nu am reușit să o plătesc. Ligia mi-a spus că-mi dă ea cei opt sute de franci care i-au rămas de la delegația din Franța, la care să mai adaug și să-mi plătesc penalizarea imediat ce schimbam francii. Și îmi permitea să-i returnez banii atunci când puteam!...

Nu prea am vrut să facă prietena mea acest sacrificiu, dar ea a insistat și ne-am dus la prima casă de schimb valutar, aproape de serviciu, ca să știm cât ar trebui să mai adaug pentru a completa suma, neștiind ce însemna, în lei, suma de opt sute franci francezi la acea dată.

Când am văzut factura de la schimbul valutar nu ne-a venit să credem ochilor!... 800 franci însemnau: 3.155.000 lei, adică doar cu 1.000 lei mai mult decât îmi

trebuiau mie ca să-mi achit datoria. Am plâns amândouă în mijlocul străzii de bucuria minunii săvârșite de Sfântul Nectarie, pentru că în tot acest timp am vorbit pe drum numai despre acest Sfânt și despre minunile pe care le citisem în carte. Suntem convinse că a fost la mijloc lucrarea Sfântului Nectarie ca răspuns la rugăciunile mele și m-a ajutat prin sufletul bun și generos al prietenei mele!

Și asta nu a fost singura minune din acea zi!...

Ligia a luat autobuzul spre casă și a citit în acest timp din cartea dăruită de mine. Absorbită de lectură nu a coborât în stația la care trebuia și s-a trezit în altă zonă a orașului, ceea ce a mai întârziat-o o jumătate de oră.

Eu, între timp, am ajuns cu banii la bancă, am achitat și am plecat acasă, mulțumindu-i tot timpul Sfântului Nectarie pentru ajutorul minunat!...

Am sunat-o pe Ligia care a spus că a întârziat pe drum, dar, când a ajuns acasă, unde sosise și soțul ei cu doctorița copilului, acesta era bine, sănătos, mânca, era vioi și nu mai avea febră deloc! Și mai mult, în gât parcă nici nu avusese amigdalele pline cu puroi, astfel că doctoriței nu i-a venit să creadă că a trecut așa o boală fără nici un tratament antibiotic, ci doar cu paracetamol (supozitor) dat de Ligia dimineață!

Era clar: Sfântul Nectarie a răsplătit-o și pe Ligia pentru gestul ei creștinesc de a ajuta un om în nevoie! Copilul a fost vindecat prin minune, așa cum a recunoscut doctorița și soțul Ligiei.

Minunea nu s-a oprit aici! Sfântul Nectarie ne-a ajutat în continuare, atât pe mine, cât și pe Ligia.

Prietenei mele îi merge tot mai bine, acum va avea al doilea copil și se va muta într-un apartament mai mare și asta pentru că la baza sumei de bani pe care trebuia să o strângă pentru a cumpăra un alt apartament stau niște bani trimiși în chip de cadou tot de Sfântul Nectarie... Cum s-a întâmplat?

Să vă povestesc. Eu am scris despre minunile săvârșite de Sfântul Nectarie măicuțelor din Mănăstirea Sfântului Nectarie din Insula Eghina (am scris o scrisoare lungă și un pomelnic pe care le-am dat la tradus în greacă unei colege de la serviciu de la «secția greacă») și am trimis plicul, rugându-le pe măicuțe să tipărească în cartea cea nouă cu minunile Sfântului Nectarie și cele săvârșite de acesta în România, cu robii lui Dumnezeu...

După trei luni, în martie 2002, am primit « invitația » de la Oficiul Poștal din Ghencea să merg să-mi ridic un colet din Grecia. Am crezut că este un nou colet din Athos, de la Sfânta Mănăstire Vatopedi (cu care corespundez de patru ani). Când am ajuns acolo, am aflat că acel colet era din insula Eghina! Îmi ieșea inima din piept de bucurie!... Nu-mi venea să cred că măicuțele îmi răspunseseră, dar să-mi trimită un colet! Oare ce mi-au pus în acel colet ? Numai lucruri minunate, desigur!

Dar... stupefacție, atât pentru mine, cât și pentru lucrătoarea de la poștă care, după ce a scos pe rând din coletul (care avea scris prețul dat de măicuțe: 14 euro ca să mi-l trimită!) au scos: două icoane cu Sfântul Nectarie (pe lemn și în foiță de aur!), sticlute cu mir, iconițe și fotografii cu Părintele Nectarie când era în viață, călugăr în Eghina și director la Seminarul din Atena și încă două plicuri groase pe care scria ceva în greacă, sigilate. Funcționara de la poștă trebuia să le desfacă (pentru că așa cere regulamentul) și le-a tăiat și le-a acoperit imediat cu mâinile să nu le vadă colegii ei că în acele plicuri erau: dolari! Ceea ce era interzis! Nu am crezut când mi-a spus că: „Sunt bani, doamnă! Și mulți! Dolari!”

Eu am spus că asta înseamnă că nu era coletul meu! Nu aveam cum să primesc bani de la Mănăstire ?!!...

Funcționara mi-a arătat plicurile și erau, într-adevăr, dolari de câte 5, 1, 10 USD (bancnote) și 50 USD.

Era și o scrisoare, scrisă frumos, de mână, în limba greacă și nu aveam cum să aflu „misterul” existenței acelei sume de bani de care nici nu am putut să-mi dau seama până am ajuns la birou să-i număr.

Oricum, funcționara ar fi putut să-mi pună o taxă mai mare, pentru că deja trebuia să dau vreo 70.000 lei pentru colet. Dar, Sfântul Nectarie «a lucrat» și aici: funcționara nu numai că nu m-a taxat de bani, dar a ascuns plicurile să nu le vadă colegii ceilalți și mi-a făcut chitanță că am primit medicamente în acel colet și trebuia să plătesc 1.000 lei! Exact 1.000 lei cât promisem în plus atunci când am schimbat 800 franci pentru a plăti penalizarea de la bancă!!!

Am plâns în hohote după ce mi-a tradus colega mea scrisoarea maicii starețe, Teodosia, din Eghina, scrisoarea în care îmi spunea că ceea ce le-am scris va fi tipărit în noua carte care o să apară în Grecia cu «Minunile Sfântului Nectarie», ca să se roage pentru mine și prietena mea și pentru familiile noastre și că: «ne trimite Sfântul Nectarie câte o icoană în foiță de aur la fiecare, mir de la sfântul său trup și banii sunt tot de la Sfântul Nectarie!». Era suma de 200 USD, din care 100 USD

să-i înapoiez eu prietenei mele datoria, iar 100 USD să-i împărțim: 50 USD fiecareia să facem ce vrem cu ei!

Am rămas fără grai, atât eu cât și colega mea, traducătoarea, când am aflat ce era cu dolarii din plicuri, pentru că într-unul erau 100 USD mărunți și în celălalt câte 50 USD întregi. Erau bani din cutia de pomelnice de la Sfântul Nectarie.

Nu mai trebuie să vă spun care a fost reacția prietenei mele, Ligia, când i-am dus icoana cu Sfântul Nectarie și banii de la Sfântul Nectarie.

Ei i-au revenit 150 USD pe care i-a pus la «temelia» noului apartament, pe care au reușit să și-l cumpere acum, în 2003.

Eu am fost într-un pelerinaj în țară cu o parte din acei bani, cu altă parte mică mi-am plătit o factură și alții i-am trimis la o mănăstire.

În toate aceste «lucrări» ale Sfântului Nectarie am văzut că s-a gândit la toate amănuntele! Totul «a mers șnur», dacă Sfântul meu drag a vegheat și veghează mereu! Trebuie doar să-L iubești pe Hristos, s-o iubești pe Maica Lui (căreia Sfântul Nectarie se ruga zi și noapte) și să te rogi lui, așa cum fac și eu tot timpul și mă ajută mereu în toate!

Slavă lui Dumnezeu!

*(Antoaneta Velcovici – Psihosociolog și redactor la
Societatea Română de Radiodifuziune, București)*

Sfântul Nectarie, împotriva unei amăgiri

Dintotdeauna, Dumnezeu a binecuvântat pământul cu flori neprețuite, pentru că în toate timpurile au existat oameni purtători de Dumnezeu, care au strălucit și i-au călăuzit pe semenii lor spre calea mântuirii. Dintotdeauna au existat sfinți, dar mi se pare că niciodată nu au fost atât de mulți care să fie așa de apropiați de oameni, cum se întâmplă în zilele noastre. Poate că răul s-a înmulțit atât de mult încât și Dumnezeu a trebuit să înmulțească numărul adevăraților Săi slujitori de pe pământ, pentru ca, prin mijlocirea și prin ajutorul lor, oamenii să mai fie pășuiți.

Este uimitor cât de mulți sfinți, veniți din diverse colțuri ale ortodoxiei, au trăit sau trăiesc încă în zilele noastre. Pentru mine, care sunt o persoană tânără, crescută și educată după toate canoanele societății moderne, a fost un șoc atunci când, din întâmplare, am ajuns să citesc o cărțuie despre câteva dintre minunile Sfântului Nectarie din Eghina. Pur și simplu nu pricepeam cum este posibil ca Dumnezeu să

Își mai îndrepte și în veacul nostru privirea înspre noi și încă într-un chip atât de minunat.

De când am citit acea cărțuție, am început să o port cu mine tot timpul atunci când călătoream mai departe, pentru că simțeam oarecum că nu sunt singură dacă o am la mine. Într-o zi, am intrat pe internet, așa cum se obișnuiește printre tineri, din curiozitatea de a discuta cu persoane din Grecia, pentru că iubesc foarte mult țara aceasta. Am intrat în vorbă cu un grec din Australia, pe nume Dimitris Christakis, care avea atunci 46 de ani și care intrase și el pentru prima dată pe internet. Cum am început să vorbim, mi-a spus direct că are cancer la pancreas și că i-au făcut operație, iar șansele să trăiască sunt de 50%. Am rămas șocată, pentru că nu mai avusesem niciodată de-a face cu o persoană practic pe moarte.

Aducându-mi aminte de faptul că Sfântul Nectarie i-a vindecat pe mulți de cancer și netrecându-mi altceva prin minte în acel moment, l-am întrebat:

– Tu ai auzit de Sfântul Nectarie?

El mi-a răspuns atunci pe un ton brusc înviorat:

– Cum să nu, dacă el este protectorul familiei mele...

După ce am discutat ore în șir, am mers acasă, unde, aflându-mă sub puternica impresie a dramei acestui om, care începuse deja să își pregătească cele trebuincioase pentru înmormântare și având în minte exemplul minunilor săvârșite de Sfântul Nectarie, care parcă aranjase această întâlnire, m-am gândit că trebuie să fac ceva. Ca un om de știință mai degrabă decât ca un credincios, am analizat ce anume se cerea pentru ca Dumnezeu să Se milostivească și să facă minunea. Am observat că este nevoie mai ales de două lucruri: de rugăciune stăruitoare și de credință nestrămutată. Cu rugăciunea stăruitoare a fost mai ușor. Deși eram în timpul examenelor, atunci când mă opream din învățat, îl rugam în continuu pe Sfântul Nectarie să aibă milă de noi. Iar, pentru ca să nu uit de rugăciune, mi-am lipit chiar pe pereți foi de hârtie pe care scrisesem: „Sfinte Nectarie, vindecă-l pe Dimitris”. Cu credința nestrămutată a fost însă mai greu, pentru că nu o prea aveam. Văzând că nu progrez, în disperare de cauză, am aplicat o metodă mai dură. Am pus pe jos scoici și făceam Paraclisul Sfântului cu genunchii pe ele. Astfel, încet-încet, credința a început să crească și eram deja plină de nădejde.

Pentru ca durerea provocată de scoici să treacă, era nevoie de mai multe zile din momentul în care încetam să le mai folosesc. Într-o seară, însă, după ce am făcut din nou rugăciune pe scoici, fiindcă obosisem și mă dureau destul de tare genunchii, m-am întins pe pat ca să mă odihnesc. Am ațipit cam o jumătate de ceas și când m-am trezit, nu mai aveam nici urmă de durere, deși, în mod normal,

durerea ar fi trebuit să treacă în câteva zile. Acest lucru s-a repetat de mai multe ori.

Pentru mine, acesta a fost un semn că Sfântul Nectarie asculta rugăciunile noastre, cu atât mai mult cu cât însuși Dimitris – căruia deja îi ziceam tată, pentru că mă atașasem mult de el și pentru că eu însămi eram fără părinți – îmi spusese că i s-a întâmplat și lui o asemenea minune.

El și soția sa, Vera, merg o dată la câțiva ani în Grecia, în insula Eghina, pentru a se închina la moaștele Sfântului Nectarie. Cu ceva ani în urmă, odată ajuns în Eghina, Dimitris a hotărât să nu meargă cu autobuzul până la mănăstire, ci, ca semn de mulțumire și de iubire față de Sfânt, s-a descălțat și a mers pe jos. După cum povestește el, deși era ceva de mers, parcă ar fi avut aripi la picioare și parcă pe drum nu erau pietre și țepi, ci catifea. Și așa a rânduit Sfântul Nectarie, care îi răsplătește și îi mângâie pe cei care îl iubesc, de a ajuns la mănăstire înaintea autobuzului. Dar, pentru că mersese desculț, picioarele îi erau pline de răni. După ce s-a instalat într-o cameră, s-a culcat pentru vreo două ore, iar, când s-a trezit, pe picioare nu mai avea nici urmă de rană sau de umflătură.

Astfel, m-am încredințat că Sfântul Nectarie ne era aproape. În același timp, pe cât puteam, căutam să îl încurajez pe tata și să îi cresc nădejdea că se va vindeca.

El îmi spusese că, atunci când era în spital, înainte și după operație, simțea prezența Sfântului deasupra patului său.

Iar eu, pentru a-l scoate din starea în care se afla, îl luam repede și îi spuneam:
– Tu chiar crezi că nu o să te vindeci? Atunci de ce venea Sfântul Nectarie la tine la spital? Numai ca să-ți țină de urât?...

Așa a trecut o perioadă de timp și într-o seară, în vreme ce stăteam în genunchi și citeam Paraclisul Sfântului Nectarie, care era la sfârșitul cărțuliei cu minuni pe care am amintit-o, pe când țineam cartea în mână, am simțit la un moment dat nevoia să mă opresc din rugăciune și am închis ochii. Cât timp am ținut ochii închiși, cartea s-a deschis în altă parte, iar, în momentul în care i-am deschis din nou, privirea mi-a căzut pe următoarele cuvinte care se găseau în carte: „Nu te neliniști, copila mea, părintele tău se va face bine în curând”. Nu știam ce să cred. Se putea să fie de la Sfânt sau se putea să fie numai o ispită. Nu am spus nimănui, dar am așteptat să văd ce avea să se întâmple.

În zilele următoare, tata a mers la analize. Am așteptat rezultatul cu destul de mult calm, pentru că, în sufletul meu, simțeam că nu se putea să nu fie bine. În ziua în care știam că avea să primească rezultatele, m-am dus la internet ca să aflu ce s-a întâmplat.

L-am întrebat cu sufletul la gură ce anume i-au spus medicii, iar el mi-a răspuns:
– Mi-au zis că o să mor.

Dintr-o dată, am început să tremur cu toată ființa mea, dar, imediat, el a început să râdă și mi-a spus că a glumit și că doctorii i-au spus de fapt că tumoarea a dat înapoi și că nu mai este nici un pericol.

M-am bucurat, firește, dar șocul prin care trecusem îmi înțepenise parcă simțurile. Noaptea care a urmat a fost pentru mine îngrozitoare. Deși dormeam, parcă eram totuși trează și mă zvârcoleam de parcă sufletul meu nu avea aer. La un moment dat, m-am trezit, dar nu puteam să-mi revin din senzația de sufocare a sufletului, de parcă șerpi nevăzuți se încolăciseră în jurul meu și nu mă lăsau să respir. Atunci, mi-am adus aminte de o minune a Sfântului Nectarie cu un om care a trecut printr-o situație asemănătoare de chin sufletească, dar, luând ulei de la candela Sfântului, pe care îl păstra în casă și făcând cu el semnul crucii pe piept, și-a revenit. M-am dus atunci la candela, care, de când l-am cunoscut pe tata, arde neîncetat la icoana Sfântului și chiar dacă în ea era ulei obișnuit, mi-am înmuiat degetul în ulei și mi-am făcut semnul crucii pe piept, fără să sper prea mult că acest lucru îmi va aduce vreo alinare. Dar mă înșelasem, pentru că, imediat, toată senzația de rău a dispărut și am adormit liniștită.

În acele clipe nu am înțeles care a fost rostul acestei din urmă minuni, dar, mai apoi, mi-am dat seama că ea a avut menirea de a confirma faptul că vindecarea tatălui meu nu a fost o „minune” a științei, ci o minune adevărată a Sfântului iubirii, care nu își întoarce fața de la nici un om care îl cheamă cu credință și cu dragoste.

Pentru mine, minunea săvârșită de Sfântul Nectarie a fost dublă, pentru că un om a fost salvat de la moarte, dar, mai mult decât atât, prin puterea și prin grija lui Dumnezeu, am dobândit părinți adevărați, prin care m-am născut din nou.

Părintele Nectarie, care – alături de Maica Domnului, pe care o consider mama mea din cer – a devenit tatăl meu din cer, este de atunci în permanență prezent în sufletul și în inima mea. S-a întâmplat să mă mai ocrotească în mod simțit.

Cu vreo doi ani în urmă, în timpul verii, pentru că petreceam foarte mult timp la internet vorbind cu tata, am cunoscut (tot pe internet) un băiat grec, pe nume Nikos Papadopoulos, care mi-a plăcut. Și el m-a plăcut pe mine și, după o vreme, a hotărât să vină cu mașina în România ca să mă cunoască și eventual, să merg apoi și eu în Grecia. Totul părea să fie în regulă. Aveam chiar și binecuvântarea tatei. Însă, pe internet multe se pot ascunde și nu am avut de unde să ne dăm seama că băiatul era de fapt însurat. Aceasta aveam însă să o aflăm mai târziu.

Între timp, într-o zi anume, băiatul s-a urcat în mașină și a pornit spre România. Eu am stat și l-am așteptat și l-am tot așteptat, însă, nu numai că nu a venit, dar nici nu a mai dat vreun semn de viață. Nu am știut ce să cred, dar mi-am văzut în continuare de viața mea. Într-o zi însă, intrând din nou pe internet, l-am găsit. Era acasă la el, dar părea foarte tulburat și agitat. L-am întrebat insistent ce se petrecuse de fapt. La început, nu a vrut să îmi zică nimic, dar, până la urmă, mi-a spus că este căsătorit și mi-a povestit tot ce i s-a întâmplat.

Din ceea ce mi-a spus el, în ziua hotărâtă s-a urcat în mașină ca să plece spre Iași să mă cunoască, fără a avea nici o mustrare de cuget pentru faptul că era căsătorit. A străbătut fără nici o problemă Grecia și Bulgaria, dar, din momentul în care a intrat pe teritoriul României, a început să se simtă foarte tulburat. Cu cât înainta mai mult, cu atât se simțea mai rău. A reușit să treacă de București, dar, când a ajuns la Crasna, nu a mai putut înainta și a făcut cale întoarsă.

Tulburarea care îl cuprinsese era atât de mare, încât abia dacă mai vedea șoseaua pe care mergea. A trecut înapoi prin Bulgaria și a ajuns în Salonic, de unde trebuia să meargă spre vest, pentru a ajunge în Corfu, unde locuia. Însă, fără să își dea seama ce face, în loc să meargă spre vest, a luat drumul care ducea spre Atena, adică spre sud. Pe drumul dintre Salonic și Atena, nu a mai fost stăpân pe faptele sale. Avea senzația că altcineva îi ține volanul și că mașina merge încotro vrea ea. Atunci când a ajuns la Atena (drumul dintre Salonic și Atena este de mai multe sute de kilometri), a oprit mașina și s-a întrebat ce caută el acolo. Noapte fiind, a privit prin parbriz, ca să vadă unde anume se afla. Atunci, ochii săi au întâlnit ochii mari și blânzi ai unui călugăr bătrân, îmbrăcat într-o rasă ponosită și cu scufie pe cap, care l-a fixat pentru ceva vreme. În acele clipe, fără să-și dea seama în ce fel, gândul i s-a luminat. Știa de ce se afla în Atena: pentru ca să meargă în Eghina (insula Eghina se afla în apropierea Atenei). A luat atunci un vapor și s-a îndreptat în grabă spre insula unde se aflau moaștele Sfântului Nectarie. Cum a ajuns să se închine la ele, a simțit dintr-o dată că tulburarea îl părăsește, după care s-a întors acasă liniștit.

Oamenii nu Îi pot niciodată mulțumi cu adevărat lui Dumnezeu pentru multele daruri și pentru purtarea Sa de grijă față de noi. Însă, în neputința mea, eu m-am gândit să-i mulțumesc Sfântului Nectarie vorbind despre el și altora, pentru ca și semenii mei să se împărtășească din darurile minunate pe care Dumnezeu le-a gătit celor care, în lumea aceasta vândută celui rău, se străduiesc să nu se depărteze de El. Îl iubesc pe Sfântul Nectarie ca pe un tată, iar el îmi este mereu aproape, chiar și în chip simțit.

Într-o zi, după ce am aflat că în Iași se zidește o biserică cu hramul Sfântului Nectarie, am mers și eu acolo la slujbă. În biserică slujea un singur preot. Însă, atunci când acesta a ieșit cu Sfintele Daruri, m-am ridicat dintr-o dată pe vârfuri pentru ca să-l văd și pe celălalt preot care slujea. Nu l-am văzut, desigur, pentru că nu exista un al doilea preot, dar, pentru câteva momente, am avut senzația puternică a prezenței Sfântului Nectarie ca preot slujitor în acea biserică.

Într-o altă zi, mergeam pe o stradă din apropierea bisericii de care am amintit, dar fără să-mi dau seama că voi ajunge pe lângă ea. Cum mergeam gândindu-mă la ale mele, dintr-o dată am simțit coborând asupra mea o senzație puternică de pace și de iubire. Nu știam de unde vine aceasta, dar am privit în jur și am văzut că mă aflam chiar lângă biserică.

Să dea Dumnezeu ca acest Sfânt, care i-a iubit atât de mult pe oameni, încât s-a lăsat umilit și călcat în picioare de ei numai ca să-i poată ajuta, să se milostivească și asupra românilor și să verse de-a pururea harul său și peste noi.

(Elena Cristescu)

Cum l-am cunoscut pe Sfântul Nectarie

Mă numesc Boncea Ileana, am 72 de ani și sunt din București. Sunt fiică de preot, enoriașă a sfintei Mănăstiri Radu Vodă din 1992. Credința în Dumnezeu mi-a fost insuflată de tatăl meu, de când eram copil. Deci, în orice împrejurare, locul și ajutorul îl găsesc doar în Biserică și prin slujitorii ei, care la noi, la Mănăstirea Radu Vodă sunt cu totul deosebiți. Sunt dăruitori, ostenitori și foarte aproape de problemele fiecăruia, de la Prea Sfințitul Varsanufie Prahoveanul până la ultimul monah. Dumnezeu este atât de bun, îndelung răbdător, ne mai ceartă, ne mai iartă, dar nu ne lasă niciodată.

O întâmplare petrecută în 19 august 2001 m-a convins de aceasta. Ce oameni aleși mi-a scos Dumnezeu în cale și cum am scăpat de la moarte sigură, din situația în care mă aflam!

Eram pe stradă când mi s-a făcut deodată rău. Am vomat cheaguri de sânge și aproape mi-am pierdut cunoștința. La cererea mea, un taximetrist m-a dus la Spitalul Sfântul Ioan din capitală. De gardă, la Urgență, era o doctoriță pe numele ei dr. Ariadna Kuejdean, primul înger pe care mi l-a trimis Dumnezeu. M-a consultat repede și după pierderea mare de sânge pe care o avusesem, am ajuns la o anemie post-hemoragică severă (6), cardiopatie ischemică, tensiune arterială 5. Personal, această doctoriță m-a condus imediat în secția de cardiologie, unde am fost ținută sub aparate cinci zile, permanent, pentru a-mi restabili tensiunea și anemia. În urma consultației, diagnosticul era:

- ulcer gastric duodenal
- hemoragie digestivă, cu anemie post hemoragică 6
- infarct miocardic.

După redresare a urmat un consult amănunțit, însoțit de ecografii și doctorii au stabilit urgent intervenție chirurgicală, sub rezerva biopsiei, care a durat optsprezece zile: ulcer gastric, crater ulceros de natură malignă.

Până la intervenția chirurgicală au trecut niște zile de groază. Am alergat la mănăstirea Radu Vodă, la Prea Sfințitul Varsanufie, starețul acestei mănăstiri, pe care îl cunosc din 1998 și, având mare încredere în ajutorul și dăruirea dânsului, i-am explicat situația și i-am cerut binecuvântare.

La plecare, mi-a dăruit o seringă cu mir de la Sfântul Nectarie, să mă ung în fiecare dimineață. Am folosit mirul cu mare încredere în Dumnezeu și în cel care mi l-a dăruit.

Când m-am prezentat la Spital pentru intervenție, dintr-un ulcer malign, confirmat și de medicii care mă consultaseră, chirurgul care urma să facă intervenția, pe nume prof. dr. Radu Petrescu, mi-a zis: „Nu am ce tăia, rana s-a închis”. Minunea s-a produs datorită mirului primit de la candela Sfântului Nectarie.

La întoarcerea acasă, m-am dus iar la mănăstirea Radu Vodă, la racla Sfântului Nectarie, să-i mulțumesc, deși atunci nu știam nimic despre viața Sfântului. La noi, la pangar, am văzut cele două cărți (roșie și albastră) cu viața și minunile Sfântului Nectarie, sfântul secolului nostru. Le-am citit și recitit, dându-le spre cunoaștere celor care au probleme de sănătate și povestindu-le minunea prin care m-a vindecat Sfântul Nectarie. Abia citindu-i minunile, mi-am dat seama cât m-a ajutat Sfântul,

și i-am sfătuit pe cei care le lecturau să înceapă cartea roșie cu capitolul 2, pagina 72 – minunile sfântului, apoi prima parte cu viața lui și după aceea cartea albastră, tot despre Sfântul Nectarie (este mai detaliată și redă foarte frumos viața și minunile Sfântului). Purtându-i o vie recunoștință, simt nevoia să-l fac și eu cunoscut celor care au probleme și nu-l cunosc (ca și mine atunci).

Cumpărând ambele cărți (care s-au epuizat) le ofer spre informare, împreună cu relatarea mea, celor cu situații similare și nu numai.

Îi felicit pe cei doi autori ai cărților care s-au ocupat să-l facă cunoscut pe Sfântul Nectarie, dar mă întrebam de ce nu se scriu și la noi astfel de mărturii? Chiar astăzi, 10 august 2003 am aflat că la Mănăstirea Radu Vodă se strâng mărturii despre minunile sfântului și m-am grăbit să dau mărturia mea.

Deși au trecut doi ani, încă nu mi-am revenit din acest miracol petrecut cu mine, care sunt o păcătoasă, dar Bun este Domnul și minunate sunt lucrurile Lui, prin sfinții Săi aleși și slujitorii plini de har. Slăvit să fie în veci numele Lui.

(Ileana Boncea – 10 august 2003, București)

3. „Am fost operată de Sfântul Nectarie...”

Fragment din volumul Sfântul Nectarie – Doctorul nevăzut, volum de interviuri realizat de Danion Vasile despre ajutorul Sfântului Nectarie și al altor sfinți. Interviul din care este selectat acest fragment este luat doamnei Mariei Liliana Manolache, cu participarea soțului ei, domnul Mihai Manolache.

- E o mare bucurie să vă pot asculta vorbind despre minunile făcute de Dumnezeu și de sfinții Săi în viața dumneavoastră. Când am auzit prima oară despre cum v-a ajutat Sfântul Nectarie, am rămas surprins, e o minune pur și simplu impresionantă...

- Pe Sfântul Nectarie l-am simțit ocrotitor al familiei noastre.

- Din ce în ce mai multe familii mărturisesc la fel și îl aleg ca ocrotitor...

- În 2001, după zece ani de stat în Grecia, la muncă, am zis să mergem acasă. Noi am mers acasă pentru că tatăl meu era foarte bolnav. Era pe moarte. La întoarcerea înapoi, am fost avertizată că n-o să ajung în Grecia. Și nu am crezut-o, am zis că nu, imposibil să fie așa ceva. O femeie m-a avertizat: „Tu n-ajungi în Grecia!” N-a zis că „să dea Dumnezeu” sau așa ceva, dar...

- Femeia aceea făcea farmece?

- Da, da, făcea lucruri din astea. Și am zis că e o femeie nebună, că nu poate să mi se întâmple așa ceva. Dar mergem la graniță, într-adevăr: „Tu intri...”

- Ce graniță?

- Grecia cu Bulgaria. În România n-am avut probleme și nici în Bulgaria n-am avut. Ei, la greci, ne-am dus la graniță și prima dată ni s-a spus: „Tu treci, tu nu treci!” Până să rezolve Mihai cu actele acolo, m-am dus până la toaletă. Dar la toaletă erau alte persoane care se ocupau cu altceva, cu droguri, cu altele și nu trebuia să văd ce-am văzut eu în momentul acela... Nu trebuia să văd. Am motivat că n-am văzut nimic, dar ăia au zis: „Ești nevastă de polițai!” „Trebuie să-i luăm viața!” Am zis: „Cum așa?” Nu, nimic! Au pus mâna pe mine și m-au băgat într-o mașină bleu, după aia în altă mașină albă, simplă... După aia în altă mașină, tot din asta micuță, după aia am ajuns într-un camion mare, în care erau 46 de persoane – 6 femei și 40 de bărbați, care erau străini. Persoane care treceau granița în Grecia

ilegal. Dar cel care m-a prins era grec. M-au dus prin munții ăia, să mă omoare. M-au chinuit o săptămână.

- Erați într-un camion cu alți 46 de oameni?

- Când am ajuns în camionul ăla, era noapte, camionul avea prelată deasupra și eu când am văzut că mă urcă acolo, am zis că gata, s-a terminat cu mine... Și era noapte, am ajuns noaptea în camionul acela și nu i-am văzut la față, că sunt așa de negri... Dimineața, când i-am văzut pe toți... arabi, pakistanezi, ce erau... Mihai a rămas la graniță, de-acum grănicerii i-au spus: „Hai, treci, pleacă!”

- Cine v-a zis să treceți granița?

(Mihai) - Cei de la graniță.

- Grănicerii erau în legătură cu cei care au prins-o pe soția ta?

- Cine știe?

(Mihai) - Noi nu putem să știm asta. Dar imaginația acelor oameni... A fost ceva demonic, că nu puteau așa, deodată, s-o ia drept nevastă de polițist: „Vrei să ne trădezi pe noi și trebuie să te luăm!” Și într-adevăr, a început calvarul.

- Dimineață am văzut acolo toate persoanele astea atât de negre și mi-am zis: „Doamne, cu ce oameni m-ai adus aici! Doamne, să nu mă lași să mă distrugă oamenii ăștia!” O săptămână am stat prin munți, am mers...

- Dar există alte drumuri de intrare în Grecia, în afara celor cunoscute?

- Prin munți, prin munți, nu pe șosele. Noaptea mergeau și ziua dormeau toți. Eu toată ziua făceam rugăciune.

(Mihai) - Mașina a mers numai până într-un anumit punct. Pe urmă au mers pe jos.

- M-au dus cu mașina ca să ajungă acolo, la camionul ăla. Ei, de-acolo, a doua zi, când i-am văzut atât de negri, am zis că gata, de-acum mi s-au încheiat toate drumurile, până aici a fost viața mea – așa simțeam! De-acum, ce spun ăștia? „Trebuie să te omorâm!” Eu spuneam: „Nu aveți nevoie de mine, n-am văzut nimica!” – în greacă spuneam.

- Dar ei știau că ați văzut ce nu trebuia...

- Bineînțeles că știau! „N-am văzut nimica! N-am văzut nimica! Eu am cinci copii acasă! Dați telefon soțului meu, că el e la graniță și mă așteaptă!” Nimica n-au vrut să audă, nimic, nimic! Apoi am ajuns într-un ascunziș militar vechi, de pe timpul războiului. M-au chinuit în ziua aia în tot felul. Au început cu o lucrare din asta, demonică. Au făcut un cerc, s-au descălțat toți, ca musulmanii și-au tăiat unghiile, au urinat acolo, într-o găleată. După aceea, urlau, voiau să îmi dea nume mie, și mi-au dat un nume, ceva de musulman, nu-l mai rețin. Femeile lor făceau vrăji cu niște lumânări negre și cu niște broaște uscate. Aveau 40 de cordele, jumătate erau roșii, jumătate negre, cu capete așa, cum e semnul de la curent, pentru pericol de moarte, cu un craniu și cu două oase. Și spuneau acolo să-mi dea mie nume. Au scobit pâine, miezul de la pâine și pe coaja aceea de la pâine, au făcut iar craniul acela și aia voiau să mi-o dea mie, să mă spurce. Și mi-a dat, dar eu, când am strigat la Domnul, am zis: „Doamne, Tu m-ai botezat cu numele Maria Liliana, să nu lași, Doamne, să mă spurce oamenii ăștia!” Strigam cât puteam!

- Cu voce sau în gând?

- Și cu voce și-n gândul meu și românește și pe grecește am zis. În timpul acela, a apărut așa, din coaja aceea, o bucată de anafură, pe care scria Iisus Hristos NIKA, am văzut-o cu ochii mei. Și urina aceea nu mai era urină, era agheasmă și cu mirosul de busuioc atât de puternic, încât strigau: „Miroase a busuioc! Miroase a busuioc!” Mi-au dat să beau, m-au spurcat cu aia, cu forța. Și-n momentul când mi-au dat să beau, a început să miroasă a busuioc și s-a făcut agheasmă pe gura mea! Agheasmă, agheasmă! Nu mai era urină, nimic, nici unghii, nimic! Agheasmă curată! Asta e prima minune pe care a făcut-o Domnul cu mine!

(Mihai) - Și pâinea aia, pe care făcuseră capul de mort, în momentul în care i-au dat să mănânce, a apărut scris Iisus Hristos NIKA!

- Mi-a dat mie putere Domnul! Mi-a dat încredere că nu sunt singură. Și-am zis: „Doamne, nu sunt nici mărturisită, nu sunt nici împărtășită, ce fac eu acum, Doamne? Unde mă duc eu acum? Dacă mă omoară oamenii ăștia, Doamne, eu mor pentru Tine! Pentru Tine mor, Iisuse Hristoase!” Și mi-a dat o forță în mine și o încredere că ceva o să iasă de acolo. Ei, de-acolo, au început! Nu le-a ieșit varianta asta. Unul a venit cu o cârpă și cu un spray mare. A turnat în cârpa aceea ceva, să-mi dea mie la nas. Nu știu ce au vrut, ori să mă omoare direct, ori să mă adoarmă și să mă omoare mai ușor, nu știu ce să zic.

- Dar atunci erați legată sau liberă?

- Atunci am fost liberă, după aia m-au legat. Vine greul, zice: „Hai mai bine s-o ducem în șosea și să trec cu un jeep peste ea! Și n-o să se mai știe nimic de ea!” Zis și făcut! Mi-au luat papucii din picioare, mi-au luat geanta cu care am mers la toaletă, pentru mine, ca femeie... Mi-au luat tot. Ei, de-acum, am zis: „Doamne, numai Tu ești șansa mea, numai Tu ești!” Și am început cu: „Miluiește-mă, Dumnezeule!” „Doamne, auzi rugăciunea mea!” – toate rugăciunile pe care le știam eu și cu „Doamne, Iisuse Hristoase, să nu mă lași, Doamne! Să nu mor pentru oamenii ăștia! Pentru Tine să mor! Dacă merită copiii ăștia ai mei și sunt vrednică să le fiu mamă și dacă merit să fiu nevastă la omul ăsta al meu, să mă aduci la dâșii! Să mă aduci întreagă la dâșii! Dacă nu, pentru Tine să mor, Doamne Iisuse Hristoase!” Ei, vine greul să mă scoată pe mine în stradă și să treacă cu jeepul peste mine. Zice: „Eu mă urc în jeep și voi, din spate” – mă duceau ca pe Domnul Iisus, bătută, chinută, bătută cu bocancii de armată în cap.

- Cam câți erau cei care vă băteau?

- Cred că erau trei greci și ceilalți erau străini. Eu eram sub controlul lor, așa. Și vine greul acesta, capul lor, care a vrut să mă omoare și zice: „Trecem cu jeepul peste dâșii!” Mă duc, toți, legată; au început să mă lege cu bandă la picioare, la mâini, bandă la gură; așa cum eram, cu blugii ăia și cu o bluză mai largă la gât. Ei, când mi-au dat părul în față, să mă lege la gură, mi-au dat niște pastile și niște prafuri dulci. Cred că erau și droguri în acelea, cine știe? Cineva nevăzut îmi tot spunea să le scuip, să le scuip, auzeam în capul meu: „Aruncă-le jos!” Le scuipam în bluza aceea largă a mea și ei nu vedeau nimica. Și mi-au dat niște pastile mari de cianură, niște pastile mari pe care le punem în apă și sfârâie, ard. Ei și saliva sfârâia. Aceeași voce îmi spunea: „Scuipă-le! Scuipă-le!” Ei, cine-mi spunea mie: „Scuipă-le!”? A cui putere era aceea? Și, la urmă, când să-mi lege banda aceea la gură, Cineva îmi pune o mână caldă aici și mi-a cuprins și nasul și gura și a trecut banda peste mâna aceea. Dacă nu era mâna aceea să-mi țină gura mai liberă, nu puteam respira, muream! (...)

Ei, când țipam eu, răsunau munții aceia. De unde aveam eu puterea aceea să strig: „Doamne, nu mă lăsa, Doamne, nu mă lăsa!” - de se fereau și ei, și nu știau cum să mă apuce? Dar au continuat. Mă băteau, mă băteau cu bocancii, curgea sânge peste tot, pe urechi, pe gură...

- Atunci erai conștientă?

- Conștientă eram! La un moment dat, când să ajungem în stradă, că mă duceau femeile din spate, spuneau ce spuneau ele, în arabă sau ce limbă era...

Dar femeile erau de acord cu ce vă făceau bărbații aceia? Nu încercau să vă ia apărarea? Nu spuneau nimic?

- Nu, nimic, nimic! Cred că unul dintre ei era doctor, că a zis ceva, a scăpat câteva cuvinte în grecește, a zis: „Măi, e păcat de femeia asta, că femeia asta nu v-a făcut nimic!” „Nu, au zis, nu, e nevastă de polițai și dacă asta ne trădează, trebuie să moară! Altfel, pe toți ne bagă în pușcărie!”

(Mihai) - Cum a făcut diavolul! Până unde s-a ajuns cu toate treburile astea, ca diavolul să-și facă lucrarea lui, ca ea să fie distrusă! Pentru ce? Pe toți musulmanii aceia i-a unit, pe toți, ca să lupte împotriva unui creștin! De ce? Pentru că ea era aproape de Domnul!

- Așa... și ajung în stradă. Ăla se urcă în mașină. Când să treacă peste mine, vine o mașină dintr-o parte. De pe stradă se vedea. Când ăsta a claxonat de sus, ca să mă împingă în stradă, ca să simuleze accidentul, în dreptul meu a venit altă mașină. Asta s-a întâmplat de trei ori la rând. A mers iar, a întors mașina, iar s-a dus sus. De trei ori a încercat varianta asta, dar n-a reușit. Apoi m-a tras înapoi în boscheții ăia, cum eram, plină de sânge și m-a dus pe un drum de țară, pe munte.

- Ați mai fost, după aceea, prin locurile cu pricina?

- Când am făcut reconstituirea, cu poliția!

- Ei, și m-au dus pe drumul ăla. Pe drumul ăla, atâta m-au lovit și m-au trântit jos, cu picioarele, îmi dădeau în cap, mă loveau, mă loveau... De la un timp, de la loviturile alea, de cât mă bușeau ei cu picioarele, cu bocancii ăia de armată, apare un înveliș de protecție ca un cazan în jurul capului meu – un cazan, pur și simplu, un cazan!

(Mihai) - Ca o bucată de tablă!

- Îl vedeți sau doar îl simțeați?

- Îl simțeam. Și când ei loveau cu picioarele, băteau în cazanul ăla. Și cred că simțeau și ei asta. Ziceau: „Băi, asta are sfânt! Are sfânt, nu vrea să moară!” Mă înjurau, mă înjurau în toate felurile, mă făceau în toate felurile...

- Așa spuneau, că aveți sfânt?

- Da! Că am sfânt care nu vrea să mor.

Adică aveți sfânt care vă ocrotește?

- Da, am sfânt care mă ocrotește și nu vrea să mor.

- Și nu s-au speriat?

- Într-un fel, s-au speriat...

(Mihai) - Dar lucrau demonii! Și erau fanatici. Dar fanatismul unde lovește? Unde? Aici! În creștinism. Când apare fanatismul, atunci îl îmbolnăvește pe om, gata! Îl orbește demonul!

- Ei, am început să simt cazanul ăsta, au văzut că nu reușesc să mă omoare așa. Zice: „Măi, scoatem pistolul și o terminăm!” Scoate pistolul, trage cu pistolul. Avea patru gloanțe – că le-am simțit cum le-a respins, cum au ricoșat gloanțele din cazanul ăla. De trei ori a tras, apoi și a patra oară și zice: „Nu mai avem gloanțe!” Și zice: „Băi, asta are șapte vieți, e ca mâța! Ca nu știu ce!” Îmi spuneau tot felul de vorbe, de înjurături. Îmi spuneau, și eu ziceam: „Doamne, să nu mă lași! Doamne, Iisuse Hristoase, să nu mă lași! Dacă mor, pentru Tine, Doamne, să mor!” Eu eram în chinurile acelea și eu acum re trăiesc momentele acelea, nu pot să plece din mine așa...

- Da, amintirile de acest gen se șterg greu din suflet...

- S-au speriat ăștia, au zis: „Nu putem... ce să facem, cum s-o omorâm? Trebuie s-o omorâm, trebuie să moară!” La un moment dat, apare Maica Domnului. O maică, maică, venită din cer și cu un baston de foc. A făcut o lumină de au căzut toți jos de la lumina aceea și s-au speriat, au zis: „Maică pe aici, prin munții ăștia, nu există!” Era Maica Domnului și cu Domnul Iisus Hristos micuț, de mânăuță, așa, îmbrăcat în alb. Și musulmanii, dar și grecii care erau acolo, au zis că nu există maică pe acolo. Au zis: „Asta e putere de la Dumnezeu, o ocrotește pe femeia asta!”

- Ei au văzut focul, tot?

- Au văzut tot și n-au putut rezista la lumina aia. Eu am rămas în picioare, ei au căzut toți și toți urlau, au zis: „Doamne, are sfânt! Hai să terminăm!” „Hai s-o lăsăm!”, ziceau unii dintre dâșii. Când a coborât Maica Domnului cu bastonul cu

foc, ca un fulger, numai eu am rămas în picioare, ceilalți toți erau culcați la pământ, aveam o putere enormă, puterea aceea nu cred s-o mai simt vreodată în viața mea, puterea pe care mi-a dat-o Maica Domnului și o mângâiere și ceva așa, pe fața mea, ca o mângâiere și să am curaj, că o să fie bine.

- Dar n-ați văzut cine vă mângâie, doar ați simțit?

- Am simțit mâna! Mâna caldă a Maicii Domnului, care mă ținea și la gură. În momentul acela, ei s-au speriat, s-au ridicat și au plecat. Am văzut și eu pe Maica Domnului cu Hristos micuț, frumos, așa. La un moment dat, ei au zis: „Măi, mai încercăm ultima șansă. Dacă nu ne iese nici de data asta... O aruncăm!” – că era și o prăpastie acolo. Ei, și au început iar să mă lovească. Eu, protecția la cap, tot o aveam. Mă loveau degeaba. Probabil că l-a enervat pe acela câte lovituri a dat și cum eram legată și nu puteam să fac o mișcare, nimic nu puteam să fac, nici o mișcare.

La un moment dat, din loviturile acelea, două porți mari, metalice, așa, se deschid, și iese un cal alb, nechezând și cu un militar deasupra, pe calul ăla. Și tot așa, cu un baston de foc, i-a pus pe toți jos, cu foc și a trecut Sfântul Gheorghe cu calul acela peste dâșii. Au început a țipa, a urla și au zis: „Nu putem s-o omorâm, hai s-o lăsăm, că nu știm cu cine avem de-a face!”, spuneau ei pe grecește. Mie mi s-a părut că au stat foarte mult jos, dar poate au stat doar un minut jos; s-au ridicat de acolo și atunci, în momentul respectiv, gata! M-au aruncat în prăpastia aia.

În timpul ăla, un jeep de poliție făcea un tur prin munți, l-am văzut și eu, l-au văzut și ei și s-au speriat. Și în momentul acela, m-au aruncat în prăpastie, o prăpastie de 15 metri, că am mers apoi cu poliția acolo, pe unde am fost eu aruncată și au zis: „Măi, fată, numai un sfânt te-a putut ajuta, ai avut un sfânt care te-a ocrotit pe tine, că, cine cade în prăpastia aia, nu mai iese de acolo viu!”

Și m-au aruncat în prăpastia aia, acolo, legată la mâini și la picioare, cu cordelele acelea la gât, acelea roșii și negre, cu cranii pe ele, mi le-au legat pe toate... Când am ajuns legată, jos – eu nu mai ajungeam jos, nu mai ajungeam! Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă cu mine, dacă urc sau cobor... Am zis: „Doamne, unde mă urc? În cer? Sau cobor?” Am ajuns ca o pană jos, era apă, stânci foarte mari. Am ajuns în apă cu mâinile legate la spate. În momentul acela am putut să-mi dezleg banda aceea de la mâini, să-mi fac cruce și să-I mulțumesc lui Dumnezeu.

N-am pățit nimic la cap. Am zis: „Doamne, ajută-mă să-mi amintesc ceva acum!” Că acolo unde am căzut erau stânci, era apă, peste tot. Dacă aș fi căzut puțin mai

încolo, mă înecam, mă lua apa cumva înspre Bulgaria. Și de acolo, mi-am adus aminte de telefonul lui Mihai, de mobilul lui, am început să plâng, să mulțumesc că m-a ajutat atât de mult Domnul. Am zis: „Doamne, până aici m-ai ajutat!” Ei, de frică, după aceea, mă căutau ca să vadă dacă m-am dus în apă, dacă m-am înecat. M-au căutat, că s-au speriat și de mașina ceea de poliție, când m-au aruncat ei acolo. Se uitau cu lanterne, noaptea, ca să vadă dacă m-a luat apa. Au venit până aproape lângă mine, că era o tufă mare, în apă și eu eram în apă, mă țineam de tufa aia și nu m-au văzut. Și au zis: „A luat-o apa, s-a înecat!” - au zis pe grecește.

După aceea, am ieșit de acolo, m-am dezlegat la gât, dar de cordelele acelea n-am putut să mă dezleg. Atunci au ieșit diavolii din ele. 40 de diavoli, câte cordele am avut la gât – eu n-am mai văzut în viața mea așa ceva – i-am văzut cum arătau și mi i-au arătat pe toți ăștia care ne făceau nouă vrăji în România, inclusiv pe persoana care a zis că nu ajung în Grecia. Mi-i arătau dracii și mă trimeteau înspre Bulgaria, să mă înece. Dar eu îi spuneam diavolului: „Eu am zis că mă duc cu Hristos, că El e înaintea căii mele! Iar acolo să se ducă cei care fac treburile astea cu voi!” Și până n-am făcut cruce la gât, nu am putut să scap de diavolii ăștia. Voiam să dorm, era zăpadă, am înghețat, mâinile mele erau degerate, picioarele erau înghețate. Tălpile mele erau umflate cât o palmă, înghețate... Cum era zăpadă pe munți, a scăzut temperatura corpului. Eram înghețată, hainele erau ude, erau sticlă pe mine! Și voiam să mă culc un pic, voiam să adorm, după o săptămână de chin, bătută, schingiuită, nemâncată, fără apă! Fără apă! Cu hrană cerească am trăit în zilele acelea!

- Câte zile ați rezistat așa?

- O săptămână! O săptămână, nici apă, nimic, nimic!

- Vă era foame sau sete?

- Nimic! Simțeam că sunt sătulă cu hrană de la cineva, de undeva. Și când mă culcam jos, să adorm un pic, cineva țipa la mine să nu dorm, că mor! Să nu dorm, că mor! Și toată noaptea am mers, am mers prin munți. Ei, când am ieșit din groapa aia, de acolo, din prăpastia aia, a ieșit o femeie îmbrăcată în alb – eu am zis că e bunica mea după tată. Nu știu, poate era altcineva. Și tot îmi spunea: „Hai, Liliană, draga bunichii, hai, hai”, de m-a urcat pe munți, spre Grecia.

- O vedeți cum vă arată drumul?

- Da, o vedeam, așa cum vedeam că diavolii mă trimiteau înspre Bulgaria. Dar eram puternică, ardea sufletul meu pentru Hristos și trebuia să-L urmez pe Hristos și nu pe altcineva! Și când am dezlegat eu toate acele cordele de la gât, cu semnul crucii, atunci a cântat cocoșul. Unde a cântat cocoșul dimineață, la ora trei, pe munți? Unde? N-am văzut! Ei, a cântat cocoșul și a dispărut diavolul. Am terminat cu acelea, le-am îngropat, le-am pus eu acolo, undeva, ca să le găsesc dacă mă întorc. Buletinul, ce-am mai putut să iau din geantă – că mi-au luat geanta –, buletinul l-am pus sub o piatră, toate cordelele alea le-am pus sub o piatră, hainele, care erau ude și erau grele, nu puteam să le mai duc, de-acum, le-am pus acolo, că mi-am zis că, dacă mor, o să găsească cineva un semn de la mine, că pe mine m-au omorât oamenii ăștia aici.

Ce gândeam eu atunci, că nu mai aveai timp de alte gânduri, decât de Hristos și de Maica Domnului și altceva, nimic. Lupii au venit până lângă mine; șacalii ăia care sunt pe munți, până lângă mine au venit. Nimeni nu m-a atins cu nimic. A fost puterea lui Dumnezeu că nu m-au atins. Am ajuns pe vârful muntelui. Când am ajuns, mă aștepta un grup de câini, vreo 13-14 câini erau, mari, care puteau să mă mănânce, de la mirosul ăla de sânge, cum era închegat pe mine. Ei, dar câinii aceia au început să-mi lingă cu limbuța lor picioarele, să mă încălzească, să mă strângă între dâșii, să mă urce sus, la stăpânul lor și plângeau, plângeau de mila mea. Eu, care aveam frică de câini, că am fost mușcată de copil, atunci n-am avut nici o frică. M-au dus la ciobani, sus. Dar până acolo era un grup de vaci. Eu simțeam că de la pastilele pe care mi le-au dat, mi-a rămas ceva aici, în gât, mă ardea ceva de la ele. Am mers, am făcut cruce la vacile celea și am muls puțin lapte, ca să beau și să plece ce aveam în gât. De acolo, am mers mai sus. Când ajung sus, dau peste ciobani. M-au dus câinii până la ciobani. Când ajunsesem la vaci, câinii mă împingeau și ei la vaci, să mă duc să mulg vacile celea.

Am urcat eu sus, tot cu „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătoasa”... Dacă n-aveam asta, nu venea salvarea mea, cred. Urcăm la ciobanii aceia. Erau doi într-o parte și unul într-o parte. Eu l-am întâlnit pe ăla, unul. Și zice pe grecește: „Doamne, de unde-ai mai apărut și tu pe aici? Tu ești nebună!” I-am zis: „Nu, domnul meu drag, nu-s nebună, sunt îndurerată...” Și am încercat să-i explic. I-am dat numărul lui Mihai, să-i dea un telefon sau să cheme poliția. Ei au discutat între dâșii, mi-au dat papucii lor calzi în picioare, mi-au dat șosetele lor calde în picioare, mi-au dat cozonac, ou roșu – eu, în anul acela, n-am mâncat ou roșu și cozonac de-al nostru – și au preferat să cheme poliția.

Când a venit poliția și a văzut ce picioare aveam, umflate și cu spini într-însele... Când m-au dus la spital, nu mai știau doctorii și cu asistentele cum să-mi scoată spinii ăia din picioare. A venit poliția, erau trei băieți tineri. Când m-au văzut, au

început a plânge și aceia și-au zis: „Doamne, ce s-a întâmplat cu tine? Cine te-a bătut în halul ăsta, așa?” Eram toată încheată în sânge, tot, părul, capul... Ca o femeie nebună, ce mai la deal, la vale. M-au luat la poliție și i-au dat telefon lui Mihai, l-au chemat. Când a venit, i-au zis: „Ce-ai făcut din femeia asta? De ce-i așa?” L-au luat pe el la întrebări. El a zis: „Dom’le, eu la graniță am rămas, am venit ca să trecem în Grecia și poftim, la voi s-au întâmplat toate astea!” În timpul acela, eu lucram la un medic care a studiat în România. Acesta ne dă telefon chiar atunci, fără să știe nimica, dar a simțit!

(Mihai) - Cum l-a trimis Dumnezeu exact atunci, doctor fiind, când pe ea au dus-o s-o controleze, să vadă dacă n-a fost violată, dacă nu s-au făcut alte chestii cu ea. Și-n momentul ăla, Dumnezeu l-a făcut pe doctorul acela să dea telefon: „Liliana, unde ești? Ce faci? Ce se întâmplă cu tine?” Și-i spune doctorul: „Te duci imediat la Serres, să-i faci actinografie”, asta, asta, asta, așa, în toate chestiunile medicale pe care trebuie să le facă și ne-am dat seama atunci cum a lucrat Dumnezeu. Noi nu vorbisem de atâta timp la telefon. În momentul când ea era pe masă, la control, îi spune doctorului ăluia: „O trimiți imediat la Serres, nu la Siderokastro, – unde era, într-un orașel mic – să-i facă toate analizele medicale, tot”. Imediat, psihologi, și toți doctorii, la ea, să vadă ce s-a întâmplat cu ea, dacă nu-i nebună.

- Cât am stat la spital, erau câte doi polițai care mă păzeau, noapte și zi. Cât am stat în spital eu, o lună de zile, a venit televiziunea. N-am dat nici un interviu, am zis: „Dacă eu Îl am pe Hristos, îmi mai trebuie mie televiziunea voastră?” Nu-mi trebuia nimica. Eram toată bătută, m-au fotografiat cum eram, bătută, schingiuită, cum eram, în situația aceea – există documente, dacă le mai scoate cineva la iveală... Până și cel mai rău polițai de acolo, care ne ura pe noi, românii, la urmă a venit cu icoana Maicii Domnului, s-a pus în genunchi în fața mea și și-a cerut iertare. ăla era cel mai fără suflet om! Credea că noi suntem veniți aici pentru alte treburi.

(Mihai) - Dar, ce s-a întâmplat aici: noaptea, la spital, vorbea prin somn...

- Spuneam toată întâmplarea mea, tot ce s-a întâmplat. Și ei m-au înregistrat. Ei în fiecare zi îmi luau interviu mie, în fiecare zi, o lună de zile. Au zis: „Poate e nebună... E imposibil să se întâmple așa ceva!” Dar doctorul la care lucram eu a avut cunoștințe în parlament, socrul lui era în parlament la greci. Socrul lui era în parlament, soția lui era mare avocat, toate rudele lui, neamurile lui, erau toți oameni mari. I-au băgat în priză pe ăștia de la graniță, pe toți. „Cine sunteți voi? Cine sunteți? Că ne pierdem pâinea!”, ne ziceau. Până la urmă, s-a dovedit adevărul, l-au depistat cine era. L-au prins! După aceea, trebuia să-l băgăm în

pușcărie, fiindcă aveam acte în regulă! Dar după aia, mi-a zis părintele să-l las la judecata lui Dumnezeu, că Judecătorul meu este Hristos și să nu-i fac nimic, să-l las pe mâna Domnului. Am zis că nu vreau să-i plătesc cu aceeași monedă cu care mi-a plătit el. Vreau să-l las la mâna Domnului. Ce-o vrea Domnul, aceea să facă cu dânsul.

- Am stat o lună de zile în spital, am plecat în România, să-mi fac din nou acte, că mi-au luat actele, nu mai aveam nimica, în schimb, eu am fost la Sihăstria, am fost, n-am stat așa, am zis să văd și eu care-i treaba. Dar mi-am pierdut vederea, mi-am pierdut auzul.

- Când s-a întâmplat?

- Imediat după ieșirea din spital.

(Mihai) - Erau efectele loviturilor. Fiindcă, la un moment dat, a intervenit Domnul, cu cazanul acela, cu protecția Sa, dar până atunci, loviturile au fost!

- Mă durea tare în vârful capului, am mers la medic și medicul a spus că o să-mi pierd auzul și la urechea cealaltă. Mi-am pierdut auzul și dincolo, vederea mi-am pierdut-o.

- Nu mai vedeți deloc, deloc?

- Am fost la București și când m-am dus să completez documentele pentru Grecia, cine caută în documentele acelea vede dacă vedeam sau dacă nu vedeam. Că oamenii ăia s-au speriat. Ziceau: „Femeie, cine te-a nenorocit așa? Ce scrii aici?” Nu mai vedeam deloc...

Nu mai vedeți nici să mergeți pe stradă?

- Zăream foarte puțin, așa. Și copiii îmi citeau o carte despre Sfântul Nectarie și eu plângeam... Și am zis: „Dacă îmi este de folos, să ajung și eu la tine, Sfinte Nectarie!” Și așa am ajuns în Eghina, la Sfântul Nectarie și m-am rugat lui din toate puterile. M-am dus acolo, la mormântul lui și mi s-au lipit mâinile de marmură. Trăgea lumea de mâinile mele, dar nu se dezlipeau. Simțeam că sfântul vrea ceva de la mine și nu știam cum să interpretez asta, cum să procedez.

(Mihai) - Eu, care sunt om puternic, am tras de degetele ei și nu puteam să le dezlipesc. Și pe urmă ea s-a pus cu capul pe mormânt.

- Da, simțeam aici ceva foarte... Ei și s-a lipit urechea, cum stăteam în genunchi lângă mormântul sfântului, acolo, mi s-a lipit capul de mormântul lui. În momentul respectiv, nu mai puteam să mai port capul nici într-o parte, nici în alta și Sfântul Nectarie a început să tragă ceva din cap de la mine. Trăgea, tăia! Forfecuță, pensă, auzeam în cap la mine. Pensă, cum opera. Sfântul a operat în cap la mine. Operație fără bani, că doctorii ăștia, în ziua de azi, dacă te duci, trebuie să-ți ia și viața ca să poți să plătești. Sfântul a lucrat fără bani. După aceea, am simțit o căldură, o energie puternică la ochi, după aceea la urechi, a terminat operația – nu știu, poate am stat o fracțiune de secundă acolo, Mihai poate să știe mai bine cât am stat eu acolo.

(Mihai) - A stat câteva minute, două-trei minute. Totul se petrecea cu o repeziciune extraordinară.

- M-am ridicat, plângeam, plângeam de mulțumire, că am ajuns la sfânt, acolo. Că atât am trăit eu și mi-am dorit atât de mult, încât simțeam că am ajuns în cer, că am ajuns în Eghina. Ei și după aia am simțit o mângâiere și a început să dea drumul la auz. Simțeam ceva, simțeam că e mai bine! Apoi am mers și m-am spovedit.

Până atunci nu auzeai deloc, nici cu o ureche, nici cu cealaltă?

- Nu... foarte puțin, foarte vag, cu cealaltă. Dar eu nu-i mai supăram pe dânșii – pe Mihai, pe copii. Nu le mai spuneam că nu mai aud. Știau, dar nu voiam să știe chiar tot ce se întâmplă cu mine, ca să nu-i mai supăr și pe ei. După aia, când am ajuns acasă, i-am dat telefon la serviciu lui Mihai: „Mihai, aud mai bine!”

(Mihai) - Pe urmă, încet-încet, și-a revenit și vederea. Durerile de la cap au dispărut din momentul ăla. Noi, ca oameni, aveam încă nesiguranță: dar dacă o să apară iarăși durerile, dacă...

- Nu, nu! Mi le-a luat și m-a întărit Dumnezeu și am crezut că n-o să se mai întoarcă durerea aia.

- Ați început atunci să auziți și vederea v-a revenit treptat...

- Cred că într-o săptămână de zile vedeam bine.

- Ca mai înainte, nu era nici o diferență?

- Ca înainte. Numai că acum, după aproape zece ani, nu mai văd la fel de bine, îmi pun ochelari când citesc.

(Mihai) - Acum e și o chestiune de bătrânețe.

- Acum, dar atunci s-au vindecat toate, slavă Domnului. După ce am simțit că m-a operat Sfântul Nectarie, am mers atunci la părintele Panaghiotis, bătrânul, că sfântul mi-a dat de înțeles să merg să mă spovedesc. Așa am simțit eu acolo. Am mers și m-am mărturisit la bătrânul Panaghiotis de la Eghina. Și mi-a spus: „Știți cât vă iubește sfântul pe voi, românii?” Am zis că știu, știu că mă iubește, că mari minuni a făcut cu mine.

A zis: „Foarte mult vă iubește pe voi!” După ce m-am mărturisit, mi-a zis: „Sfântul o să lucreze cu tine!” Dar sfântul a și lucrat cu mine. Și părintele mi-a spus și despre mama niște lucruri pe care nu avea de unde să le cunoască, de unde să le știe...

Părintele Panaghiotis avea și el dar de la Dumnezeu, harisme duhovnicești!

- Da, da. Mai avem un părinte, care a fost duhovnicul nostru, un părinte foarte bun, văzător cu duhul - părintele Irimescu de la Rădășeni, de lângă Fălticeni. Am văzut o dată, la Sfânta Liturghie pe care o săvârșea, ceva... La Sfânta Evanghelie și la ieșirea cu Cinstitele Daruri, curgeau de sus, până pe capul lui și în potir, stele, într-una. Și i-am spus: „Părinte, am văzut ceva!” Și m-a prins de mână: „Să nu mai spui la nimeni, că n-ai văzut nimic!” Și părintele Irimescu, când am fost în 2001 acasă, am mers la dânsul înainte de a pleca în Grecia... El a văzut că ceva se întâmplă, dar vedea și salvarea mea. Și mi-a dat o carte de rugăciune, în care scria: Rugăciune înainte de moarte. Când mi-a pus cartea aceea în mână, am început să tremur.

- Înainte să aveți ispita cu venitul în Grecia? Chiar atunci, înainte?

- Da, da. El vedea ceva, dar vedea și scăparea! Nu știa cum să interpreteze bine: să mă oprească să mă întorc în Grecia sau să mă lase. Atunci, Mihai trebuia să vină la muncă, orice ar fi! Dar părintele vedea și scăparea. Când mi-a pus cartea în mână, am început să tremur, am zis că ceva vede. După ce am trecut prin acea grea încercare, i-am spus: „Părinte, de ce nu mi-ați spus să mă opresc?” A răspuns: „Fiindcă eu vedeam că tu treci!”

(Mihai) - Mi-a spus așa și mie, la telefon. Pe urmă, a venit și a stat la noi, în Grecia. Și așa i-a spus: „Liliana, eu vedeam că o să treci cu bine!”

- Că a văzut și altele atunci, a văzut...

- Slavă Domnului că mai sunt astfel de duhovnici...

(Mihai) – Când am fost prima dată la părintele Panaghiotis, ne-am dat seama că părintele e deosebit... Iaca, de asta trebuie să ne rugăm pentru duhovnici atunci când ne ducem la ei. Cu câtă credință te duci către un duhovnic, atât îți dă Domnul prin gura lui – fără ca el să conștientizeze în momentul ăla, sau știu eu... că trebuie să primești cuvinte bune. E un lucru foarte bun.

- Și îmi spune părintele: „Tu să nu răsplătești după cum ți-au făcut ei ție!”

Să nu răsplățiți răul cu rău...

- Nici la omul acela, nici la femeia de la care mi s-a tras, care mi-a făcut vrăjile. Asta a simțit-o și mi-a spus-o. A zis: „Tu să le plătești cu bine!” Și apoi a spus rugăciuni către Sfântul Nectarie. De atunci mi s-a ivit de multe ori în vis Sfântul Nectarie.

Înainte vă apăruse vreodată?

Înainte, nu. Dar înainte nici nu am avut nevoie, cred. Atunci când m-a văzut în chinurile alea mari, atunci m-a ajutat. Dar apoi, de multe ori, când aveam câte un necaz, câte o problemă, mă rugam la dânsul și îl vedeam în vis. Ne dădea sfaturi despre copii, despre ce trebuia să fac în anumite probleme...

- Cu ce vă frământa mai tare, nu?

- Da. (...)

- Și când v-a apărut în vise ce v-a spus?

- În vis mi-a apărut și acum, cu nepoțelul. Fata mea nu rămânea însărcinată și i-a spus doctorița pe care o cunoaștem noi că s-ar putea să nu aibă copii în viața ei, cu ce a avut ea, o problemă de sănătate. Ei, a mers acolo, la Sfântul Nectarie și a simțit ceva în burtă la ea. Și a promis că primului copil o să-i dea numele Nectarie. La care soțul ei, grec fiind, în ultima clipă a vrut să schimbe numele.

(Mihai) - La greci, totdeauna, se pune numele tatălui băiatului.

- Ea a zis: „Nu, îi dau numele sfântului și cu asta, basta! Dacă după aia nu mai pot face copii! Eu îi dau numele sfântului!” Și am făcut Acatistul Sfântului Nectarie. La naștere i-au spus că trebuie să facă cezariană. Dar nu a mai făcut.

(Mihai) - Acatistul s-a făcut mult, luni în șir se făcea în fiecare zi acatistul.

- Făceam în fiecare zi acatistul, m-am rugat... Aveam o iconiță din carton la care mă rugam, când mă puneam în genunchi. La un moment dat, aproape când să nască fata mea, m-am rugat la sfânt. Îl simțeam după capul meu așa, în sus și cu toată energia prin toate măduarele mele. Îl simțeam pe sfânt, îmi dădea încredere, copilul ăsta al lui este și numele lui o să-l poarte! Și am început să plâng de mulțumire. Și-i dau telefon lui Mihai și i-am spus ce am – asta a fost trăire, la sfârșitul acatistului! Trăire așa, pe viu am simțit. Și-i dau telefon lui Mihai și-i spun. Mihaela, fata noastră, îmi dă telefon a doua zi: „Mămică, trebuie să nasc! Trebuie să vin de la Uranopoli - că ea e căsătorită acolo - la Tesalonic.”

Mergem la doctoriță, se chinuie de dimineață până seara și doctorița zice: „Liliana, în caz că nu poate, trebuie să-i facem cezariană.” Ei, iau eu cruciulița mea și cu metania, că n-am rușine, eu unde ies, ies cu crucița și mă rog. Ei, am făcut metania la Sfântul Nectarie, toată metania aceea mă rugam la Sfântul Nectarie, să se roage pentru dânsa la Domnul, să facă ceva. Am zis: „Cum ne-ai ajutat atât de mult, Sfinte Nectarie, copilul ăsta nu trebuie să ajungă la cezariană. Să iasă cu bine!” Când am terminat

metania de făcut, a ieșit băiețelul, cu gura mare, și am zis: „Doamne sfinte și de data asta ne-ai ajutat!” „Doamne, de acum să ne ajuți și să primească numele ăsta, că oamenii ăștia sunt suciți!”

În noaptea aceea, după naștere, l-am visat pe sfânt că stătea la maternitate și o păzea pe Mihaela! În vis, văd un părinte la ușă că tot făcea metanie și tot făcea rugăciune... Zic: „Binecuvântați, părinte!” Și zice: „Domnul!” Zic: „Ce părinte sunteți?” Zice: „Dar nu m-ai chemat tu?” Când ridică capul, l-am cunoscut că e Sfântul Nectarie. Ochii mari, patrafir în față. A zis: „Dar nu m-ai chemat tu să mă rog pentru fata ta? Eu sunt aici, o păzesc”. Mihaela era într-un pat alb, copilul în partea dreaptă, cum dădea ea piept la copilul ăsta și a deschis ușa și a zis: „Uite-o, e acolo! Nu m-ai chemat tu să am grijă de dânsa? Copilul ăsta numele meu îl va purta!”

De-acum, înainte de botez, iar îmi apare sfântul în vis. Îmi apare întâi părintele Vincențiu, cel care a și botezat mai apoi copilul. Și-i zice părintele ginerelui meu, Teofil: „Hai, dă-mi o hârtie și scrie ce nume vrei să pui la copilul ăsta”. El dă repede hârtia, scrie nu știu ce și apare pe hârtie scris: Nectarios. „Cum, te-ai răzgândit, de ai pus Nectarie?”, zice părintele Vincențiu. „Nu, zice Teofil, dă-i Fotie!” În timpul acela, intră Sfântul Nectarie, îmbrăcat în veșminte, așa, și-i spune părintelui Vincențiu: „Copilul ăsta o să poarte numele meu!” Și, într-adevăr, în ziua

botezului, ginerele, Teofil, a mers la părintele din Uranopoli, la părintele Teodosie, să schimbe, să-i pună numele lui taică-său, adică Fotie. Și părintele l-a dat afară. Scandal au făcut toți, cu soacra, cu toți de acolo, scandal la părintele Teodosie. Iese părintele și-i pune numele de botez afară, Nectarie și le-a închis gura la toți. Și Nectarie a rămas...

4. Minunea Sfântului Nectarie și a Maicii Domnului de la Malevi

Deși minunea care urmează nu a avut loc în România, a fost inclusă în cartea de față datorită comentariilor pe care le-a generat, după ce materialul a fost postat pe <http://www.danionvasile.ro/blog/2008/02/11/sfantul-nectarie-vindeca-o-sora-de-manastire-muribunda/>.

În Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul o maică s-a îmbolnăvit foarte grav. Avea doar douăzeci și patru de ani și se numea Veronica. La început avea dureri de cap, apoi a început să o doară mâna dreaptă. Maicile au dus-o la un spital din Atena unde a stat patru luni și jumătate și cu toate străduințele medicilor, nu s-a văzut nici o îmbunătățire. A fost adusă din nou la mănăstire, dar situația se înrăutățea pe zi ce trecea. A fost dusă din nou la spital, dar după o perioadă medicii au spus că nu mai au ce-i face, deoarece nu mai are mult de trăit și dacă vor, maicile pot să o ia la mănăstire.

Îi paralizaseră picioarele, o mână, iar capul nu mai putea să și-l ridice. Permanent avea crize, iar temperatura nu scădea sub 39o. Doctorii au zis că măduva picioarelor se topise, transformându-se într-un lichid. Maica stareță, împreună cu toate maicile, știind că nu mai are mult de trăit, s-au hotărât să o tundă în schima mare.

Dar iată ce ne-a povestit chiar maica Veronica: „Era în Duminica Ortodoxiei, aveam o criză și dureri mari, am văzut-o pe fosta stareță a noastră care adormise întru Domnul. A venit la mine, m-a luat în brațe și m-a dus într-o biserică a Maicii Domnului din Patra. În biserică era o Doamnă prea slăvită. Stareța m-a lăsat într-un colț și s-a dus la acea Doamnă pentru a vorbi cu ea. Am auzit și eu discuția lor.

Stareța a întrebat-o: «Doamna mea, ce se va întâmpla cu acest copil și ce va fi cu crizele?»

«Nu fi supărată, nu va mai avea crize.»

«Vai ce bucurie! - a zis stareța. Dar febra și durerile de care suferă așa tare, ce va fi cu ele?».

«Să faci puțină răbdare; nu vezi cât se întristează maicile pentru dânsa? Ia gândește-te, dacă o vom lua, cât se vor mâhni! Nu fi tristă, nu va păți nimic!».

Și zicând acestea, a plecat fără să o mai vad.

Apoi, fosta stareță s-a întors spre mine și a zis: «Copilul meu, să-i spui stareței să facă cât mai repede ceea ce s-a hotărât, deoarece va ajuta mult. Ai grijă să nu uiți ce ți-am spus».

Era vorba despre tunderea în schima mare, dar eu nu știam, deoarece în ultimele zile nu mai recunoșteam pe nimeni. Durerile au continuat, iar doctorii au zis maicilor că duminică voi muri.

Sâmbătă am avut dureri foarte mari, iar pe la patru după-amiază am rugat-o pe maica Euniki să-mi facă o injecție calmantă și în curând, am adormit. Nu după mult timp am auzit o bătaie în ușă, dar nu am răspuns. M-am gândit în sinea mea: «Oare maica Euniki nu le-a spus că sunt obosită și vreau să mă odihnesc? Oare cine să fie?» - m-am întrebat.

Deodată se deschide ușa și văd intrând o Doamnă prea slăvită, un episcop și un bărbat înalt, care era îmbrăcat cu o manta (astăzi nu se mai obișnuiește să se poarte așa ceva).

Doamna, văzându-mi privirea mirată, mi-a zis:

– Cred că te întrebi cine suntem și de unde venim la ora aceasta. Eu sunt de la Mănăstirea Malevi și de acolo vin, iar Preasfințitul este Sfântul Nectarie din Eghina, iar el este ucenicul cel iubit al Domnului nostru și locuiește aici, este ocrotitorul vostru.

Între timp, s-a apropiat de mine și mi-a zis:

– Eu am venit și duminică. Aveam de gând să vin peste câteva zile ca să te ajut, dar știind că mâine vei lua schima mare, m-am gândit să vin astăzi și să te ajut să te ridici, ca să-ți poți începe rânduiala și să te pregătești.

– Eu, Doamna mea, nu pot să stau pe picioarele mele, nu pot să mă mișc. Vin câte două-trei maici și nu pot să mă facă bine. Dar dumneavoastră cum o să mă ajutați? Cum pot să-mi fac rânduiala mea, dacă mă doare așa de tare?

– Copilul meu, de multe ori când copilul are o durere, un necaz, inima mamei doare și mai mult. Pe mine m-au strigat atâția copii pentru tine și inima mea m-a durut. Chiar dacă Dumnezeu avea în planul Lui să te lase mulți ani la pat, eu m-am rugat Stăpânului Hristos să vin să te vindec astăzi, pentru că inima mea nu mai suporta. Oare nu crezi în puterea lui Dumnezeu?

– Cred, i-am zis eu.

– Cele cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu, mi-a răspuns ea.

– Atunci de ce, Doamna mea, nu m-ați făcut bine când ați venit cu câteva zile în urmă, după cum mi-ați spus?

– Nu te-am făcut bine, a zis Doamna, pentru că lumea ar fi zis că te-a adus la sănătate, când ți-ai revenit, criza prin care ai trecut. De aceea am lăsat pe astăzi, ca să se slăvească mai mult numele lui Dumnezeu.

În chilie aveam un dulăpior și pe el aveam diferite iconițe. Ducându-se, Doamna a luat o iconiță și venind lângă mine, a zis:

– Uite! Ia această iconiță ca să înțelegi cine sunt!

Era a Maicii Domnului de la Malevi. În continuare mi-a zis:

– Veronico, acum ai să-mi aprinzi candela?

Asta mi-a zis-o pentru că atunci când eram în spital, am văzut în somn că mă aflam pe un loc înalt și necunoscut. Era o bisericuță a Maicii Domnului. Am vrut să merg, dar nu am putut și atunci am zis: «Preasfânta mea, dacă nu mă faci bine, nu-ți voi mai aprinde candela».

Pentru aceasta mi-a zis cele de mai sus. Atunci eu, ca și cum mi-aș fi revenit, am strigat:

– Preasfânta mea, tu ești?

Zicând aceasta, s-a întors zâmbind și apoi a dispărut. În momentul acela, revenindu-mi, nu-mi dădeam seama dacă am dormit sau nu, dar am văzut în mâinile mele iconița Maicii Domnului de la Malevi. Această iconiță mi-o adusese un arhimandrit, pe când eram bolnavă în spital.

După ce mi-am revenit, m-am ridicat în picioare, iar în clipa aceea trecea prin dreptul geamului meu maica Nectaria. Am strigat-o să vină înăuntru. Atunci am sărit în picioare și am îmbrățișat-o, înțelegând că s-a făcut o minune cu mine.

Imediat maica Nectaria s-a dus să le vestească și maicilor minunea, dar nici una nu era de găsit, căci toate erau la Vecernie. În cele din urmă s-a dus în biserică și a strigat: «Maicilor, veniți! S-a făcut o minune cu maica Veronica! Este complet sănătoasă!».

Când au venit să mă vadă, eu stăteam în ușă, iar ele au început să plângă și se pierdeau de emoție. M-am dus în biserică și am stat la vecernie, iar când am ieșit, au tras clopotele ca să-i mulțumim Maicii Domnului. Au fost anunțate rudele și toți cunoscuții. Apoi s-a făcut Acatistul Maicii Domnului și alte slujbe de mulțumire. În ziua următoare am fost tunsă în schima mare, primind numele de Magdalena”.

După câteva zile a mers toată obștea de la Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul, împreună cu maica Magdalena, la Mănăstirea Malevi, ca să îi mulțumească Maicii Domnului pentru minunea făcută.

Comentarii:

Rodica: Minunile și ajutorul Sfântului Nectarie le-am primit și eu, când nu puteam merge. Îi mulțumesc din inimă sfântului, că mi-a călăuzit pașii către un medic foarte bun și astfel pot merge. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Gabriel Merișescu: Când a venit la Iași Sfântul Nectarie, a fost lumea de pe lume la biserică ce-i poartă numele. Așa că ne-am rânduie la miruit. La 3:30 dimineața a ajuns o doamnă foarte cochetă, dar plânsă toată. Zicea că nu se mai poate opri din plâns, pentru că Sfântul Nectarie îi salvase copilul dintr-un groaznic accident. Femeia era medic pe la Pașcani, nu prea credincioasă. O bolnavă din spital tot o bătea la cap să citească Acatistul Sfântului Nectarie, să vadă și ea câte minuni a făcut acesta. Exasperată de bolnava insistentă, doamna doctor a luat nervoasă cărticica bolnavei și în puținul timp liber a citit acatistul. În timp ce ea citea la acatist, fiul ei s-a răsturnat cu mașina. Un accident teribil; mașina s-a făcut zob – nu a mai avut ce scoate din ea, însă copilul... Ce credeți?... Băiatul nu a avut nici o zgârietură. Câteva minute bune a fost în stare de șoc, vorbind cu cineva. Iar, când s-a trezit din șoc, mulțumea într-una. Cui?... După descrierea lui, unui bătrân îmbrăcat în negru, care a insistat să transmită numele său – NECTARIE – mamei sale. Comuniunea dintre lumea văzută și cea nevăzută e foarte reală, însă noi trebuie să dezlipim puchineii de pe ochii sufletului, pentru a intra în dialog cu cei care ne pot ajuta să ne fie mai ușor drumul spre mântuire, adică cu SFINȚII.

Luminița: Sfântul Nectarie m-a ajutat și pe mine foarte mult. Am început să citesc acatistul său pentru a-mi atenua starea de stres de care sufeream și atacurile de panică. Eram adeseori în imposibilitatea de a munci. În câteva luni m-am simțit mai bine și am obținut rezultate foarte bune la serviciu. Dar ajutorul nu se termină aici. Simt în permanență cum o mână nevăzută mă conduce pe drumul credinței. Dintr-o creștină nepracticantă am ajuns să merg la biserică, să mă spovedesc, să țin

post, să mă rog... și să trăiesc. Acum înțeleg cuvintele: „Iisus este Calea, Adevărul, Viața”. De când l-am invitat pe Sfântul Nectarie în viața mea, casa s-a liniștit, noi, părinții, suntem mai încrezători în viitor, copiii sunt mai fericiți; chiar aspectul și mirosul din casă s-au schimbat; ca să nu mai spun că multe din problemele și grijile casnice, familiale, mai mari sau mai mici, mai vechi sau mai noi, se rezolvă practic de la sine. Mulțumesc, Sfinte Ierarhe Nectarie și nu mă uita!

EM: În anul 2006, după decesul tatălui meu (Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!), am rămas mai multă vreme la casa părintească. Era greu să o fi părăsit dintr-o dată! Căsuța noastră face parte din ființa mea, draga mea casă părintească! Am avut-o lângă mine în această perioadă pe ființa cea mai deosebită și mai iubită, pe MAMA! O bătrânică ce nu se împacă deloc cu întunericul ochilor, întuneric dobândit printr-o orbire instalată treptat și determinată de glaucom și cataractă. O bătrânică ce nu uită trecutul său trist, amintirile-i furtunoase și nedrepte, care i-au încărcat sufletul cu multă durere și cu multe neînțelegeri... De ce tocmai ea a trebuit să-și piardă lumina ochilor? De ce să nu mai fie „zi” și pentru ea? O ființă cumplit chinuită de bătăile și amenințările primejdioase ale unui fost soț alcoolic, timp de foarte mulți ani... cumplit de nedreptățită de fratele fostului soț și de familia respectivă, de către vecinii hoți și mincinoși, care au reușit prin probă cu martori mincinoși să o dezmoștenească prin furt de o parte (o mie două sute cincizeci de metri pătrați de teren-grădină) din proprietatea stăpânită de părinții mei, timp de peste patruzeci de ani. În aceste stări de continuă răzvrătire și nemulțumire, manifestate din zori până în seară, cu greu reușeam să-i acord îngrijirile zilnice ca „medic”, „înfirmieră”, „fiică”, „însoțitoare pas cu pas”, „responsabilă de toate treburile gospodărești”, pomenirile tatălui și de multe altele. Da! Mă aflu într-o situație care necesită un mare efort, multă răbdare, înțelegere, căldură și mângâiere dăruite necondiționat și continuu. Mai mult, vecinii mei nu sunt prieteni, ci doar oameni înveninați care vor să devină stăpâni pe gratis ai casei noastre părintești.

Trăiam momente tensionate, stresante, dominate de frică permanentă. Dar Maica Domnului, Sfântul Mare Ierarh Nicolae, Sfântul Mare Ierarh Vasile cel Mare, Sfântul Mare Ierarh Spiridon, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, Sfântul Nectarie de Eghina, Sfântul Atanasie Patelarie nu m-au lăsat singură; au fost prezenți lângă noi, dăruindu-mi multă tărie de a le duce la capăt, cu bine, pe toate! Tot timpul mă rugam, ba în gând, ba cu voce tare, spre a o îndemna și pe mama la rugăciune! Voiam să alung amintirile triste și vorbăria goală din mintea și inima ei; DOREAM, pentru salvarea sa din starea depresivă în care se afla, să-L ADUC PE BUNUL DUMNEZEU, pe MAICA DOMNULUI, PE SFINȚII ALEȘI de mine, în mintea ei, în inimă, în gânduri, vorbire, acțiuni. Speram că repetând de multe ori:

„Doamne, iartă-mă”, „Doamne, ajută-mă! Nu mă părăsi pe mine, păcătoasa!”, „Doamne, miluiește-mă” va înțelege odată pentru totdeauna Cine este cu adevărat NĂDEJDEA care o va ajuta să scape de întunericul înspăimântător, speram să-i fie sufletul pătruns de rugăciunea permanentă: rugăciunea de iertare, de cerere și de mulțumire!

Speram că numai așa va descoperi cea mai puternică Terapie, prin care va primi echilibrul și armonia și un pic de Lumină! Pe Sfântul Nectarie îl chemam amândouă în ajutor cel mai des; uneori, mama îl ruga: „Sfinte Nectarie, făcătorule de minuni, îndură-te, ajută-mă, este îngrozitor să nu te bucuri de lumina soarelui!” Timpul trecea prin rugăciune. Căpătasem PUTEREA de a fi sprijin benefic, atât mamei, cât și casei părintești, plantelor din grădină, animalelor din curte – prietenii de nădejde, ce se străduiau prin drăgălășeniile lor să-mi aducă firesc zâmbetul înapoi. Optimismul și nădejdea de bine încet – încet s-au instalat în viața noastră. MINUNEA dăruită mamei de către Maica Domnului, Sfântul Nectarie și de către toți sfinții aleși întru rugăciune – CATARACTA ȘI GLAUCOMUL la ochiul neoperat (cel operat este nefuncțional!) s-au oprit din evoluție, motiv pentru care îi aduce fericirea de a întrezări un stropușor de lumină și de mici pete colorate. De asemenea, i-a instalat în suflet împăcarea cu sine, cu a sa CRUCE și un pic de liniște. Mulțumim, Doamne și iartă-ne! Mulțumim, Sfinte Nectarie! Cu adevărat cred: MAICA DOMNULUI și SFINȚII sunt grabnic ajutători și folositori la facerea de bine! UN SPRIJIN MINUNAT!

I.M.: Sfântul Nectarie face minuni cu toți cei care i se roagă lui cu credință, dându-le ceea ce le este lor cel mai de folos!

O altă MINUNE pe care sfântul a făcut-o recent, o istorisește Marie. Totul a pornit atunci când Marie, o pictoriță de icoane, a primit o veste nefericită despre un prieten de familie. Nu mai are rost să spunem despre cei care pictează sfintele icoane, că în momentul în care se lasă la îndemâna harului dumnezeiesc, de a-l întruchipa pe sfântul sau persoana dumnezeiască, pictorul – instrumentul harului – este purtat în altă lume... ÎN LUMEA SFÂNTĂ A ICOANEI.

Într-o zi, Marie, stând în atelierul ei, a aflat că un prieten este foarte grav bolnav; tocmai avusese un atac cerebral și fusese internat de urgență... cu șanse destul de mici. Măhnirea a fost atât de mare... vestea a imobilizat-o; uitându-se în jur, neputincioasă, se întreba ce este de făcut... Și a aflat ce trebuia să facă! A văzut icoana Sfântului Nectarie lângă ea. Atunci A ÎNȚELES că acea Icoană și-a găsit deja destinatarul!

Ca hipnotizată, grabnic a fugit cu icoana în brațe la Mănăstirea Radu-Vodă și s-a așezat în fața raclei sfințelor moaște ale Sfântului Nectarie, cerând ca sfântul să-i dea icoanei pictate de ea puterea de a-l ajuta pe prietenul respectiv să se vindece... De asemenea, a cerut preotului ulei sfințit de la candela sfântului, a cumpărat și cartea cu minunile și acatistul Sfântului Nectarie... și într-un suflet, cu aceste minunății de la sfântul, s-a dus direct la casa prietenului de familie și i-a dăruit soției lui toate acestea. Aceasta, deși a mărturisit că nu știa despre Sfântul Nectarie prea multe, a primit cu mare bucurie tot, a îndrăgit imediat icoana sfântului și cârticica și a citit acatistul sfântului. A doua zi dimineața s-a dus la spital și l-a uns pe soțul ei cu mirul de la candela sfântului.

Mai departe, Marie nu prea mai știe ce s-a întâmplat... dar peste vreo două săptămâni a aflat că prietenul respectiv s-a întors acasă pe picioarele lui și se reface în continuare atât de bine! Nu mai are nimic de spus decât: „Mulțumim Sfântului Ierarh Nectarie, marele făcător de minuni, pentru ajutorul său minunat!”

Gabriela: Îl cunosc bine pe Sfântul Nectarie, a fost lumina care m-a călăuzit într-o perioadă de boală și tristețe. După o suferință îndelungată, având psihicul la pământ, crezând că nimeni nu mă poate ajuta, am ajuns „întâmplător” la Mănăstirea Radu-Vodă. Sfântul Nectarie mi-a redat sănătatea și mai mult decât atât, mi-a dăruit o liniște pe care nu o cunoscusem până atunci, o alinare și o dulceață nemăsurate. Domnul m-a ajutat și am ajuns după aceea la Eghina, în mănăstirea care a fost casa sfântului. Extraordinară senzație! Am simțit că îi mulțumesc celui mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Dacă ajungeți în Grecia, să vizitați mănăstirea sfântului. Sfântul vă va răsplăti osteneala!

P.C.D.: Și pe mine m-a ajutat foarte mult Sfântul Nectarie. Pot să spun, deși nu-mi place să vorbesc, că fiind într-o ispită m-am rugat în fața raclei și m-a ajutat instantaneu. Adică am citit acatistul și am simțit ajutorul lui Dumnezeu pentru mijlocirea sfântului imediat. În ce privește minunea călugăriței, este de altă factură. Aceasta este probabil o sfântă, numai sfinților li se arată în chip real Maica Domnului și sfinții. Pentru că am văzut mai sus câteva rânduri, nu vreau să plictisesc, dar am să relatez o minune a Maicii Domnului. Acum câțiva ani m-am mutat dintr-un oraș într-altul și mi-am luat un serviciu nou. Însă, la noul loc de muncă am întâmpinat o dușmănie extraordinară, invidie și răutate foarte mare din partea colegilor. Atât de mare era ispita că mai aveam un pic și renunțam la serviciu, din pricina răutății colegilor; mai-mai să mă ia și la bătaie! Nemaiputând suporta, m-am oprit la sfânta biserică și m-am rugat la icoana Maicii Domnului. Imediat am simțit că și cum ar ieși milă din sfânta icoană și să vezi minune! De a

doua zi au încetat atacurile și toți au devenit prietenoși cu mine. Slavă lui Hristos Dumnezeu și Maicii Sale.

Simona: Și eu am simțit ajutorul Sfântului Nectarie când am născut, acum două luni. Cu rugăciunile Sfântului, am avut o naștere ușoară, fără dureri insuportabile. Rugați-vă cu credință Sfântului Nectarie și ajutorul va veni neîntârziat! Doamne ajută!

Maria: Într-adevăr, Maica Domnului și Sfântul Nectarie se milostivesc de cei ce se roagă cu credință. Azi am avut parte de o minune...Nu de mult timp am aflat despre Sfântul Nectarie, vindecătorul bolnavilor de cancer (bine ar fi ca toți bolnavii și nu numai, să afle de acest sfânt). Bunicul meu a fost diagnosticat cu cancer la plămâni acum vreo două luni. Doctorul nu i-a dat prea multe șanse, ne pregătea de ce e mai rău și deși era neîncrezător și oarecum speriat, bunicul a hotărât să înceapă tratamentul cu citostatice. Între timp, mergând la Mănăstirea Dumbrava (jud. Alba), am aflat de la preotul de aici de acest mare sfânt – Nectarie. Preotul a zis ca bunicul să citească acatistul său și să avem nădejde. De atunci îl citim în fiecare zi, iar azi, după trei cicluri de citostatice, a mers la control. Uimirea doctorului a fost mare, neputând crede cum, într-un timp atât de scurt - fiind doar la jumătatea perioadei de tratament, tumoarea a scăzut de la aproximativ șase centimetri la unul. Ne-am bucurat nespus de mult și Îl slăvim pe Dumnezeu și pe Sfântul Nectarie, că ne-au ascultat ruga. Sper că aceste minuni pe care sfântul le săvârșește cu noi, cei neputincioși, le vor da speranță și altora, care au nevoie de o minune.

În speranța unei minuni citeam și eu acum o lună postările oamenilor de care s-a milostivit sfântul. Atunci am citit despre credință, că este suficient doar să crezi minunile pe care le-a săvârșit Domnul, iar acestea ți se pot întâmpla și ție. Nu e imposibil. Prin rugăciune și credință cu toții ne putem apropia de Dumnezeu, trebuie doar să îndrăznim și El se va milostivi de noi. Slavă lui Dumnezeu, Maicii Sale, slavă Părintelui Nectarie!

R.M.: Având o mare evlavie la Sfântul Spiridon și la Sfântul Nectarie, patronii bisericii de spital la care merg, datorită dragostei pe care ne-a insuflat-o părintele nostru pentru acești mari ierarhi, făcători de minuni și care, cu mila lui Dumnezeu, ne transmit din prea plinul harului său, am avut bucuria să consider ca adevărate minuni ale acestor sfinți cele ce urmează.

Am reușit să ajungem la Sfântul Nectarie, în Eghina, într-un mod minunat, totul a fost atât de ușor, pentru că sfântul ne-a înlesnit acest lucru. În plus, soțul meu, care

nu prea știa despre ce este vorba, a fost entuziasmat să meargă în acest pelerinaj de câteva zile și am constatat că a avut multe mângâieri sufletești. Am știut cu adevărat că vom pleca, abia după ce am primit binecuvântarea părintelui, care ne-a asigurat că va fi bine și că vom AVEA AJUTOR DE LA SFÂNTUL NECTARIE.

Și ni s-a dăruit a ne bucura de o seară rece în care am ajuns pe insula Eghina, iar în camerele în care am dormit am fost cam zgribuliți, dar toți eram fericiți că acesta este un semn de la sfântul, care avea să ne desfete cu darurile sale la slujbe, privegheri, procesiune și cu toată sfințenia locului în care am stat două zile: 8 și 9 noiembrie. Duhul său se simțea peste tot: în fața caselor, creștinii greci aveau puse pe câte o măsuță o icoană a sfântului și o candelă arzândă. Impresionantă această evlavie a locuitorilor insulei, pentru că ei sunt pătrunși și convinși de adevărul că sfântul îi protejează pe toți, cu mic cu mare, așa cum și participă la procesiunea prin oraș, până în port, care se face pe 9 noiembrie.

La întoarcerea de pe insulă am cântat troparul sfântului și în limba română, ca semn al mulțumirii noastre pentru darurile sale cele tainice și sfinte. Mirul sfințit de la moaștele sale l-am folosit personal nu mult după ce am revenit în țară. Pentru mine s-a dovedit autentică întrebarea despre importanța sfinților și pentru a nu se face o deosebire între harurile și darurile lor, mulți dintre ei sunt prăznuiți în aceeași zi – de exemplu Sfinții Apostoli Petru și Pavel.

Însă, Sfinții ierarhi Spiridon și Nectarie sunt atât de apropiați, încât noi îi cinstim în biserică ca pe ochiul drept și pe ochiul stâng și le mulțumesc că m-au miluit și pe mine, păcătoasa! Sfântul Spiridon mi-a dat puterea să particip la slujba Sfântului Maslu și la Sfânta Liturghie în cinstea sa, ca apoi, după starea de sănătate depreciată vizibil de cu seara, să fiu internată de urgență pentru o hemoragie stomacală și cu hemoglobina foarte scăzută – la cine aveam să alerg cu gândul în aceste momente de cumpănă, decât la Domnul, Maica Sa și la sfinți!

După investigațiile pe care le-am făcut a treia zi, medicul, mai degrabă intrigat decât mirat, m-a întrebat de ce m-am internat doar pentru atât, adică nu aveam nimic grav, un tratament obișnuit cu pastile și un regim corect m-au scos în afara pericolului pe lângă care trecusem sub oblăduirea celor la care m-am rugat să aibă grijă și de mine, mult păcătoasa! Și am știut că Sfinții Spiridon și Nectarie m-au milostivit și pe mine, păcătoasa. Slavă lui Dumnezeu pentru „norul de Sfinți care ne ajută și ne păzesc!”

Cred că nu pot să trec sub tăcere că, din acest mir făcător de minuni și vindecător, a folosit și mama unei prietene, grav bolnavă, care a murit într-un timp destul de

scurt, dar ajutorul sfântului a fost crucial pentru convertirea ei. Domnul să-i odihnească sufletul cu dreptii!

Prin sfântul, cum spune rugăciunea din acatist: „... fără să primească tămăduirea trupească, au primit tămăduirea sufletească și I-au mulțumit Domnului că prin ghimpele bolii au fost aduși de la iubirea acestei lumi la iubirea celor sfinte, de la calea cea largă a patimilor la calea cea îngustă a mântuirii”. Mama acestei prietene a primit acatistele Sfântului Spiridon, Sfântului Nectarie și mir de la Sfântul Nectarie cât a fost în spital, către care s-a rugat și a aflat cât de milostivi sunt sfinții pentru cei aflați pe patul durerii. Aflată mai apoi pe un pat de spital în București, la căpătâiul căruia au stat cu rândul fiicele ei, ea avea să povestească uneia din fete visul pe care l-a avut. Femeia zilnic citea din acatistul Sfântului Spiridon. Într-o duminică, în biserica spitalului, una din fiice citește într-o carte despre noile minuni ale Sfântului Nectarie și vine bucuroasă să-i dea speranțe mamei. La rândul ei, mama îi povestește entuziasmată visul său, în care un bătrânel mic de statură i-a cerut să pregătească colaci pentru biserică, dar, neapucând să-i termine, pentru că nu mai avea făină, ea a traversat un tunel lung la capătul căruia era bătrânelul care i-a spus: „Eu sunt Nectarie, unde sunt colacii?” și a trimis-o înapoi să-i aducă colacii, spunându-i: „Când termini colacii, să vii la mine!” Și doar după câteva zile mama fetelor a plecat la el.

Cam așa a fost întâmplarea cu mama prietenei mele, pe care speram să o atingă mila sfinților lui Dumnezeu, căci s-a rugat lor până în clipa în care nu a mai fost conștientă.

Fiind și eu cuprinsă de durerea pe care o suferea soțul meu bolnav, m-am rugat cu lacrimi și mare evlavie la icoana Sfântului Nectarie și într-o noapte am visat că sfântul din icoană mi-a dăruit un lanț cu cruce și am fost copleșită de emoție, mai ales pentru faptul că mă simțeam nevrednică să primesc chiar de la sfântul un asemenea dar.

Sfântul Nectarie mi-a dăruit multă bucurie duhovnicească și mi-a împlinit rugămintea ca soțul meu să fie vindecat și să rămână în viață.

După ce a fost internat la București în stare foarte gravă, am participat la Mănăstirea Radu Vodă la o slujbă care mi s-a părut cerească, m-am rugat la sfintele moaște și cu ulei din candelă am uns pieptul bolnav al soțului și am simțit că harul sfântului a coborât peste noi și soțul meu a avut rezultate bune la analize, la care nu ne așteptam și a putut reveni acasă în scurt timp; se simte bine, chiar a uitat prin ce clipe năprasnice a trecut și acum face un tratament, numai că nu-l prea

respectă. Mulțumim sfântului că este cu noi și ne ascultă rugăciunile și se roagă Domnului pentru toți!

Miruna: Dragii mei frați și surori în Hristos, am mai scris despre minunile pe care Domnul, pentru rugăciunile Sfântului Nectarie, le-a făcut în viața mea. Astfel, copilașul meu, care, din cauza păcatelor noastre, ale părinților lui, era extrem de anxios, violent, închis în el, hiperactiv, cu deficit de atenție, a devenit – după întoarcerea noastră la biserică, la spovedanie și Liturghii și după rugăciuni la Domnul, la Maica Domnului, la Sfântul Nectarie și ungere cu ulei din candela sfântului – un băiețel curajos, vorbăreț, isteț, „cel mai cuminte copil din grupă”, după cum îl aprecia educatoarea lui, un băiețel care parcă radiază de o lumină interioară. Și nu spun asta spre lauda noastră, căci nu avem nici un motiv de laudă, ci spre slava lui Dumnezeu. Acum aproape un an, un nodul la sân pe care îl aveam de mai mulți ani, a devenit extrem de dureros, inclusiv ganglionii axiali deveniseră umflați și dureroși. Mi-a fost groază să mă duc la doctor, dar am luat din uleiul de la candela Sfântului Nectarie, pe care îl foloseam pentru băiețelul meu și m-am uns, rugându-l pe sfânt să mijlocească pentru mine în fața Domnului și să-L roage pentru vindecarea mea. Și peste puțin timp, ganglionii au revenit la normal și inclusiv nodulul a dispărut cu desăvârșire. Și dispărut e de atunci.

Sfântul Nectarie a rămas în inimile și în viețile noastre și chiar îmi spunea o măicuță dragă sufletului meu, care m-a îndrumat și mă îndrumă, că Sfântul Nectarie ne ocrotește, pe mine și pe copilașul meu. Și iată, dragii mei, că acum puțin timp am descoperit că băiețelul meu făcuse fimoză. Doctorița de familie ne trimisese deja la chirurg. Operația în sine e de rutină, dar băiețelului meu îi era cam frică, iar eu mă temeam de anestezie, pentru că cel mic e alergic și vedeți și voi ce se întâmplă prin spitalele noastre în ziua de azi. Așa că amânăm de la o zi la alta vizita la chirurg, cu credința în suflet că iubitul nostru Sfânt Nectarie ne va ajuta și de data asta. Așa că, într-o zi, am ajuns la sfintele sale moaște și l-am rugat să ne ajute și de data asta, chiar dacă e poate un lucru minor față de necazurile altor oameni... dar să aibă milă de sufletelul ăsta mic de copil, să nu fie plimbat și speriat iar prin spitale. Ei, și ce credeți voi, dragii mei, fimoza a dispărut ca prin minune. De fapt, nu ca „prin minune”, ci chiar „prin minune”.

„Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcător de minuni!”

Să mulțumim acestui sfânt, care ne ocrotește cu marea lui dragoste de oameni și să lăudăm și să mulțumim Domnului pentru marea Lui milă și mângâiere pe care ne-o arată și prin sfinții Săi.

Prisăcaru: Minuni și minuni. Cum aş putea să spun minunile care s-au întâmplat în viața mea? Mi-e greu să fac asta, așa că mai bine vorbesc mai întâi de minunile din viața altora, de care sunt dator să vorbesc, pentru că am auzit de ele și trebuie să spun mai departe pentru lauda numelui lui Dumnezeu. E, de fapt, o datorie pe care nu am împlinit-o atunci când trebuia să o fac și am promis asta. Așa că a venit timpul s-o fac.

Fiind profesoară de religie la un liceu ce se află în parohia „Nașterea Maicii Domnului, Sfântul Prooroc Ilie și Sfântul Nectarie Taumaturgul” din Iași, vorbeam adesea la ore copiilor despre minunile și viața Sfântului Nectarie, despre moaștele sale care se află atât de aproape de noi, la cinci minute de școala noastră și altele. Într-o zi, o elevă de la o clasă de a XII-a, Cristina P., îmi spune: „Doamna profesoară, mama mea a fost vindecată de Sfântul Nectarie și Sfântul Ioan Rusul, fiind în fază terminală a cancerului.” Am rugat-o să ne povestească. Ne-a istorisit cum mama ei atât de grav bolnavă și fără nici o șansă de supraviețuire din partea doctorilor, a visat într-o seară pe Sfântul Nectarie și pe Sfântul Ioan Rusul, care i s-au prezentat așa. Aceștia i-au spus că ei o vor face bine. Fiica mai mare a doamnei lucra în Grecia. A auzit și ea de minunile Sfinților Nectarie și Ioan Rusul și de visul mamei, s-a dus la mormintele lor, în insula Eghina la Sfântul Nectarie și în Evvia la Sfântul Ioan Rusul. S-a rugat cu lacrimi pentru mama ei și a primit de acolo ulei de la candelile ce se aflau la sfintele lor morminte. A adus uleiul acasă mamei, care cu rugăciuni și multă nădejde în puterea lui Dumnezeu ce lucrează prin sfinți, s-a vindecat în chip minunat.

Am promis elevei că mă voi strădui ca această întâmplare să ajungă publică, poate în revista parohiei, ca oamenii să cunoască minunile pe care le împlinesc sfinții și azi. Nu am făcut asta. Ba chiar mărturia scrisă a elevei am răstăcit-o, deși o pusesem deoparte cu gândul de a o înmâna preotului din parohia Sfântul Nectarie, spre a spune mai departe credincioșilor. Nu am făcut lucrul acesta și îmi pare rău, dar poate a fost o rânduială necunoscută a lui Dumnezeu, care a vrut să adauge la aceasta noi mărturii, noi minuni, de data aceasta nu auzite de alții, ci petrecute în viața mea, a familiei mele.

Când un om matur este bolnav, când suferă mult, suferă și cei care îl iubesc, îi sunt aproape și se roagă pentru el. Dar când un copil suferă și încă unul foarte mic, de numai zece luni, așa cum i s-a întâmplat copilului meu, durerea este însutită, căci se știe, cei mici până la șapte ani nu se spovedesc, nu au păcate de care să fie conștienți, pentru a le mărturisi, sunt îngerași, așa cum îi numesc mulți. Deci, îngerașul nostru s-a îmbolnăvit foarte grav, ajungând pe patul de moarte, cu insuficiență renală acută, ca o consecință a unei boli mai grave instalate – sindrom

hemolitic uremic – ce făcea ca sângele să nu se mai coaguleze, cu risc foarte mare de hemoragie, ajungând în pragul dializei, care nu ar fi fost posibilă datorită puternicei hemoragii ce l-ar fi doborât definitiv. Mai rămăsese doar o singură venă, la gât, la jugulară, care mai rezista la perfuzie, restul se spărseseră toate, iar asistenta care s-a chinuit vreo trei sferturi de oră să îi prindă această ultimă venă, mi-a zis: „Rugați-vă să țină, că este ultima care se mai poate folosi.” Și așa a și fost vreme de trei zile. În fiecare seară ungeam copilașul cu ulei de la candela Sfântului Nectarie, spunând: „Mare ești, Doamne și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!”. Analizele ieșeau apoi din ce în ce mai bine, doctorii făcând doar afirmații de genul: „Spectaculoase analize, extraordinare.”

Pe copilașul meu îl cheamă Nectarie, căci așa am făgăduit sfântului care ni l-a dăruit că îl vom numi. Cu drag i-am pus acest nume, cu puțină mândrie pot spune, un nume mai rar întâlnit, dar cu putere prin puterea celui care l-a sfințit, Sfântul Ierarh Nectarie Taumaturgul. Am pus acest nume copilului cu făgăduință, dar mai apoi am văzut puterea sfântului (a cărui iconiță – dată de preotul paroh cu mai multă vreme în urmă, când păticea de moaște ale Sfântului Nectarie nici nu fusese adusă din Grecia, era deci de la mormântul sfântului din Grecia – se afla deasupra patului de suferință al micuțului nostru ce ne mângâia), care, pot spune asta, m-a întărit cu prezența sa: „Dar eu sunt aici”. Aici e Dumnezeu, cu noi, cu sfinții ce lucrează neîncetat ca să ajungem acolo unde și ei au ajuns, aproape de slava lui Dumnezeu, dar mergând pe drumul pe care ei au mers, al încercărilor, al suferinței, al pocăinței pentru păcate.

Așa cum spunem, când un copil suferă, nu se poate să nu te miște suferința lui și așa s-a întâmplat și în cazul fiului nostru. S-au rugat pentru el peste două sute de preoți, sute de copii de la școlile ieșene, dar mai ales sute de oameni pe care nici măcar nu-i cunoșteam, sensibilizați fiind de suferința acestui prunc nevinovat.

Vă mărturisesc că am ajuns să mă întreb de ce atâta suferință pentru un copilaș total nevinovat, cum de îngăduie Dumnezeu așa ceva, cu ce a greșit? De ce nu suferim noi, cei mari din jurul lui, care poate am greșit mult înaintea lui Dumnezeu? Răspunsul, greu de primit pentru o mamă în suferință, este acesta: suferința acestui copil ne-a îndemnat să ne gândim mai mult la propriile greșeli, la puțină pocăință, la puțină rugăciune, la nerecunoștința noastră în a-I mulțumi cum se cuvine lui Dumnezeu pentru nenumăratele, știutele și neștiutele binefaceri. Dar nu în ultimul rând pot spune că suferința acestui copil a făcut să se înalțe rugăciuni și din gurile care nu prea făceau asta. Iar minunea vindecării sale a smuls lacrimi

de mulțumire, de bucurie, de laudă a lui Dumnezeu și de la cei care nu știau că sunt „capabili” de asta.

„Datori suntem să ne rugăm unii pentru alții”, se spune într-o frumoasă slujbă și mai mult nu pot spune, de aceea vă mărturisesc bucuria vindecării fiului nostru, vă mulțumim din suflet celor ce ați pus rugăciune lângă rugăciune pentru Nectarie al nostru, iar numele dumneavoastră numai Dumnezeu le cunoaște și tot numai El știe cel mai bine cum să vă răsplătească pe fiecare. Ne vom ruga pentru asta. „Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!”

Mama lui Nectarie cel mic

P.S. Vindecarea copilului nostru a avut loc în optsprezece zile, la 10 februarie 2009.

Andrei: Buna ziua! Aș vrea să vă povestesc și eu cum ne-a ajutat Sfântul Nectarie. Avem doi copii, ambii născuți prin cezariană. Când soția a rămas însărcinată a treia oară, la un an după ultima cezariană, a început să aibă sângerări. A fost la doctorul cu care a născut până atunci și acesta i-a făcut o ecografie. Avea un hematom de placentă, destul de mare. Acesta risca să oprească sarcina din evoluție mai devreme sau mai târziu, așa că medicul ne-a sfătuit să facem avort. Am căutat un alt doctor, care a acceptat să o supravegheze. Între timp, hematoul evolua mai repede decât sarcina. Practic, chiar după spusele medicilor, viața pruncului atârna de un fir de ață. Medicul ne-a dat o șansă de 25%.

Soția trebuia să înceapă imediat tratamentul. A doua zi am fost la Mănăstirea Radu-Vodă, am luat un acatist, am luat ulei de la candela de pe raclă și două icoane cu sfântul. Soția s-a uns pe burtică cu acest ulei, iar în aceeași seară a eliminat hematoul.

Slavă lui Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Nectarie!

Peste câteva zile, mergând la o nouă ecografie, țesutul placentei începuse să se refacă. În semn de recunoștință, am hotărât ca numele copilului să fie Nectarie. Între timp sarcina a evoluat foarte bine și ne rugăm sfântului să ne ajute la naștere, care va avea loc curând. Doamne, ajută!

Florina: Aș vrea să povestesc și eu una din minunile pe care Sfântul Nectarie le-a făcut pentru familia mea și totodată să îndeplinesc promisiunea făcută Sfântului

Nectarie de a povesti altora despre ajutorul dat. Am simțit întotdeauna mângâierea Maicii Domnului, deși nu am fost și nu sunt vrednică de asta. Acum un an de zile am primit vestea că starea de sănătate a soțului meu nu este tocmai bună. M-am rugat Maicii Domnului să îmi arate ce să fac, unde să mă duc, la cine să cer ajutor. Atunci am găsit un articol despre Sfântul Nectarie și ajutorul pe care îl dă celor ce se roagă lui. M-am rugat împreună cu soțul meu Sfântului Nectarie la Mănăstirea Radu-Vodă, am cumpărat acatistul sfântului, pe care soțul meu l-a citit. După puțin timp am aflat că nu este atât de grav și este într-o fază bună a bolii. La o lună de zile de la aceasta mi-a apărut la sân un nodul mare cât o minge de ping-pong. Era chiar înaintea sărbătorilor de iarnă și nu m-am putut programa la doctor decât la jumătatea lunii ianuarie. Deși îmi era teamă să simt așa ceva la sân (și acum mă îngrozesc când îmi aduc aminte) am simțit că totul o să fie bine. M-am rugat Sfântului Nectarie și Maicii Domnului să aibă grijă de mine. În ianuarie, la început, acel nodul a dispărut de la sine. La doctor totul a fost bine. Doctoriței nu-i venea să creadă că a fost ceva atât de mare și acum nu mai este nimic. I-am promis Sfântului Nectarie că voi spune și altora de ajutorul dat, dar până azi nu am făcut-o. Luată cu problemele de zi cu zi am uitat să fac cum am promis. Astăzi însă, vreau să-i mulțumesc Sfântului Nectarie pentru ajutorul dat și să spun tuturor despre minunile pe care le poate face sfântul pentru cei aflați în suferință și care se roagă pentru ajutor. Dumnezeu are grijă de noi toți. Mulțumesc, Sfinte Nectarie!

Mirela G: O să vă scriu despre ultima minune a Sfântului Nectarie întâmplată mie și familiei mele. Tatăl meu este în vârstă și aproape asurzise, cu o ureche mai auzea, dar nu prea înțelegea, iar cu cealaltă nimic. Acum un an i-am și cumpărat o proteză auditivă, ca să ne mai înțelegem cu el, oarecum...

La Mănăstirea Radu-Vodă, în câteva rânduri, l-am rugat pe Sfântul Nectarie să-i redea auzul, deși în timp ce ceream acest dar mă gândeam că totul are o limită și pierderea auzului este totuși ceva ireversibil..., nu se mai poate repera nimic. Cu toate acestea, l-am rugat pe sfânt, în bunătatea lui fără margini, să îl ajute pe tata. Vă spun acum cu emoție și bucurie imensă că tatăl meu a renunțat la aparatul auditiv fiindcă îi e nefolositor, aude fără el!! Nici lui nu-i vine să creadă, mai face probe cu și fără aparat, ca să verifice dacă nu e doar o părere...

Mila lui Dumnezeu s-a arătat prin minunea Sfântului Nectarie, vorbim cu tatăl meu și ne aude, ne înțelege! Numai cine are probleme grave de auz își poate imagina ce înseamnă acest lucru! În plus, aș vrea să menționez că rugăciunea mea nu am dezvăluit-o nimănui, tatăl meu nu știa ce am cerut pentru el, dar într-o zi m-a sunat să-mi spună că nu-i vine să creadă, dar aude foarte bine fără aparat...

Îi mulțumesc din nou Sfântului Nectarie și îi promit că tot ajutorul lui primit de mine îl voi face cunoscut semenilor, cu toată sinceritatea și în toate detaliile, ca toți cei care citesc să se folosească, să se roage și să se îndrepte către Maica Domnului, Tatăl Ceresc și sfinții Lui, printre care este și Sfântul Nectarie, la care eu am mare evlavie.

Să ne binecuvânteze Domnul pe toți!

5. Între osânda tăcerii și binecuvântarea mărturisirii

Acest articol a fost tipărit inițial în volumul Noi minuni ale Sfântului Nectarie, Editura Bunavestire, Galați, 2003. Este retipărit aici în nădejdea că îi va ajuta pe cei care au trăit minuni prin lucrarea Sfântului Nectarie să capete curajul de a le mărturisi și altora...

Cei cărora li s-a arătat un sfânt (*Credincioșii nu trebuie să se lase înșelați nici de arătările diavolilor care iau chip de sfinți și nici de vindecările care par a fi de la Dumnezeu și sfinții Săi, dar de fapt sunt curse întinse ale diavolului. Unii oameni, fiind interesați de fenomenele paranormale, pot fi foarte ușor păcăliți. Le lipsește discernământul duhovnicesc și darul deosebirii duhurilor. De aceea, atunci când au loc anumite apariții care par a fi ale sfinților, creștinii trebuie să ceară sfatul duhovnicilor cu experiență în astfel de probleme. Problema înșelării este foarte fină: Sfântul Siluan Athonitul a avut o vedenie în care a văzut pe cineva care părea a fi psalmistul David. Dar duhovnicii athoniți pe care i-a întrebat dacă vedenia a fost sau nu înșelare au preferat să își mărturisească neputința de a da un răspuns potrivit. Având ca sursă mândria și încrederea în propriile puteri (în locul întrebării puse cu smerenie unui duhovnic iscusit), aprecierea unei arătări diavolești ca fiind de la Dumnezeu are urmări dezastruoase pentru om, înșelarea putând duce până la demonizare. Există astfel de cazuri în istoria Bisericii - și nu puține.)* sau cei care au fost vindecați în chip minunat rămân marcați de o astfel de întâmplare pentru mult timp, de obicei pentru toată viața. Dacă pe o stradă trece din întâmplare un președinte, toți care locuiesc acolo vorbesc multă vreme despre acest eveniment.

De cele mai multe ori, pentru creștinii care primesc o cercetare cerească din partea unui sfânt, acesta este un moment binecuvântat. Semnele dumnezeiești au rostul de a-i întări pe credincioși în viața duhovnicească. Numai atunci când oamenii se lasă biruiți de diavolul mândriei și răstălmăcesc rostul descoperirii pe care au avut-o, considerându-se superiori altora, numai atunci urmările acestor descoperiri sfinte sunt dăunătoare sufletului. Vina nu este însă nici a sfinților care s-au arătat sau a îngerilor sau a lui Dumnezeu, ci este numai și numai a oamenilor care nu au știut să se bucure de darul primit de la Dumnezeu.

Diavolul caută prin orice mijloace să îi determine pe creștini să uite că au avut parte de ajutorul lui Dumnezeu sau al sfinților, fie că acest ajutor a avut parte printr-o intervenție minunată, fie că a avut parte în mod firesc, așa cum se întâmplă deseori cu cei care duc lupta cea bună pentru mântuire. De altfel, nu puține sunt cazurile în care creștinii care au simțit în inima lor acest ajutor (la examene, pe

patul de boală, în ispite, în necazuri care păreau fără ieșire...) au fost mai recunoscători decât unii dintre cei care au văzut în vis sau în vedenie un sfânt sau au fost vindecați în chip minunat. De fapt, cel mai important lucru nu este modul în care a avut loc o vindecare, ci efectele duhovnicești ale acestei tămăduiri.

Un bolnav care face în fiecare zi Paraclisul Maicii Domnului și care se ridică din patul de spital atunci când doctorii nu îi mai dau nici o șansă de vindecare poate avea inima la fel de plină de bucurie cu cel căruia i s-a arătat Maica Domnului.

Cuvântul Mântuitorului: Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut... se poate tâlcui și astfel: că cei care au avut înțelepciunea de a vedea în viețile lor ajutorul sfinților și le-au mulțumit acestora, chiar dacă nu au avut binecuvântarea de a-i vedea, mare plată vor avea de la Dumnezeu.

De altfel, ne-am învățat să considerăm minuni numai arătările sfinților sau vindecările de boli grave. Dar viața creștină este o viață plină de minuni, pe care de cele mai multe ori nu le observăm, nu le luăm în seamă.

În situații identice doi oameni pot pune statuia binelui pe două socluri: pe cel al întâmplării sau pe cel al darului lui Dumnezeu. Totul depinde de credința din inima lor - dar creștinii trebuie să știe că întâmplare nu există. Tot binele de la Dumnezeu vine. Și Dumnezeu, direct sau prin sfinții Săi, îi ajută pe creștini să meargă pe calea mântuirii, dându-le tot ceea ce le este cu adevărat de folos.

Unii creștini nu înțeleg faptul că legătura dintre oameni și sfinți este o legătură vie, o legătură foarte importantă și pentru unii și pentru ceilalți. Sfinții nu sunt niște duhuri care se plictisesc în Rai și ca să își alunge plictiseala vin să rezolve problemele oamenilor. Nu. Sfinții ne iubesc. Oricât de mare ar fi desfătarea cerească de care au parte, ei nu ne trec cu vederea tocmai pentru că, iubindu-ne, vor să ne sprijine să mergem pe calea mântuirii.

Nu ar fi greșit să vedem în ei niște frați mai mari care, ajunși la un praznic ales, vor să ne ajute și pe noi să ajungem acolo. Pentru ei noi nu suntem niște păcătoși lipsiți de valoare. Oricât am fi de slabi, de neputincioși, de șovăitori, ei nu se scârbesc de noi. Ei vor să ne sprijine, să ne ridice.

O întâmplare care a avut loc în Grecia zilelor noastre ne atrage atenția asupra faptului că sfinții vor să îi cinstim cu evlavie și că greșim atunci când trecem cu vederea prăznuirea lor.

Venind într-o zi la racla cu sfintele moaște ale Sfântului Ioan Rusul, un bătrânel a mărturisit: „Astăzi am mare supărare, adică ce zic eu astăzi, că o am de ieri dimineață. Ieri, pe la ora zece, am cumpărat o bucată de ficat de miel și i-am spus nevestei să-l pună la tigaie, iar eu am alergat la băcănie să cumpăr puțin vin. La semafor, unde m-am oprit și așteptam să se aprindă lumina verde, am auzit în spatele meu un glas: «Așa sunt uitați prietenii?» Eram singur. Mă uit în spate – nimeni, sus la balcoane – nimeni; glasul însă îl auzisem foarte aproape de mine. S-a aprins lumina verde, am traversat, am intrat în băcănie; aici se auzeau niște cântări bisericești minunate.

- Frumoasă casetă cu cântări – îi zic vânzătorului.

- Nu-i casetă, moș Nicolae, se transmite Sfânta Liturghie la Radio. Astăzi e sărbătoarea Sfântului Ioan Rusul, în Evvia, slujesc acolo șase arhierei, după cum a spus prezentatorul.

N-am mai cumpărat nimic; am ieșit, am traversat pe roșu. Și acum am în urechi claxoanele, frânele, strigătele șoferilor. Am ridicat amândouă mâinile și le-am făcut semn să se oprească toți, să pot traversa. Ce să fac? N-am mâncat nimic de ieri, nici nu vreau să mănânc. Puțin lucru este să-ți spună un sfânt că l-ai uitat? Pot să-i mai spun acum prieten?” *(Din volumul Viața, minunile, paraclisul și slujba Sfântului Ioan Rusul, Schitul Crasna, Prahova, 1999, p. 35.)*

Ne putem întreba la rândul nostru: putem considera că suntem prieteni cu sfinții care ne-au ajutat de atâtea ori când uităm să ne închinăm la moaștele lor, când uităm să ne rugăm lor, când uităm să mergem la biserică la praznicele lor? Nu, cu siguranță nu.

Sfinții vor să fie prietenii noștri, vor să ne ajute, dar pentru asta trebuie să facem și noi ceea ce ne stă în putință. Și foarte important este ca cei care au primit în chip minunat ajutorul sfinților să nu se lenevească a da mărturie despre aceasta. Sfântul Nectarie din Eghina le atrage atenția asupra tuturor celor care au primit ajutor în chip minunat că nu trebuie să se sfiască să le spună și celorlalți despre darul de care s-au învrednicit.

O femeie mărturisește: „Acum șase luni am constatat că la sânul stâng îmi apăruse un nodul dureros. După ce am fost și m-au consultat trei dintre cei mai buni medici pe care îi cunoșteam, diagnosticul a fost același pentru toți: tumoare malignă, de mărimea unei nuci mari. Toți trei mi-au spus să mă operez fără nici o întârziere, deoarece situația se putea agrava și scăpa de sub control. Eu însă eram atât de

înfricoșată de o astfel de operație încât nu voiam să o fac. Am hotărât să o mai amân un pic și să îl consult între timp și pe un verișor de-al nostru din Statele Unite, care era și el un doctor foarte bun. I-am scris o scrisoare și acesta ne-a răspuns și el imediat că, fără întârziere, trebuie să merg să mă operez. Cu toate acestea, eu continuam să mă tem foarte tare. Atunci soțul meu, Nicolae, mi-a spus ca cel puțin să iau un medicament pe care mi-l recomandase un alt medic și care, fără să vindece, cel puțin oprea dezvoltarea pentru o vreme a nodulului.

Eu însă mă încăpățânam parcă să nu fac nimic din toate acestea. Gândul mă ducea tot spre minunile pe care știam că le făcea neîncetat Sfântul Nectarie. De aceea, am ajuns la un moment dat să ne certăm un pic. I-am spus: «Eu totuși am toată speranța că mă voi vindeca cu ajutorul Sfântului Nectarie». Când am văzut că mă privește cu ironie i-am spus: «La urma urmei, ce îți pasă ție? Eu sunt cea care voi muri...!» Mi-a răspuns: «Bine, crede tu numai în Sfântul Nectarie și nu mai merge la operație, cel puțin să se termine odată acest martiriu!...»

Au trecut aproape cinci luni fără să fac nimic.

Într-o zi, citind într-un ziar despre o nouă minune făcută de Sfântul Nectarie, i-am propus soțului meu să mergem și noi în insula Eghina, spre a mă închina și eu la sfintele moaște. A acceptat de îndată și am plecat chiar a doua zi. Mergeam plini de credință și de nerăbdare. Când am ajuns, am căzut plângând pe piatra mormântului și i-am spus: «Sfinte Nectarie al meu, te rog, salvează-mă și pe mine așa cum ai salvat atâta lume». Apoi am luat ulei sfânt de la icoana sa și mi-am însemnat de trei ori locul în care mă dureau. Am spus: «Numai tu, o, sfinte al meu, mă vei putea scăpa de acest rău, haide, ajută-mă, nu mă lăsa să ajung la operație!...»

Și, într-adevăr, iubiții mei, din clipa în care m-am uns cu uleiul din candela ce ardea la icoana Sfântului Nectarie, s-a petrecut și cu mine minunea sa cea mare. Durerile au încetat și în decurs de două săptămâni chistul canceros a dispărut. M-am prezentat din nou la doctorii care mă consultaseră și au rămas și aceștia uimiți de această evoluție neașteptată a bolii mele.

Chirurgul care urma să mă opereze, comparând rezultatele analizelor anterioare cu cele de acum, și-a făcut și el Sfânta Cruce și m-a întrebat: «Cum ai făcut, copila mea, de ți-a dispărut acea tumoare?» I-am răspuns: «Doctore, credeți în Dumnezeu? Aceasta este o minune. Am fost la Sfântul Nectarie în insula Eghina, m-am uns cu ulei sfânt de la candela sa, m-am rugat fierbinte și iată-mă!...»

«Într-adevăr, a răspuns, numai o putere divină ar fi putut dizolva acel chist canceros. Este o minune. Văd că ești perfect sănătoasă și o confirmă toate analizele. Mare lucru!...»

M-am întors acasă de la spital, am căzut în fața icoanei Sfântului Nectarie și plângând cu lacrimi de bucurie și recunoștință, am spus: «Sfinte Nectarie, îți mulțumesc din adâncul inimii mele. Mă voi duce și eu și voi publica la ziar această minune pe care ai făcut-o cu mine, ca să afle lumea întreagă despre puterea ta vindecătoare și să vadă cât de mare este credința ortodoxă!»

A doua zi m-am prezentat la birourile ziarului Acropole, ca să îi rog să facă un articol despre cele întâmplate, dar, din păcate, m-au refuzat. Mai mult încă, unii dintre medicii care mă consultaseră, auzind că vreau să le menționez numele în respectivul articol, mi-au spus că, pentru protecția numelui lor, nu doresc să fie amestecați. Unul chiar mi-a spus: «De ce vrei acum să scrii despre cele întâmplate? Mulțumește-i sfântului, aprinde o lumânare, dă un pomelnic și ajunge!...»

Văzând că toți mă descurajează în acest sens, am lăsat lucrurile așa cum erau și așteptam să vină din nou primăvara, să se facă vreme frumoasă și să merg din nou cu soțul meu în Eghina. Voiam să ajung să mulțumesc din nou Sfântului Nectarie și să las la icoana sa un lăntșor de aur cu cruce pe care îl purtam la gât.

Într-o seară însă, pe 2 februarie, era într-o zi de vineri, am avut un vis înfricoșător. Se făcea că eram împreună cu soțul meu pe un munte înalt, pe care ne chinuiam să îl coborâm. Jos se vedea marea. În timp ce coboram, am văzut o casă mică, țărănească, cu două camere. M-am uitat împrejur, am deschis ușa și am intrat înăuntru. Acolo, în mijlocul camerei stătea un om cu o înfățișare ciudată. Era palid și pe trupul său avea lipite multe bucățele de vată. Îndată ce l-am văzut mă întrebam cine poate fi. Atunci s-a uitat la mine cu o privire muștrătoare și mi-a spus: «Sunt Sfântul Nectarie!...»

Îndată ce am auzit aceasta, am căzut la picioarele sale ca să mă închin. Nu m-a lăsat însă să îl ating. S-a retras câțiva pași și mi-a spus: «Nu, nu mi te vei închina!...» Atunci am început să plâng și i-am spus: «De ce, Sfinte Nectarie, nu mă lăsați să mă închin la Sfînția voastră? Eu atâta v-am rugat să mă vindecați și acum iarăși vreau să vin să vă aduc și crucea de aur pe care o port la gât!...»

Atunci mi-a arătat o bucată de hârtie, pe care o ținea în mână, și mi-a spus: «Dacă nu vei scrie pe această hârtie, nu vei veni să mi te închini!...»

Eu, plângând, l-am întrebat: «Ce hârtie este aceea, Sfinte Nectarie și ce să scriu pe ea?»

Mi-a răspuns: «Știi tu foarte bine ce trebuie să scrii!» Apoi a scos din buzunar niște bani, mi i-a dat și mi-a spus. «Uite, te voi ajuta din nou!» (Era evident că îmi sugera ce trebuie să fac cu banii, adică să plătesc la ziar pentru a fi publicată minunea). Eu însă, continuând să plâng, i-am spus. «Sfinte Nectarie, eu nu am nevoie de banii aceștia, eu v-am cerut doar să îmi redați sănătatea, ce să fac eu cu banii Sfinției Voastre?»

Se întoarse apoi către un om care stătea la un fel de birou în colțul camerei și îi spuse: «O vezi? Acum nu mai are nevoie de mine...»

Și cum ținea banii, s-a întors și i-a aruncat pe fereastră. În clipa aceea, m-am trezit brusc. Eram îngrozită și i-am povestit soțului meu visul avut. Fiul nostru mai mic, auzind și el povestirea visului, mi-a spus: «Mamă, știi ce reprezintă bucata de hârtie pe care o ținea în mână sfântul? Este ceea ce ai promis și anume că vei publica la ziar minunea pe care a făcut-o cu tine. Asta cere sfântul acum de la dumneata».

A doua zi de dimineață m-am dus din nou la ziarul Acropole, încercând să-i conving să publice cele petrecute. M-au refuzat din nou. Din fericire, de la unul dintre birouri a venit la mine cineva care auzise istorisirea minunii și mi-a arătat un alt ziar, intitulat Sfânta Marina. Mi-a spus să mă duc la aceștia, pentru că îmi vor publica cu siguranță articolul, fiind direct implicați în publicarea minunilor săvârșite de Sfântul Nectarie. Așa am și făcut. La acest ziar, redactorii m-au primit cu politețe și mi-au promis că îmi vor publica istorisirea într-unul din numerele imediat următoare.

Pentru publicarea minunilor Sfântului Nectarie aveau o pagină specială, care apărea în fiecare număr, pentru ca lumea întreagă să cunoască puterea vindecătoare a acestui mare sfânt.

După toate acestea, am fost în Eghina și m-am rugat atunci Sfântului Nectarie să mă ierte pentru întârzierea cu care am îndeplinit această promisiune. Slăvit să fie în vecii vecilor!” (*Din volumul Sfântul Nectarie Taumaturgul, Editura Bunavestire, Bacău, 2000, pp. 147-151.*)

Mărturia aceasta ar trebui să trezească în inimile celor care au avut parte de tămăduiri minunate dorința de a le mărturisi altora. Vindecările nu au loc numai

pentru cei care se vindecă. Prin ele, ascultând relatarea lor, unii oameni se apropie de Dumnezeu. E un gest egoist a ține lumina sub obroc.

E adevărat și faptul că în unele situații, din motive cum ar fi smerirea celor care au fost tămăduiți, Dumnezeu nu vrea ca aceste minuni să fie spuse celorlalți. Dar aceste cazuri sunt rare și numai duhovnicii pot hotărî dacă e bine sau nu ca minunea tămăduirii să fie făcută publică.

În cele mai multe cazuri însă, Dumnezeu vrea ca minunile să fie cunoscute de oameni. Mulți au devenit credincioși după ce au ascultat sau au citit despre minunile unui sfânt.

Cu cât diavolul pune mai multe piedici celor care vor să mărturisească despre minunile lui Dumnezeu și ale sfinților, cu atât mai mare va fi cununa celor care vor face aceasta înfruntând piedicile și necazurile.

Iată ce piedici au fost puse de diavol pentru a sufoca evlavia față de Sfântul Ioan Maximovici... „Începând de la procesul josnic din San Francisco, când o parte dintre clericii împreună-slujitori ai Arhiepiscopului Ioan au încercat să îl defăimeze public pe acest drept, s-a simțit o nevoie foarte puternică de a face cunoscute faptele bune și sfinte ale Fericitului. Însă când neașteptata sa trecere la cele veșnice a venit ca o urmare de neocolit a faptului că era supus unor hărțuiri neîncetate, nevoia de a-i publica Viața și minunile a devenit o datorie a conștiinței universale a Bisericii. Părea firesc ca o asemenea lucrare să fie încuviințată, sprijinită și încurajată de toți. Însă, în locul unei astfel de reacții – spre uimirea tuturor celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și pe Sfinții Săi - o adevărată prigoană s-a abătut asupra celor care voiau să spună o vorbă bună despre noul făcător de minuni, ales de Dumnezeu, al secolului al XX-lea! Lucru destul de uimitor, o întreagă serie de încercări vădit plănuite au început să înăbușe veștile cele bune despre fericitul Ioan. Ca să pomenim numai câteva dintre ele: primul său biograf, Episcopul Sava, le-a scris celor care au alcătuit această carte că, din cauza activității sale de răspândire a cinstirii lui Vlădica Ioan, va fi prigonit și își va încheia viața în acest chip. El a fost apoi silit să se retragă, a fost redus la tăcere și nu i s-a mai îngăduit să fie episcop, din care pricini a și murit peste scurtă vreme (în ianuarie 1972), neducând la bun sfârșit încercările sale biografice. S-au publicat într-adevăr două mici lucrări despre sfânt, însă vânzarea lor a fost interzisă în librăria Sinodului și au fost înapoiate editurii. Sfintele Liturghii din Cripta sfântului, care odinioară erau săvârșite des (de cele mai multe ori de către Arhimandritul Mitrofan), au fost limitate oficial la o dată pe an și a fost interzisă chiar și obișnuita citire din Psaltire în cripta sa în timpul slujbelor, când aceasta era deschisă. Iar Frăția Sfântul

Gherman a fost muștrată pentru că a publicat materiale despre fericitul Ioan aproape de fiecare dată când apăreau mărturii despre minunile sale – în presa liberă din America liberă!

Când a fost întrebat de răposatul părinte Serafim Rose, episcopul de atunci a spus indignat:

- Nu publicați nimic despre Arhiepiscopul Ioan până ce nu mor dușmanii săi!

- Dar de ce? - a fost reacția firească la aceste cuvinte. Până atunci vor muri și prietenii săi și nu va mai fi nimic de publicat!

A urmat răspunsul semnificativ:

- Atunci veți putea scrie ce vreți! – adică atunci nu va fi nici o problemă să țesem legende neputincioase, inofensive și să nu păstrăm consemnări adevărate, care poate tulbură, despre un sfânt real, întemeiate pe fapte la care au fost martori cei care chiar l-au cunoscut pe sfânt așa cum era el cu adevărat. Frăția Sfântul Gherman s-a plâns despre această înăbușire a adevărului unui alt ierarh, Episcopul Nectarie, prieten și apărător al fericitului Ioan.

Ca răspuns, Episcopul Nectarie s-a ridicat și-a făcut cruce și a conchis:

- Ați săvârși un păcat dacă, primind aceste mărturii și verificându-le personal, nu le-ați publica, din orice pricină.

Ceea ce ne interesează însă este următorul lucru: care este voia sfântului privind încercările de a publica materiale despre el?

Sunt multe cazuri în trecut când sfinții au confirmat după moarte adevărul vieților lor. De pildă, când scrierile marelui Episcop Ignatie Briancianinov erau supuse criticii, sfântul episcop i s-a arătat unei femei și i-a spus: «Tot ce scrie în cărțile mele e adevărat».

În chip asemănător, fericitul Ioan i s-a arătat după moarte celui mai apropiat prieten și ucenic al său, Arhimandritul Mitrofan, binecuvântându-l și încurajându-l în lucrarea de consemnare a mijlocirilor sale minunate și de răspândire a cinstirii sale.

Iată cum descrie părintele Mitrofan aceasta:

«Pace sufletelor voastre și mântuire! Am luat hotărârea să mă silesc cu foarte mare seriozitate să adun material despre Vlădica Ioan... Am simțit o nevoie imperioasă să fac acest lucru și în noaptea după ce am luat această hotărâre, l-am văzut

limpede și de aproape pe Arhiepiscopul Ioan. Era foarte bucuros și m-a binecuvântat. Lăudați pe Domnul întru Sfinții Lui. Este un lucru bineplăcut lui Dumnezeu, pentru că sfinții lui Dumnezeu nu săvârșesc minuni cu putere de la ei, ci prin Puterea Sa cea Dumnezeiască. Am verificat deja o serie de cazuri în care oamenii au fost tămăduiți... Vă sărut întru Domnul. Mă voi ruga cu râvnă pentru domniile voastre în Țara Sfântă. Rugătorul vostru fierbinte înaintea lui Dumnezeu, nevrednicul Arhimandrit Mitrofan San Francisco, California 17/30 august 1972».” (Pr. Serafim Rose, pr. Gherman Podmoșenski, *100 de minuni ale Fericitului Ioan Maximovici*, Editura Sophia-Press, București, 2003, pp. 367-370.)

Nu este greu de observat cât de dificilă este uneori mărturisirea minunilor unui sfânt. Oare de ce diavolul și oamenii care îi sunt slujitori fără să își dea seama se ridică împotriva minunilor unui sfânt?

Vom răspunde la această întrebare reproducând o mărturie despre mijlocirea minunată a Sfântului Ioan Maximovici, făcător de minuni încă din timpul vieții sale.

Părintele Serafim Rose relatează: „Posturile arhiepiscopului Ioan erau atât de aspre, încât maxilarul de jos își pierduse puterea în timpul acestor perioade de post și vorbea foarte neclar. Ana avea însărcinarea de a-i da lecții în care să-și exerseze maxilarul și să-l facă să vorbească ceva mai clar. Arhiepiscopul venea întotdeauna la ea la intervale regulate și la sfârșitul fiecărei lecții îi lăsa o bancnotă de douăzeci de dolari. În timpul războiului, această femeie a fost rănită și era pe moarte într-un spital francez din Shanghai. Era noaptea târziu; afară începuse o furtună cumplită și toate legăturile cu orașul se întrerupseseră. În acele momente femeia nu se mai gândea decât la un singur lucru. Cum doctorii îi spusese că avea să moară, singura ei speranță era să vină Arhiepiscopul Ioan, să-i dea Sfânta Împărtășanie și să o scape cumva. I-a implorat pe cei din jur să-i trimită vorbă, dar i-au spus că era cu neputință. Telefonul nu funcționa din pricina furtunii, iar spitalul se închidea în timpul nopții (din cauza războiului). Așa că singurul lucru pe care l-a putut face a fost să strige: «Ajutor! Arhiepiscopule Ioan, vino!». Bineînțeles, lumea credea că sârmana femeie delirează, pentru că nu era posibil nici un contact cu arhiepiscopul.

Dar în acea noapte, pe când striga ea aceste cuvinte, ușile s-au deschis chiar în toiul furtunii și a intrat Arhiepiscopul Ioan, purtând Sfânta Împărtășanie. A venit la ea, a spovedit-o, a liniștit-o (pentru că era, firește, copleșită de bucurie), i-a dat Sfânta Împărtășanie și a plecat.

Femeia a dormit optsprezece ore după aceea și trezindu-se a doua zi, a simțit că își revenise. «Cu siguranță asta s-a întâmplat pentru că Arhiepiscopul Ioan a venit aici», a spus ea. «Care Arhiepiscop Ioan?», au întrebat infirmierele, spunându-i că nimeni nu putuse să intre, pentru că spitalul fusese încuiat în noaptea aceea. Persoana din patul alăturat i-a spus că într-adevăr fusese cineva acolo, dar nimeni nu o credea. Începuse să se întrebe dacă nu cumva avusese halucinații. Dar în timp ce asistentele îi făceau patul în ziua aceea, au descoperit sub perna ei o bancnotă de douăzeci de dolari. «Aha - a spus ea - asta este dovada că a fost aici»”. (*Din volumul părintelui Serafim Rose Mai aproape de Dumnezeu, Editura Bunavestire, Galați, 2003, p. 25.*)

Ce are diavolul împotriva acestei minuni sau a celorlalte minuni săvârșite de către Sfântul Ioan Maximovici?

Răspunsul este extrem de important: unul dintre cele mai subtile moduri în care el lovește în Biserică este pervertirea vieții duhovnicești a creștinilor. După atâtea prigoane sângeroase diavolul a înțeles că cel mai eficace război împotriva Bisericii nu este prigoana. Prigoana naște mucenici, prigoana stropește cu sânge mucenicesc Biserica și aceasta crește ca o floare. Diavolul nu mai vrea un război fățiș: acum încearcă să slăbească râvna creștinilor, încearcă să promoveze un creștinism lipsit de nevointă, un creștinism care nu mântuiește. Încearcă să îi convingă pe oameni că vremea sfințeniei a trecut.

Dar cum să reușească aceasta când oamenii află că în vremuri apropiate de ale noastre au trăit sfinți făcători de minuni precum Sfântul Ioan Maximovici sau Sfântul Nectarie din Eghina?

Pe diavol îl arde evlavia creștinilor față de sfinți, îl supără faptul că sfinții sunt modele pentru creștini. Câtă vreme creștinii vor trăi sub ocrotirea lui Dumnezeu și a sfinților, diavolul nu va avea nici o putere asupra lor.

Au fost creștini care, deși nu au fost tămăduiți în chip minunat de sfinți sau de Maica Domnului, au fost adânc impresionați de minunile pe care le-au citit și le-au mărturisit altora. Această lucrare de apostolie este binecuvântată de Dumnezeu și va avea plată veșnică.

Cei care au mărturisit minunile unui sfânt (nu pentru a se arăta înțelepți și virtuoși, ci pentru a-și folosi aproapele) vor fi răsplătiți de acel sfânt. Sfinții nu rămân datori. Așa cum un sfânt ajută ctitorii care înalță o biserică în cinstea sa, tot așa îi ajută și pe cei care se fac propovăduitori ai minunilor sale. Aceștia nu ctioresc

biserici de piatră, dar îi ajută pe alții să își ctitorească biserici vii în inimile lor. Sfinții nu se uită la mulțimea banilor, ci se uită la jertfirea cu care au fost dăruți banii. Ei preferă un sărac care a vorbit multora despre minunile sfinților decât un bogat care dintr-o grămadă mare de bani a dat o pătucă pentru ridicarea unui paraclis, a unei clopotnițe sau a unei case parohiale.

La Fericirile Evangheliei s-ar putea adăuga încă una: „Feriți cei care au vorbit despre minunile sfinților și care i-au apropiat pe alții de Biserică și de Hristos, că aceia sub binecuvântarea sfinților vor trăi...”

E lesne de înțeles însă că o asemenea mărturie care primește o cunună atât de slăvită nu poate fi dată cu nevrednicie. Degeaba va vorbi cineva despre minunile sfinților sau de ajutorul pe care îl dă Maica Domnului celor care vor să își îndrepte viețile dacă prin viața sa nu va dovedi că el însuși crede ce spune. Câtă vreme cel care mărturisește minunile va fi un simplu povestitor, oamenii vor considera că cele spuse de el sunt povești. Vorbăria goală, retorica searbădă dau în vileag fățărnicia celui care se vrea apostol fără să trăiască măcar ca un simplu creștin. Urmările unei astfel de mărturisiri sunt triste, pentru că produce în inimile ascultătorilor o reacție contrară așteptărilor. Abia atunci când cel care vorbește dovedește prin curățenia vieții sale că duce o viață bineplăcută lui Dumnezeu, abia atunci mărturia sa are putere.

Să îi iubim pe sfinți, să îi cinștim, să ne închinăm lor. Un părinte spunea că atunci când oamenii vor muri, îi vor vedea pe toți sfinții cărora s-au rugat. Noi să încercăm să ducem o viață bineplăcută lui Dumnezeu și atunci îi vom vedea pe sfinți încă de acum. Nu față către față, ci prin ajutorul pe care îl vom primi de la ei. Atunci vom trăi o viață cu adevărat nouă, o viață străină duhului lumii acesteia. O viață rânduită după legile Duhului, o viață binecuvântată.

Danion Vasile

Anexă:

Acatistul Sfântului Nectarie de Eghina, noul făcător de minuni (9 noiembrie)

Condacul 1:

Veniți, ucenicilor ai lui Hristos, care însetați după împărăția cea cerească, să îi aducem laude iubitului nostru ocrotitor, Sfântului Ierarh Nectarie. Și, mulțumindu-i pentru nemăsurata sa dragoste față de noi, să-i cântăm într-un glas: ***Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!***

Icosul 1:

Precum oarecând marele ierarh Nicolae, care fusese întemnițat pentru că l-a pălmuit pe ereticul Arie, a fost mângâiat de Preacurata Născătoare de Dumnezeu, așa și tu ai fost mângâiat când ai fost aruncat în temnița prigonirilor, iar Sfântul Nicolae ți s-a arătat în vis, spunându-ți: „Eu te voi înălța sus, sus de tot...”. Prin care minune ni se arată nouă măsura sfințeniei tale, ca să îți cântăm:

Bucură-te, bucurie a Bisericii drept-măritoare;

Bucură-te, dar dăruit lumii de către Cel ce Se dăruiește pe Sine celor credincioși;

Bucură-te, reazem al monahilor și al mirenilor;

Bucură-te, pildă pentru păstorii de suflete;

Bucură-te, încununare a ierarhilor;

Bucură-te, că fiind disprețuit de oamenii păcătoși ai fost îmbrățișat de Sfântul ierarh Nicolae;

Bucură-te, că nu ne mai trebuie altă mărturie despre sfințenia ta;

Bucură-te, că pustnicului athonit i s-a descoperit că ești puternic prigonitor al îngerilor căzuți;

Bucură-te, dascăl al celor care se străduiesc să învețe teologia, sporind în rugăciune;

Bucură-te, hram al multor biserici și paraclise;

Bucură-te, icoană a lui Hristos zugrăvită de Duhul Sfânt în vremurile din urmă;

Bucură-te, apostol al mântuirii;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 2-lea:

Întrebându-te Hristos în vis care este pricina pentru care plângi, I-ai răspuns a doua zi, scriindu-I că sărăcia, frigul și foamea întunecă frumusețea copilăriei tale. Și, din rânduială dumnezeiască, deschizând scrisoarea ta, negustorul Temistocle s-a grăbit să îți trimită cele de trebuință, iar tu, văzând cum a răspuns Dumnezeu la cererile tale, L-ai laudat cu ochii înlăcrimați, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea:

Nu de un negustor ca Temistocle au nevoie copiii necăjiți, ci de tine, Sfinte Nectarie, știind că dragostea ta vine în întâmpinarea lipsurilor lor, ajutându-i cum nici un negustor nu îi poate ajuta. Ca primind sprijinul tău să li se usuce lacrimile și să îți cânte cu inima plină de bucurie:

Bucură-te, cel ce i-ai scris Domnului despre necazurile tale;

Bucură-te, cel ce ne îndemni să Îi spunem lui Dumnezeu necazurile noastre;

Bucură-te, că Hristos a primit epistolia ta și ți-a trimis prin negustorul Temistocle cele de trebuință;

Bucură-te, că Hristos ne trimite prin tine ceea ce ne este de folos ca să mergem pe calea mântuirii;

Bucură-te, dascăl al copiilor cucernici care caută adevărata înțelepciune;

Bucură-te, dezlegare a pântecelor neroditoare;

Bucură-te, că ușurezi durerile nașterii când mamele te cheamă în ajutor;

Bucură-te, văzându-i pe pruncii care primesc la botez numele tău;

Bucură-te, că ne povățuiești să nu căutăm ajutor de la oameni, ci de la Dumnezeu;

Bucură-te, cel care ai trudit din greu pentru a-ți ajuta familia;

Bucură-te, că îi ajuți pe oamenii fără slujbă să își găsească de lucru;

Bucură-te, apostol al cumpătării;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 3-lea:

Pe nedrept ai fost prigonit în Alexandria din pricina urzelilor diavolești. Iar tu ai purtat fără să te tulburi crucea răbdării, învățându-i pe toți cei prigoniți să se roage pentru prigonitorii lor și Domnului să Îi cânte: *Aliluia!*

Icosul al 3-lea:

Ca o slugă credincioasă ai fost următor virtuților Stăpânului tău, Care S-a rugat pentru cei care Îl răstigneau pe lemnul crucii, și te-ai rugat pentru cei care te-au răstignit pe crucea răbdării. Pentru care, folosindu-ne de virtutea ta, îți zicem cu glas de bucurie:

Bucură-te, sprijinitor al celor apăsăți de răutatea celor vicleni;

Bucură-te, că te-ai rugat pentru luminarea celor ce te nedreptățeau;

Bucură-te, că nu te-ai gândit la binele tău, ci numai la binele Bisericii;

Bucură-te, că nu te-ai tulburat de hulele celor care nu au vrut să asculte învățăturile tale;

Bucură-te, cel ce l-ai ajutat pe bolnavul Lucian să nu își piardă slujba;

Bucură-te, că fără să te scârbești ai făcut în locul lui curățenie în locașul seminarului;

Bucură-te, că pentru smerenia ta Hristos ți-a primit osteneala ca pe o nevoie pustnicească;

Bucură-te, arătându-ne că nici o muncă cinstită nu trebuie disprețuită;

Bucură-te, că fiind prigonit pe nedrept ai răbdător mucenicia fără de sânge;

Bucură-te, pavază a creștinilor batjocoriți pentru credința lor;

Bucură-te, cel care ne înveți să primim defăimările necredincioșilor ca pe niște cununi de mult preț;

Bucură-te, apostol al răbdării;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 4-lea:

Ai socotit că sufletele din obștea Cuvioasei Xenia aveau nevoie de tine și ai venit cu dragoste în Eghina, pentru a le fi povățuitor celor care vroiau să urce pe scara desăvârșirii. Iar ele, cu mulțumire, I-au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea:

Mai mult decât ucenicele tale din Eghina, care lepădând lumea au ascultat chemarea cea cerească, avem noi nevoie de povățuirea ta, sfinte al lui Dumnezeu, pentru că ispitele ne învăluie și patimile ne apasă, și nu găsim ieșire din viforul în care ne aflăm. Dar nădăjduind spre ajutorul tău îți cântăm:

Bucură-te, îndrumător al monahilor și al monahiilor care au lepădat înțelepciunea acestui veac;

Bucură-te, pavază a mirenilor care duc o viață jertfelnică;

Bucură-te, că aduci liniștea mănăstirii în casele acestora;

Bucură-te, cel ce îi iubești pe cei care poartă în inimi dragostea pentru aproapele lor;

Bucură-te, luminător al duhovnicilor pentru rugăciunile ucenicilor lor;

Bucură-te, mână întinsă creștinilor pentru rugăciunile preoților;

Bucură-te, ocrotitor al copiilor pentru rugăciunile părinților lor;

Bucură-te, înțelepțitor al părinților pentru rugăciunile fiilor;

Bucură-te, chivot al rugăciunii de care atingându-se creștinii gustă din pacea veacului ce va să vină;

Bucură-te, că îi ajuți pe creștini să trăiască după voia lui Dumnezeu;

Bucură-te, rază a virtuții pe care întunericul acestei lumi nu o poate acoperi;

Bucură-te, apostol al desăvârșirii;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 5-lea:

S-a mâhnit bătrânul pescar văzând că marea era plină de rechini și osteneala sa rămânea fără rod. Tu ai binecuvântat cu credință năvodul lui și prin rugăciune ai

izgonit peștii răpitori, pentru care pescarul I-a mulțumit lui Dumnezeu, cântând: *Aliluia!*

Icosul al 5-lea:

Și noi suntem încercați de greutățile vieții, și noi suntem întristați văzând cum peștii necazurilor au intrat în marea sufletelor noastre. Și știindu-ne neputințele alergăm la ajutorul tău, precum pescarul de odinioară. Arată-ne puterea mijlocirilor tale, Sfinte Ierarhe Nectarie, ca să îți cântăm cu inimă mulțumitoare:

Bucură-te, că îi ajuți pe cei covârșiți de necazuri;

Bucură-te, cel care cu dragoste alungi deznădejdea din inimile noastre;

Bucură-te, că dai hrană celor flămânzi;

Bucură-te, că îi îmbraci pe cei goi;

Bucură-te, liman al celor fără adăpost;

Bucură-te, cel ce l-ai pedepsit pe cel care nu voia să își ajute aproapele;

Bucură-te, că îi îndemni pe cei pedepsiți de Dumnezeu să-și cunoască păcatele;

Bucură-te, prieten care sari în ajutorul celor năpăstuiți și al celor apăsați de singurătate;

Bucură-te, că tânărului care vroia să se sinucidă i-ai întors gândul cel rău;

Bucură-te, că ai fost nou tată pentru fiica celui care își ucisese fratele;

Bucură-te, nou ierarh Nicolae care ai avut grijă de mântuirea ei și a surorilor sale;

Bucură-te, apostol al ajutorului dumnezeiesc;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 6-lea:

Cine poate spune mulțimea minunilor tale, sfinte al lui Dumnezeu? Că toți cei care te-au chemat în ajutor au fost mângâiați în nevoile lor. Și împreună cu bolnavii care au primit prin tine tămăduire minunată I-au cântat lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 6-lea:

Apăsătoare este crucea bolii, Sfinte Nectarie, și încă mai grea este atunci când nu vedem în ea leacul trimis de Dumnezeu pentru tămăduirea sufletelor noastre. Cerându-ți să te rogi lui Dumnezeu pentru înțeleptirea celor care cârtesc din pricina bolilor, te rugăm să le vii în ajutor, tămăduindu-i degrabă, ca să îți cânte împreună cu noi:

Bucură-te, că arătându-te grabnic tămăduitor îndată după adormirea ta ai vindecat un bolnav;

Bucură-te, că cei vindecați de tine au mărturisit harul tău;

Bucură-te, ceresc doctor fără de arginți, ajutător al doctorilor pământești;

Bucură-te, că ușurezi durerile celor care se închină la sfintele tale moaște;

Bucură-te, că cei care se roagă în fața icoanei tale primesc puterea de a răbda boala;

Bucură-te, izgonitor al duhurilor necurate și al căpeteniilor lor;

Bucură-te, cel ce ai tămăduit și tămăduiești cele mai grele suferințe;

Bucură-te, știind că la Dumnezeu nici o boală nu este fără leac;

Bucură-te, cel ce ai purtat crucea bolii fără să cârtești;

Bucură-te, că ai fost vindecat în chip minunat de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu;

Bucură-te, că acum te rogi ei pentru tămăduirea celor bolnavi;

Bucură-te, apostol al vindecărilor trupești și sufletești;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 7-lea:

După trecerea ta la Domnul, în chip minunat te-ai arătat oamenilor care aveau nevoie de sprijinul tău, pentru a le fi călăuză pe calea mântuirii. Și noi, deși nu am primit un asemenea semn, ne-am împărtășit de bucuria lor când am aflat despre arătările tale, și I-am cântat lui Dumnezeu într-un cuget cu ei: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea:

Vedem că se împruținează credința și că se răspândesc apostazia și desfrâul. Dar, luând aminte la grija pe care ai arătat-o celor cărora te-ai arătat după moarte, nu ne vom teme de povara ispitelor, căci vom nădăjdui în ajutorul tău. Pe mulți i-ai ajutat, arătându-te lor, dar pe și mai mulți i-ai ajutat fără ca ei să știe de unde le vine ajutorul. Știind aceasta, îți mulțumim zicând:

Bucură-te, că și după moarte propovăduiești credința ortodoxă;

Bucură-te, mângâindu-i pe creștinii cărora te arăți în chip minunat;

Bucură-te, că, auzind despre arătările tale, mulți capătă nădejde în ajutorul tău;

Bucură-te, cel ce te-ai arătat de multe ori ucenicului tău, Cuviosului Filothei;

Bucură-te, că te arăți celor care au nevoie de mângâierea ta sfântă;

Bucură-te, că nu te arăți celor care caută cu mândrie semne minunate;

Bucură-te, că după ce te-a văzut fără să își dea seama că ai murit, jandarmul a crezut în Dumnezeu;

Bucură-te, că părintele care purta numele tău a ascultat cererea ta de a-ți ridica un paraclis;

Bucură-te, cel ce ai venit ca un pelerin la biserica sa;

Bucură-te, că ai fost văzut și de alți credincioși;

Bucură-te, că primind binecuvântarea ta, părintele Nectarie a fost tămăduit prin rugăciunile tale;

Bucură-te, apostol al biruirii legilor firii prin harul Celui ce a făcut cerul și pământul;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 8-lea:

Simțind de departe mireasma sfintelor tale moaște, tânăra desfrânată a venit la mormântul tău, înfiorându-se. Și, dăruindu-ți podoaba ei de mult preț ca mulțumire că i-ai arătat drumul spre Hristos, s-a lepădat de păcatele ei, cântându-I lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 8-lea:

Nu avem pocăința desfrânatei, Sfinte Nectarie, și marea patimilor se luptă să ne tragă în adâncuri. Dar avem nădejde în ajutorul tău cel puternic și, rugându-te să ne ridici din căderea în care ne aflăm, îți cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, primind darul păcătoasei împreună cu lacrimile ei;

Bucură-te, cel ce nu te scârbești a-i ajuta pe păcătoșii care se pocăiesc;

Bucură-te, că îi înveți pe creștini să se împotrivească desfrâului și patimilor;

Bucură-te, văzând roadele pocăinței noastre;

Bucură-te, cel ce îi îndrumi pe păcătoși spre scaunul spovedaniei;

Bucură-te, tunet care îi trezești pe cei care ascund păcatele, batjocorind Taina Spovedaniei;

Bucură-te, duhovnic sfânt care îi ajuți pe creștini să își găsească păstorii de care au nevoie;

Bucură-te, cel ce te rogi pentru îndreptarea noastră;

Bucură-te, că ori de câte ori cădem în păcate ne ajuți să ne ridicăm;

Bucură-te, mângâietor al celor care se luptă cu ispitele și se leapădă de mândrie;

Bucură-te, glas al Evangheliei care mustri păcatele pe care lumea le socotește nevinovate;

Bucură-te, apostol al pocăinței tămăduitoare de suflete;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 9-lea:

Urmaș al Sfântului Marcu al Efesului te-ai arătat, apărând credința cea curată de rătăcirile ereticilor, și pentru râvna ta Dumnezeu te-a primit în ceata Cuvântătorilor de Dumnezeu, împreună cu care cânti neîncetat: *Aliluia!*

Icosul al 9-lea:

Apărător râvnitor al predaniilor Sfinților Părinți ai fost, Sfinte Nectarie, spre măhnirea celor care prețuiau mai mult cugetarea omenească decât pe cea insuflată de Dumnezeu. Pentru care te laudăm zicând:

Bucură-te, că ne înveți să unim dreapta-făptuire cu dreapta-cugetare;

Bucură-te, rudenie duhovnicească a Sfântului Marcu, noul apostol din Efes;

Bucură-te, prieten al Sfântului Fotie, înțeleptul patriarh al Constantinopolului;
Bucură-te, vestitor al învățăturilor Sfintei Biserici;
Bucură-te, apărătorule al celor ce iubesc predaniile Sfinților Părinți;
Bucură-te, că, asemenea Sfântului Maxim Grecul, ai răbdat prigoană de la cei de o credință cu tine;
Bucură-te, că, urmând aceluia, ai vădit rătăcirile ereticilor;
Bucură-te, că, fără să te scârbești de cei de alte credințe, te-ai scârbit de minciunile lor;
Bucură-te, pildă pentru ierarhii care apără credința ortodoxă;
Bucură-te, potrivnic al celor care răstălmăcesc adevărul;
Bucură-te, bucurie a celor prigonți pentru Hristos;
Bucură-te, apostol râvnitor al drepte credințe;
Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 10-lea:

Din lucrarea vrăjmașului, pentru păcatele unor credincioși sau chiar ale unor nevrednici slujitori ai altarului unii oameni se smintesc și se îndepărtează de Biserică. Pune-le înaintea chipul viețuirii tale jertfelnice, o, sfinte al lui Dumnezeu, și întorcându-i pe drumul cel bun învață-i să cânte împreună cu tine: *Aliluia!*

Icosul al 10-lea:

În focul încercărilor puțină credință avem, sfinte al lui Dumnezeu, și în inimile noastre se cuibăresc ușor îndoiala și deznădejdea. Nu vrem să fim osândiți pentru aceasta de către Dreptul Judecător, Sfinte Nectarie, ci vrem ca prin rugăciunile tale să fim întăriți în credință, în nădejde și în dragoste, pe care dobândindu-le să îți cântăm:

Bucură-te, că mulți oameni citesc sau află despre viața ta minunată;
Bucură-te, că ei te cheamă să le fii ocrotitor;
Bucură-te, că cei slabi se întăresc prin dragostea ta;
Bucură-te, alinare a sufletelor zdrobite de încercări;
Bucură-te, îndepărtând îndoiala din inimile noastre;
Bucură-te, învățându-ne să nu fim tulburați de sminteala pe care o împrăștie diavolul;
Bucură-te, povățuindu-i pe creștini să părăsească păcatul și minciuna;
Bucură-te, balsam pentru inimile rănite de păcat;
Bucură-te, cel ce ne-ai învățat să nu amestecăm lumina cu întunericul;
Bucură-te, că gonești necredința cu care ne ispitesc duhurile necurate;
Bucură-te, mărturie a împărăției cerurilor;
Bucură-te, apostol al virtuții pentru păstori și păstoriți;
Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 11-lea:

Trupul tău a devenit templu al Duhului Sfânt și moaștele tale au izvorât bună-mireasmă, arătând harul pe care l-ai primit de la Dumnezeu. Și, închinându-se sfintelor tale moaște, credincioșii prind putere în lupta duhovnicească, cântându-I lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 11-lea:

„Eu L-am rugat pe Dumnezeu ca moaștele mele să fie împărțite în întreaga lume”, i-ai spus femeii care se întristase, neștiind pricina pentru care la multă vreme după adormirea ta trupul tău părea să se supună legilor firii. Și din oasele tale a izvorât mir, de a cărui mireasmă s-au minunat credincioșii din toată lumea care s-au învrednicit să primească în bisericile lor câte o părticică din sfintele tale moaște. Pentru care îți cântă:

Bucură-te, că Domnul a vrut ca lumea întreagă să afle despre sfințenia ta;

Bucură-te, că trupul tău a fost biserică vie;

Bucură-te, că inima ta a fost altar al lui Dumnezeu;

Bucură-te, că, atunci când maicile au vrut să îți pună epitrahilul pe sfintele moaște, ți-ai ridicat capul;

Bucură-te, că deși te desfătezi de frumusețile raiului nu te îndepărtezi de cei care te cinstesc;

Bucură-te, că, rugându-se la mormântul tău, maicile au prins aripi duhovnicești;

Bucură-te, că, urmând povețele tale, Cuvioasa stareță Xenia a primit alese daruri duhovnicești;

Bucură-te, că ucenica ta a dobândit harisma vederii cu duhul;

Bucură-te, că, închinându-se la racla ta, Cuviosul Filothei a râvnit a-ți urma pe calea sfințeniei;

Bucură-te, că și după ce ai trecut la Domnul i-ai îndrumat pașii spre intrarea în împărăția cerească;

Bucură-te, văzându-i pe credincioșii care aflând despre viețuirea ta pun început bun mântuirii;

Bucură-te, apostol al sfințirii creștinilor în vremurile din urmă;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 12-lea:

Tămăduind-o de boala ei pe femeia ce purta numele Sfintei Paraschiva, ai mustrat-o mai apoi că nu s-a grăbit să mărturisească altora ajutorul tău. Și, primind cu smerenie mustrarea ta, ea a scris de îndată cum ai vindecat-o, îndemnându-ne să Îi cântăm lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 12-lea:

Pentru a nu fi muștrați ca femeia aceea, chiar de nu avem priceperea de a mărturisi minunile tale, nu vom tăcea a le vorbi altora despre ajutorul pe care îl dai celor care se roagă ție. Pentru ca împreună cu noi și ei să te laude cu glas de bucurie, spunând:

Bucură-te, ocrotitorule făcător de minuni;

Bucură-te, ierarh făcător de minuni;

Bucură-te, mare făcătorule de minuni;

Bucură-te, că nu ne săturăm să îți aducem laude;

Bucură-te, floare aleasă a raiului;

Bucură-te, prieten al creștinilor care dau mărturie despre puterea ta;

Bucură-te, învățându-ne să mărturisim minunile tale;

Bucură-te, că nu vrei să ținem lumina sub obroc;

Bucură-te, primind rugăciunile credincioșilor care au nădejde în ajutorul tău;

Bucură-te, că nenumărată mulțime de oameni ți-au mulțumit pentru ajutor;

Bucură-te, muștrătorule al celor nerecunoscători;

Bucură-te, apostol al minunilor lui Dumnezeu;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 13-lea: (se zice de trei ori.)

O, Sfinte Nectarie, sprijin al celor care Îl mărturisesc și Îl vor mărturisi pe Hristos prin viața lor, răbdând felurite prigoane din partea văzuților și nevăzuților vrăjmași, ocrotește-i cu puterea ta pe toți creștinii, ușurându-le suferințele și întărindu-i în lupta duhovnicească, pentru ca să Îi cânte împreună cu tine Dumnezeului celui Viu: ***Aliluia!***

Apoi iarăși se zice:

Icosul 1:

Precum oarecând marele ierarh Nicolae, care fusese întemnițat pentru că l-a palmuit pe ereticul Arie, a fost mângâiat de Preacurata Născătoare de Dumnezeu, așa și tu ai fost mângâiat când ai fost aruncat în temnița prigonirilor, iar Sfântul Nicolae ți s-a arătat în vis, spunându-ți: „Eu te voi înălța sus, sus de tot...”. Prin care minune ni se arată nouă măsura sfințeniei tale, ca să îți cântăm:

Bucură-te, bucurie a Bisericii drept-măritoare;

Bucură-te, dar dăruit lumii de către Cel ce Se dăruiește pe Sine celor credincioși;

Bucură-te, reazem al monahilor și al mirenilor;

Bucură-te, pildă pentru păstori de suflete;

Bucură-te, încununare a ierarhilor;

Bucură-te, că fiind disprețuit de oamenii păcătoși ai fost îmbrățișat de Sfântul ierarh Nicolae;

Bucură-te, că nu ne mai trebuie altă mărturie despre sfințenia ta;
Bucură-te, că pustnicului athonit i s-a descoperit că ești puternic prigonitor al
îngerilor căzuți;
Bucură-te, dascăl al celor care se străduiesc să învețe teologia, sporind în
rugăciune;
Bucură-te, hram al multor biserici și paraclise;
Bucură-te, icoană a lui Hristos zugrăvită de Duhul Sfânt în vremurile din urmă;
Bucură-te, apostol al mântuirii;
Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul 1:

Veniți, ucenicilor ai lui Hristos, care însetați după împărăția cea cerească, să îi
aducem laude iubitului nostru ocrotitor, Sfântului Ierarh Nectarie. Și, mulțumindu-i
pentru nemăsurata sa dragoste față de noi, să-i cântăm într-un glas: ***Bucură-te,
Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!***

Apoi se zice această:

Rugăciune

O, preasfinte și întru tot lăudate, mare făcătorule de minuni Nectarie, primește
această puțină rugăciune de la noi, nevrednicii robii tăi, căci către tine, ca la un
adevărat izvor de tămăduiri și grabnic folositor și ajutor preaminunat scăpând și
către sfânt chipul icoanei tale privind, cu lacrimi fierbinți ne rugăm ție: vezi, sfinte,
durerile noastre, vezi sărăcia și ticăloșia noastră. Vezi bubele sufletelor și ale
trupurilor noastre. Ne rugăm ție, Sfinte Nectarie, grăbește de ne ajută cu
neîncetatele și sfintele tale rugăciuni și ne sprijinește pe noi, robii tăi. Ia aminte la
suspinele noastre și nu ne trece cu vederea pe noi, ticăloșii și scârbiții, că știm,
sfinte al lui Dumnezeu, că de ai și pățimit grele prigoniri pentru dragostea lui
Hristos, dar prin ele ai aflat dar de la Dumnezeu și astăzi viețuiești luminat în
Împărăția cea gătită sfinților, fiindcă ne-am încredințat că și după mutarea ta din
viața aceasta trecătoare cine a năzuit la ajutorul tău și cu credință ți s-a rugat nu a
rămas neajutat. Că cine te-a chemat pe tine întru ajutor și nu l-ai auzit? Sau cine te-
a chemat pe tine, de minuni făcătorule, și tu l-ai trecut cu vederea? Sau cărui om, în
dureri aflându-se și alergând spre ajutorul tău, nu i-ai ușurat suferința?

Minunile și ajutorul tău ne-au făcut și pe noi, ticăloșii și scârbiții, să te chemăm în
ajutor. Am auzit că trupul tău a rămas neputrezit, pentru a întări în noi credința în
înviere. Am auzit și că, din dragoste pentru poporul credincios, mai apoi L-ai rugat
pe Dumnezeu ca binecuvântarea sfintelor tale moaște să se răspândească în toată
lumea. Știm, o, alesule ierarh, de mulțimea tămăduirilor pe care le-ai făcut, nou

doctor fără de arginți arătându-te. Nu cunoaștem nici suferință și nici durere pe care să nu le poți alina. Nu cunoaștem nici o boală căreia tu să nu îi poți aduce tămăduire, dacă tămăduirea este spre mântuirea celor ce se roagă ție. Dar mai mult decât atât, nu numai că ai tămăduit boli despre care doctorii ziceau că nu pot fi tămăduite, ci și pe mulți bolnavi i-ai ajutat să se întărească în credință și în răbdare, și să ia plată de la Dumnezeu pentru osteneala lor. Și aceștia, fără să primească tămăduirea trupească, au primit tămăduirea sufletească și I-au mulțumit Domnului că prin ghimpele bolii au fost aduși de la iubirea acestei lumi la iubirea celor sfinte, de la calea cea largă a patimilor la calea cea îngustă a mântuirii.

Aceste minuni ale tale, sfinte, ne-au făcut și pe noi a crede că la orice facere de bine ești gata ajutător și grabnic folositor și sprijin minunat. De aceea suntem încredințați că pe tot cel ce aleargă la tine, cerând cu credință ajutor, nu-l treci cu vederea. Pentru aceasta și noi credem că și acum același ești, sfinte, precum atunci când i-ai ajutat pe cei care au alergat la tine. Credința noastră este slabă, dar fiind scârbiți și în pagubă, alergăm la tine cu credință și cu lacrimi. Îngenunchind, ne rugăm ție, Sfinte Ierarh Nectarie, ca să te rogi pentru noi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce n-a trecut cu vederea rugăciunile tale cele jertfelnice, ci te-a ascultat și te-a întărit și te-a primit în cereștile locașuri.

Către Acela roagă-te, ca să fim și noi ajutați și miluiți pentru rugăciunile tale, și din pagube și necazuri izbăviți, ca să lăudăm și să binecuvântăm și să slăvim întru tot lăudatul și preaputernicul nume al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Și se face otpustul. *(Am ales - dintre cele trei acatiste ale Sfântului Nectarie - pe cel din volumul Noi minuni ale Sfântului Nectarie (tipărit de Editura Bunavestire, Galați, 2003), pentru că, spre deosebire de celelalte, acesta conține episoade importante din viața Sfântului Nectarie, care sunt adevărate puncte de legătură, de comuniune cu persoana sfântului...)*

Nota editorului:

Editura Egumenița a tipărit încă o carte cu minuni ale Sfântului Nectarie. Nădăjduim să fie primită cu multă bucurie de credincioși. Mai mult, nădăjduim că cele citite îi vor încuraja și pe alții să scrie mărturiile lor.

Pe internet se găsesc multe mărturii ale celor ajutați de Sfântul Nectarie. O femeie pe nume Ramona scrie (într-un comentariu la articolul „Binecuvântarea Sfântului Nectarie”): „Aș vrea să-i mulțumesc și eu Sfântului Ierarh Nectarie pentru rugăciunile și ajutorul primit de la dânsul. Mulțumită ajutorului Sfântului Nectarie și al Sfântului Stelian, cu o zi înaintea unei operații de fibrom, acesta s-a desprins și s-a eliminat. Deși medicii mi-au spus că fibromul nu mi se poate desprinde niciodată, Bunul Dumnezeu a ascultat rugăciunile ridicate de Sfântul Nectarie, de Sfântul Stelian și de Maica Domnului pentru sănătatea și mântuirea mea. Cu două luni înainte de această operație îmi pierdusem băiețelul, născut prematur. Disperarea mă cuprinsese cu totul, însă Bunul Dumnezeu nu m-a părăsit și mi-a adus liniște în suflet și speranța că, într-o bună zi, voi putea să dau naștere unui copil care să ne lumineze viața până la adânci bătrâneți. Pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ale Sfinților Părinților noștri și ale tuturor sfinților, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.”

Dorim să luăm legătura cu ea, ca și cu celelalte persoane care au postat pe internet mărturiile lor fără să își lase datele de contact (am preluat unele din aceste mărturii și în volumul de față).

Așa cum la Mănăstirea Nea Makri din Grecia apar periodic noi și noi volume cu alte minuni ale Sfântului Nou Mucenic Efrem (care s-a arătat mare ocrotitor al copiilor născuți și nenăscuți și al mamelor însărcinate), tot așa credem că și în țara noastră s-ar putea tipări mai multe cărți despre lucrarea Sfântului Nectarie și al altor sfinți.

Editura a început deja strângerea de material pentru un nou volum – Sfântul Ioan Rusul – Minuni în România, care nădăjduim că va vedea lumina tiparului anul viitor. Tot atunci sperăm să tipărim o altă culegere de mărturii – Minunile sfinților în România, care va conține minuni făcute de mari sfinți – Sfântul Ioan Iacob, Sfântul Efrem, Sfântul Ioan Maximovici, Sfinții Rafail, Nicolae și Irina. (Ciprian Voicilă, cel care a îngrijit volumul de față, intenționează să tipărească un volum despre minunile făcute de sfinții care au sfinte moaște în București (cum sunt Sfântul Dimitrie Basarabov, Sfântul Mina sau Sfântul Ciprian). Mărturiile pot fi

trimise pe e-mail ciprian_voicila@yahoo.com sau prin poștă pe adresa Editurii Egumenița.

Îi rugăm pe toți cei care au primit ajutor minunat de la Sfântul Nectarie sau de la alți sfinți să trimită mărturiile lor pe e-mail editura@egumenita.ro sau pe adresa editurii (Str. Mihail Kogălniceanu, nr. 29, Galați, cod 800830).

Mărturiile primite, ca și cele din această carte, vor fi postate pe <http://minunilefintilor.wordpress.com/>.
